

A KEGYELEM TÖRVÉNYVILÁGA

ESZTER MÉDIUM ÛTJÁN ÍRTA
A
NÉVTELEN SZELLEM.

KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE

BUDAPEST 1933.

TARTALOM

(**)

A KIADÓ ELŐSZAVA.....	4
A „Névtelen szellem” előszava.....	7
I. A KEGYELEM	13
I. ÁBRA	15
FŐTÖRVÉNYEK	15
II. A FEJLŐDÉS TÖRVÉNYEI	21
AZ ELLENSZEGÜLÉSBEN MEGMEREVEDETT ELEMEEK TÖRVÉNYE.....	21
AZ ÉLETREÉBREDÉS TÖRVÉNYE	23
OK-OKOZATI TÖRVÉNY. (SZENVEDTETVE NEVELŐ TÖRVÉNY)	23
MINŐSÍTÉSI TÖRVÉNY	24
A SZERVEZŐ ÉLETERŐ TÖRVÉNYE	24
A SZÜLETÉS TÖRVÉNYE.....	25
A HALÁL TÖRVÉNYE.	28
AZ ÖRDÖG FOGALMA.	28
A POKOL FOGALMA.	31
AZ ÁTVÁLTOZÁSOK TÖRVÉNYE.	33
A FIZIKAI TEST KÉPZETÉVEL KAPCSOLATOS ÁLLAPOTVILÁG TÖRVÉNYE	34
AZ ÉTERI TEST FELSZIVÓDÁSÁNAK TÖRVÉNYE ..	35
FELSŐ MINŐSÍTÉSI TÖRVÉNY	38
AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYE.	38
A KEGYELMI TÖRVÉNY.	39
A SZERETET TÖRVÉNYE. (ISTENI TÖRVÉNY)	40
III. AZ ISTENHIT FEJLŐDÉSE.	41
IV. A LELKI TERMÉSZET FEJLŐDÉSE	48
V. A SZFÉRÁK KELETKEZÉSE.....	57
VI. A SZFÉRÁK.	70
1. SZFÉRA.	70
2. SZFÉRA.....	74
3. SZFÉRA.	80

AZ ÁLLATI ÉS NÖVÉNYI ÉLETELV	
ELHELYEZKEDÉSE A SZFÉRÁKBAN.	87
4. SZFÉRA.	91
5. SZFÉRA.	100
6. SZFÉRA.	104
7. SZFÉRA.	106
VII. A LÉLEK FEJLŐDÉSÉNEK ÚTJA A	
SZELLEMESÜLÉSIG.....	109

A KIADÓ ELŐSZAVA(**)

Azokat a kijelentéseket, amelyek az ember értelmi és érzelmi színvonalát meghaladó magasabb forrásokból származnak, egy közös benső egység teszi szerves egésszé: *bennük Isten küzd az emberek bűnével.*

Ezek a kijelentések egy-egy nagy törvény megjelenési formái az emberek tudatvilágában, hogy ott szembeszálljanak az abban a tudatvilágban elburjánzott bűnnel, *s diadalra vigyék vele szemben az Isten akaratát, a Legfőbb törvényt: a Szeretet igazságát.* Az első kijelentés a Mózes törvénye, az ok-okozati törvény, az Igazság törvénye, vagy *természettörvény* (Vezetőnk meghatározása), mert benne a jónak jó, a rossznak rossz következménye ismerhető föl. Ebben a törvényben Istennek az az arculata tükröződik, amelyet Vezetőnk a Törvény Szellemének nevez, s amely a mélyen elesett emberszellemmel felismerteti a bűnt, s egyúttal eszközt ad a kezébe, hogy vele szemben sikeresen felvehesse a harcot. De a szigor dacára, mely a mózesi törvény alapszíne, ezen a sötét tónuson is lépten-nyomon átcsillámlik a gyermekeit féltő és gyengéden szerető mennyei Atya jóságos gondoskodása, aki *a törvénynek engedelmeskedő gyermekei számára minden jót ad, sőt még földi, anyagi törekvéseikben is segíti őket.*

A második kijelentés a Krisztus törvénye: *a kegyelmi törvény.* Ennek tükrében már teljességgel a megbocsátó, jóságos Atya arculata tükrözik, aki keblére öleli megtérő bűnös gyermekét, ünneplő ruhába öltözteti őt, és lakomát készített a megtérés örömére.

A harmadik kijelentés, amelyet a szellemek hoznak, a Szentlélek kijelentése, a krisztusi kijelentés kiegészítése, amely azzal együtt alkotja *Isten szeretettörvényét.* (1. I. ábra). Ennek célja az, hogy mielőtt a menny kapui bezárulnának, *megtérésre hívja fel mindazokat, akik még bármi áron megmenthetők; ezek azok, akik az Úr Jézus példázatában, mint csonka-bonkák stb. vannak*

megjelölve, akiket angyalaival beteretlet az ő lakomájára, miután a hivatalosak világi ügyeikkel való szorgos elfoglaltságuk miatt (feleséget vettem, hat iga ökröt vettem, stb.) a meghívást visszautasították.

A Szentlélek kijelentése az Atyának minden határon túlterjedő szeretetét tükrözi vissza, amelyben már elmegy szinte az egyén életébe való személyes beavatkozásig, csak hogy megmenthesse mindazokat, akiknek szemei és fülei még nem zárultak be teljesen a látásra és a hallásra.

*

Ez a két nagy törvény, az Isten *szeretettörvénye* és a *természet-törvény* nyúl le különböző törvényrendszerekbe tagozódottan a kárhozattörvény (1. I. ábra) világába az abba alámerült szellemek és fluidok felszabadítása és a fejlődés útján való előresegítése érdekében. Ezeknek a törvényrendszereknek, egymásba kapcsolódásuknak és hatásaiknak ismertetése a tárgya ennek a könyvnek. A névtelenség leple mögött lévő magas Vezetőnk azonban nem mint száraz törvényrendszert tárgyalja e mű eddig nem hallott igazságait, hanem azzal a magasztos céllal, amely az isteni akarat előbbi kijelentéseit is létrehozta: az emberszellem fölemelésének és az értelmi és érzelmi világra való hatalmas ráhatás erejével a bűn bilincseitől valló megszabadításának isteni céljával.

Az isteni gondviselésnek e könyvben nyújtott kijelentése úgy visszhangzik a hívő lélekben, mint az Apokalipszis angyalainak harsonája, mikor arra figyelmeztet; hogy **az idő közel van**. *A kegyelem korszaka lejár, s akkor elmúlnak mindazok a kivételes lehetőségek, amelyeket ma még meg lehet ragadni, s Isten kegyelmébe kapaszkodva el lehet szakadni a kárhozattörvény vonzásától, és ki lehet emelkedni abból a tömegeből, amely „a külső sötétségre” fog kerülni, „ahol létszen sírás és jogcsikorgatás”, s ahol minden munkálkodási lehetőség megszűnik.*

Vajha sokan megszívlelnék ezt a figyelmeztetést!

*

Az „*Utolsó óra munkásaihoz*” című könyv előszavában, melyet a magas vezetők adtak le, erre a könyvre történik utalás, mint amely a megtérő emberszemlélet előtt a megismerésnek végtelemben vesző horizontját tárja fel, amelyből szellemi világosságát óriási módon megnövelheti, hogy amikor átkerül a halállal a maga igazi hazájába, ne álljon ott szegényen és tanácstalanul, hanem azonnal hasznosítani tudja magát az isteni nagy műnek, az egyetemes megváltás művének szolgálatában.

Egyébként *Az utolsó óra munkásaihoz* c. könyv egészben véve ennek a kijelentésnek előkészítő tanítássorozatát tartalmazza, úgy hogy aki azokat megértette, az ennek a kijelentésnek mélységeibe - ha hívő és Istenhez vágyakozó lélekkel fog hozzá - minden nagyobb nehézség nélkül belehatolhat.

Az utolsó óra munkásaihoz egyik tanításában említés van arról is, hogy a kegyelmi korszak kijelentései már nem lesznek hosszú életűek. Talán néhány évtized még, és az alapvető kijelentések befejeződnek, s a még hátralévő korszaknak ezekből kell táplálkoznia.

Ez a könyv a benne levő igazságok feltárásával ezeknek az alapvető kijelentéseknek egyike. Mint ilyen, szoros kapcsolatban áll az ugyanabból a forrásból eredő Szellem, erő, anyaggal. A Szellem, erő, anyag az egész teremtettség létrejövetelét, a bukást és a felemelkedést vázlatosan adja elő. A kegyelem törvényvilága pedig a Föld szellemeinek és anyagainak a halálból való kibontakozását, és fölfejlődését tárgyalja egészen részletesen, különös tekintettel a mostani fejlődési turnus közelgő végére, ami arra int, hogy mindenki tegyen meg minden tehetőt, hogy mire ez a korszak lejár, az általa addig elérhető legmagasabb fejlettségi fokozatot elérhesse.

Éppen ez okból ez a könyv a legközvetlenebb fontossággal bír reánk nézve, mivel ez a mi legégetőbb érdekünket, a lelkünk üdvösségre jutásának érdekét szolgálja a mi kedves Vezetőnknek hozzánk való jósága által, amelyen az Úr Jézus Krisztus szeretete sugárzik keresztül.

Ha végignézzük az egész föld spiritiszta irodalmának legkiválóbb termékeit, egészen objektíve szemlélve –lehetetlen meg nem látnunk, hogy a sok felemelő, értékes, mélyen járó és tudományos mű közül az evangéliumi igazságok ragyogásában tündöklően emelkednek ki az Adelmá és Eszter médiumok útján nyert alapvető kijelentések, főként a *Szellem, erő, anyag* és *A kegyelem törvényvilága*, a harmadik kijelentés e két ragyogó pillére, amelyeken egy mély szakadékot átívelő hatalmas híd épül fel: az a híd, amely összeköti a mulandó létet az örökkévalóval, a földet a mennyei, az embert az Istennel.

Eljön még egy rövid, de világos korszak*, amikor ezen a hídon nagy lesz a forgalom; a ma széthúzása, gyűlölködése, vetélkedése, ádáz küzdelmei, könnyei és gyötrelmei szünetet tartanak, s a bűn és fájdalom kábulatából magukhoz tért emberlelkek tömegesen tódulnak majd erre a hídra, hogy a földről a mennybe juthassanak.

A „NÉVTELEN SZELLEM” ELŐSZAVA(**)

Az Isten semmiből teremtette a világot a hit szerint, miután az ember semminek tartotta azt, amit nem érzékelhetett. Azonban hovatovább rájön az emberiség, hogy az érzékelhetőn túl is vannak dolgok, amelyek valóságok, sőt, a logika kényszerítő ereje még ezeken az elsődlegesen felfedezhető valóságokon túl is kénytelen olyan valóságokra következtetni, amelyekről ezek és az érzékelhető dolgok függenek.

A Törvény maga sem valami rögzített valóság, hanem csak a gondolkozó ember megfigyelésének az eredménye, a történések rendszereiben felfedezhető egyöntetűség, amely a szabatos következtetések rendjén végeredményben az Igazsághoz vezet. Mert amikor az emberi ész a láthatóból indulva ki keres, kutat a láthatatlanban, akkor gondolkozásával és következtetésével rájön, hogy csakugyan kell lennie egy igazságnak, egy elvnek,

* Vezetőnk jóslata

mondjuk princípiumnak, amelyből minden kiindul. Ez az elv az igazság elve; maga *az Igazság pedig a meglevő dolgok valósága*. Ez a maga eredeti mivoltában, a forrásnál, egyszerű, tiszta, szép és boldogító. Azonban a bukott szellemek attól a forrástól folyton távolabb esve, homályossá tették az igazságot. Még pedig minél messzebb kerültek a forrástól, annál homályosabbá, annál érdekesebbé, annál nyomasztóbbá.

De kerüljön bár a bukott szellem az igazság forrásától annak felbontása és feldolgozása által bármilyen messzire, annak egyetlen parányát sem áll módjában megmásítani, mert az mindvégig megmarad a maga valóságában. Mindössze az következik be, hogy ebben a felaprózásban, ebben a kinyújtásban az igazság töredékké válik. Mivel pedig töredékké válik, ennél fogva nem lehet tökéletes.

Ez az elaprózott, a bukással szétszilált és hézagossá vált igazság az, ami a bukott szellemek körül rétegeződik, ami őket körülzárja, és fogva tartja. **Mert a szellemek az igazság törvényét nem másíthatják meg, sem túl nem léphetik, hanem mikor ilyen irányban fejtenek ki erőfeszítést, amikor képességeikkel már annyi valótlaniságot, annyi hazugságot alkottak, s annyi lehetetlent akartak lehetővé tenni, hogy annak megvalósítása az ő képességeiket sokszorosán túlhaladja, akkor az igazság törvénye a saját maguk teremtésének produktumaiba kénytelen őket bezárni.**

Az Igazság, bármennyire rétegesedik, bármilyen végtelen határig osztódik is, mégis minden atomban megtartja a maga lényegét. Ezt nevezzük törvénynek.

Ebben a könyvben az egyszerű élettörvényt működésének különböző fázisai szerint különböző nevekkal jelölöm, de azért mindezek tulajdonképpen ugyanannak az egy Törvénynek a különböző formái, amely önmagát osztja meg a szerint, amint működési fázisonként más és más funkciót teljesít.

A Törvénynek az ilyen megoszlása megkönnyíti a benne való munkát és az isteni akarat megismerését.

Azonban nem úgy kell elképzelni, mintha az Isten akarata akkor oszlanék fel különböző rendszerekre, amikor felveszi az összeköttetést a különböző rétegekkel. Nem; ezek a rendszerek, amelyek a működésben feltűnnek, *a ható Igazságnak minden atomjában benne vannak*. Ahogyan a tenger vizének egyetlen cseppjében benne van a tenger egész természete, úgy minden egyes atomban benn van a nagy egésznek, az egész világmindenségnek az elve, a törvénye, amelyen felépült; tehát minden egyes atomban benne vannak ugyanazok a törvények, ugyanazok a lehetőségek, ugyanazok a feldolgozási rendszerek, amelyeket én ebben a könyvben ismertetek.

Mivel pedig ezek az igazságnak érvényesülési formái, azért semmiben sem hazudtolhatják meg magukat. Ebből következik, hogy ezek a törvényrendszerek nem kizárólag a föld evolúciójára érvényesek, hanem valamennyi világtestére, azzal a különbséggel, hogy az egyiknél fokozatilag magasabb, a másiknál alacsonyabb rendű evolúciót vezetnek.

Azt ne gondolja azonban valaki, hogy ezek a törvények rögzített és kialakított vázak, amelyek azután is érvényben maradnak, amikor a fejlődésnek már nincs többé rájuk szüksége. Amikor az utolsó ellentétes gondolat és érzés megszűnik, ugyanakkor az azt minősítő, elosztó és feldolgozó törvényforma is megszűnik, mert nem lesz reá tovább szükség.

*

Tehát minden törvényeken épül fel, és törvényeken nyugszik. A világmindenséget, a megszámlálhatatlan csillagvilágokat törvények tartják fenn, törvények igazgatják, törvények viszik előre meghatározott céljaik felé. Az élet törvénye ez, Isten akaratának megvalósulása, mely az emberileg alig elgondolható kicsinyben és az elképzelhetetlen nagyban egyformán megnyilvánul.

Senki és semmi nem vonhatja ki magát ez alól a törvény alól, mert minden élet Istentől ered és Istenhez tér vissza. Ha Isten meg is engedi, hogy a szabad akarattal felruházott szellemlények letérjenek a kitzűött céljuk eléréséhez vezető pályájukról, nem

hagyja őket mindörökké a tévelygés útvesztőjében bolyongani, hanem az élet boldogságot kínáló törvényével ismét magához vonzza őket.

Isten nem hagyja el a megtévedt szellemeket; velük marad, velük van és velük lesz mindig azokban az őket hordozó törvényekben, amelyeken keresztül Isten szól hozzájuk, vezet és oktatja őket.

Mindenkihez a maga természetének megfelelő hangon szól az *igazság* törvénye; mindenkit megvigasztal, meggyógyít, és mindenkinek világosságot nyújt a *Kegyelem* törvénye, aki csak keresi és kéri Istentől. Minden bűnt megbocsát, minden tehertől megszabadít, minden kötöttséget felold az *isteni szeretet* törvénye, ha az ember engedelmesen meghajtja a fejét az isteni akarat előtt, és nem kételkedik Isten jóságában, nem zúgolódik, nem áll ellene a jónak, s nem cselekszik gonoszszágot:

A földi ember a maga vergődésével, fájdalomával, hiábavaló nagy akarással, erőfeszítésével és hiú reménykedésével típusa az Isten törvényétől eltért szellemnek.

A földi élet a lélekben felgyülemlett tévelygések, hibák és bűnök felszínre jutása, és mindenben való érvényesülése folytán homályos és sötét árnyakkal van telve. Ezek az árnyak elzárják a látóhatárt, és lehetetlenné teszik a boldogulást, az igazság megértését.

Azért ezt a munkámat épp azzal a céllal bocsátom útjára, hogy a földön élő testvéreim előtt megvilágítsam az utat, és kivezesse az igazságot kereső lelkeket abból az útvesztőből, amelybe a tévelygésre hajlamos emberi természet okoskodása révén jutottak. Hogy segítségére siessenek azoknak, akik látva a földi élet zűrzavaros állapotait, ezt az életet az igazsággal sem kimagyarázni, sem összegegyeztetni nem tudják, és olyan megoldást keresnek, amely Isten szeretettörvényével és az ember lelkének természetével nem ellenkezik.

A földi lét célja az, hogy minden lélek megismerhesse az Isten akaratát, és megtérjen bűneiből és tévelygéseiből, hogy

alkalma legyen igazat és jót cselekedni a mulandóban, hogy ekként a jóban való előhaladással mindjobban megközelíthesse azt a célt, amit az Isten eléje tűzött úgy az egyes embernek, mint az egész emberiségnek.

Ehhez a munkához mindenkire szükség van. Mindenkinek ki kell vennie részét az előhaladás küzdelméből, mert mindenkinek be kell érkeznie oda, s helyét be kell töltenie ott, ahova őt Isten a teremtés pillanatában helyezte.

Amikor mindenki megtalálja a maga helyét a teremtett világban, amikor mindenki megérti a maga rendeltetését, amikor mindenki elvégzi a maga feladatát, akkor mindenki elérte a maga célját, vágyainak beteljesedését, lelkének boldogságát is. *Azonban hogy az ember a reábizottakat jól elvégezhesse, meg kell tanulnia, hogyan kell helyesen, és jól cselekedjen.* Erre adja a Kegyelem a földi, az ideiglenes életet.

A földi élet gazdag azokban az eshetőségekben, amelyek a lélek irányt kereső vágyának rendelkezésére állnak. Az emberi sorsok alakulásaiban nincs szeszélyes véletlen, de vannak közel eső és vannak távol eső lehetőségek úgy a jóra, mint a rosszra. A nagyobb értékű jó eshetőségeit magához vonzani, és a rosszra való eshetőségektől magát távol tartani az ember szabad akaratából folyó választásán múlik. Nincs az a megkötött és alárendelt, állapot, vagy sors, amelyből az emberi lélek fel nem emelkedhetné a jónak ismerete és követése által.

Tehát a földi élet nagyon fontos tényező a szellem haladási és fejlődési útján, legyen az a legnagyobb fájdalommal és szenvedésekkel megrakva, vagy legyen az az örömmök mámorában átálmodott beteljesülés. Minden, amit az élet nyújt, a lélek érzéseit előhívó, finomító, színéssé és ragyogóvá alakító alkalom.

A földi élet azoknak a kötött lelkiezőknek célhoz érését jelenti a fizikai testben való megjelenés által, amelyeket a homályból a világosságra vonz az Élet nagy törvénye, s egyszersmind azoknak a szellemi erőknél és szellemegyedeknek a cél közelébe ju-

tását is, akik a tévelygés elvétől vezéreltetve elvesztették önállóságukat és a szabad választás lehetőségét, s akik addig a megsűrűsödött, anyaggá merevedett fluidok lassú, nehézkes mozgását voltak kénytelenek követni.

Ezeknek az emberré lett szellemeknek örökéletet, és boldogságot kínál a mulandó földi élet az isteni igazság megismerése és a kegyelem elfogadása által.

Azért aki átérti és átérzi Istennek ezt a nagy ajándékát: a kegyelmet, az minden nap multáival buzgó imában ad hálát az eltöltött földi nap minden órájáért, és minden reggel megújult hálával köszönti a felkelő napot, amelynek, mint Istentől kapott ajándéknak örül, mert érzi, hogy minden Istennel eltöltött nap közelebb viszi őt a boldogsághoz. Mert minden nappal oszlik a köd, mely a világosságot elfödi a szellem szemei előtt, minden nappal eddig nem értett igazság bontakozik ki a földi ember lelki szemei előtt, és mindennap új csodákról, új titkokról bontja le a fátyolt a gondviselő isteni Kéz, hogy megmutassa magát az ő útjain járó és Őt segítségül hívó emberi lélek előtt.

Amikor az élet nehéz és gyötrő terhei alatt görnyedve elfárad a lélek, s vágytalanul bolyongva keresi a pihenést, sőt éppen a hálált tartja az egyetlen nyugalmat nyújtó lehetőségnek: óh akkor kell a leghálásabb érzésekkel keresni Őt, habár a legtávolabb érezzük is magunktól. Mert ilyenkor talán egy nagyon régi, évezredes bűnünk, tévedésünk maradványaitól tisztít meg bennünket a kegyelem, s talán igen rövid idő múlva, mint a zápor után a természet, felüdülve, mintegy újjáteremtve, nagyobb, tisztább örömmel tudunk hálát adni az életért.

Igen, az élet Isten ajándéka és így mindennél nagyobb és szentebb érték, mert mindent ezen keresztül érezhetünk. Fogadjuk hát hálával és örömmel, mert az életen keresztül Isten önmagát ajándékozta nekünk, hogy a kegyelem által az örökélet részeseivé tegyen bennünket!

I. A KEGYELEM(**)

Míg az ember a földi testben él, nem tudja megérteni, nem tudja felfogni, mi a kegyelem, mert áttekintőképességét korlátok közé szorítja a bölcső és a koporsó. A születés és halál töredékké zsugorítja össze az életet, és befejezetlenné teszi azt a fogalmat, melyet az ember öntudatában az életről kezdett kialakítani.

Ha a lét csakugyan a születéssel kezdődne, és a halállal befejeződne, bizony nem volna érdemes komolyan foglalkozni vele, s a felületesen gondolkozó, anyagi, testi embernek volna igaz: „*Együnk és igyunk, mert holnap úgyis meghalunk*”. Ezzel az igazsággal azonban számúzve lenne minden szép és boldogító gondolat és érzés; az életnek nem lenne értéke, mert cél nélkül valónak ítélné azt még a leghitványabb ember is a földön.

Minden korban és minden népfajban voltak, akik hittek az életnek a síron túl való folytatásában, s minden időben ezek tartották fenn a magasabb erkölcsöt, az igazságot a népek fejlettségi foka szerint. A szép, a jó, az igaz mind óhajtott kincse volt az emberiségnek, melynek áldásait, mindenkor minden eszközzel meg akarta szerezni. Mi haszna volna azonban az embernek, ha előre azt kellene hinnie, hogy hiába szerzi meg keserves gyötrelem árán a jót, a boldogítót, mert úgyis elveszti azt? De az ember lelki ösztöne *nem tudja, hanem természeténél fogva érzi, hogy van egy Jó és Igaz*, melyet, ha egyszer megszerzett, azt soha el nem veszíti, hanem fokról-fokra gyarapíthatja, nagyobbíthatja, hogy fokozatosan több boldogságot élvezhessen általa.

Ez a boldogság után való vágyódás nem elégszik meg a gazdagsággal, hatalommal, dicsőséggel, hanem az életnek folyton újabb jelenségei, alakulásai után kutat. A lélek különböző részei az ember tudatában felszínre jutnak, s az így folyton táguló tudathatásokat akar felvenni és leadni, ismeretelvet, tapasztalatokat gyűjteni, önmagát bővíteni, mert ösztönileg érzi, hogy a test

halálával nincs befejezve az élete. Ezért mindig elégedetlen önmagával, eredményeivel, az étellel, a lehetőségekkel, mert folyton egy jobb, tökéletesebb élet után vágyódik.

Ez a vágy megvan minden ember lelkében, éljen bár a legalacsonyabb életkörülmények között, vagy a legmagasabb polcon. Ez a vágy viszi előbbre az emberiség sorsát a fejlődés útján, s ez sodorja le a bűnbe és a szenvedésbe is.

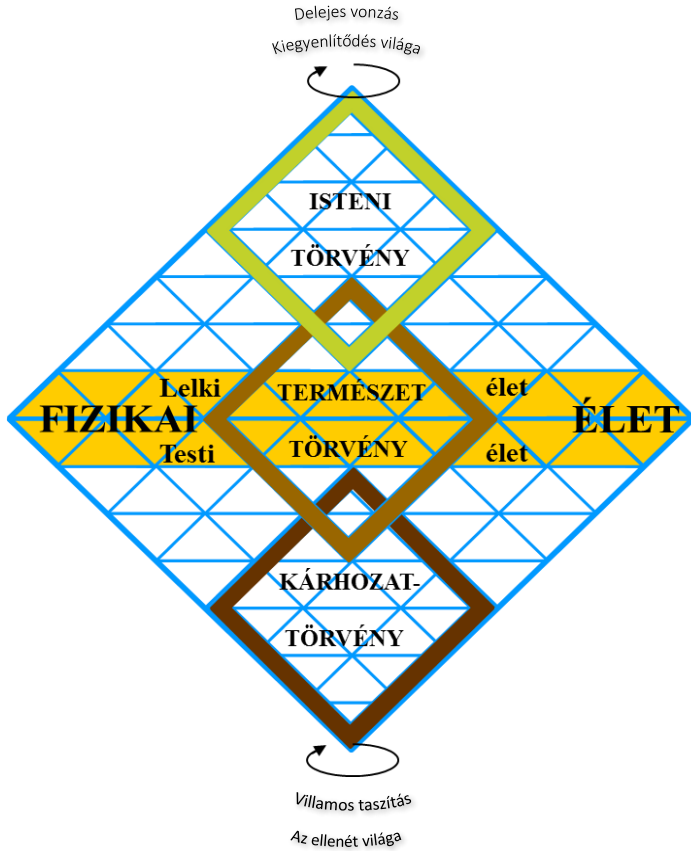
Míg az emberi lélek egyáltalán nincs tisztában a jó és rossz fogalmával, könnyen megtéved, és hamar kinyújtja a kezét olyan dolgok után, melyek előtte kedvezőknek és kívánatosaknak tetszenek, de másoknak fájdalmat, szenvedést, felfordulást, zűrzavart okoznak. Így bűnbe esik, és cselekedeteinek következményeiből kell megismernie, hogy helytelen irányba tévedt.

Mikor azonban megismeri tévedéseinek rossz következményeit és, lelke eljut az igazság megtapasztalására, akkor érzései kifinomodnak, és gondolatai más irányban kutatnak a megvalósítás lehetőségei után; és egyszerre feltűnik előtte lelki fejlettségének fokozata szerint a törvényes út, az Isten útja az igazságban, és követi azt, vonzatva Isten törvénye által.

Minden egyes lélek számára el van rendelve az Isten törvényéhez való kapcsolódás, csak a tévelygési idő az egyiknél több, a másiknál kevesebb. Ez a tévelygési idő lehet a ti számítástok szerint egy örökkévalóságnak tetsző világfejlődési turnus, vagy korszak; de semmi esetre sem a végtelenség. A vég Istennél, Istenben van, egyedül Ő maga végtelen, minden más véges. Istenben végtelenséget nyerünk mi teremtett szellemek is mindnyájan, s akkor majd a mi lényünk is az istenségnek részét képezi.

I. ÁBRA(**)

FŐTÖRVÉNYEK

A magas, nagy szellemi életkörzetek (1d. I. ábra: isteni törvény), melyek az istenség fényében léteznek és működnek, a boldogságnak emberileg felfoghatatlan és elgondolhatatlan érzését tartalmazzák, míg a legalsóbb körzetek (kárhozattörvény) a szenvedések szintén felfoghatatlan mértékét és lehetőségeit foglalják magunkban. A felső körzetek a maguk túláradó boldogságát, az alsók a maguk nagy gyötrelmeit árasztják ki magukból; ez a két-féle kiáradás hozza létre a kegyelmi összeköttetést (természet-törvény). Egyik részről az alsó körzetek szorongattatása, a haláltól, a megsemmisüléstől való rettegés, a másik oldalról az élet túl bőségének teremtőereje kapcsolódik itt össze, s ez az együtthatás anyagi világokat hoz létre (fizikai élet).

Az anyagi világok tehát minden körülmények között a kegyelem megtestesítői, s az anyagi testben való élet a kegyelem ajándéka. *Az anyagi világokon a természet éppoly tiszta, mint a felső körzetekben, s éppoly híven végzi feladatát, mint lent. A természetet éltető erő nem oka semminek, ami rossz, mert Isten túláradó szeretetének élethulláma ez, amely magához vonz mindent.*

A kegyelem munkája az alsó körzetekben az élethullámmal való telítés, az az ébresztés, mely bizonyos értelemben teremtésnek is mondható, bár nem újonnan való teremtés ez, hanem csak új életre való ébresztés.

A kegyelem által nyújtott életsugárzás hatására minden megkezdí körforgását. A felébredt élet folyton mozog és mozgat; dolgozik és cserélődik az egész természet, felszed és lead, mint az emberi szervezet a lélegzés által.

A folyton alakuló erők, melyeket a felsőbbrendű erők mozgatnak és előre kényszerítenek, a latensül pihenő szellem-termékeket felébresztik, formával és alakkal ruházzák fel, s míg ki nem fejlődtek, a felszínen hagyva kedvező körülmények között nevelik. Mikor aztán elérkeztek a fejlődés tetőfokára, a jót a rossztól különválasztják; a jót a jóhoz csatolva feljebb emelik, a rosszat pedig, mint salakot, kilövik.

Ez mind gépies mozgás, a magasabb körzetek hatása, ami ellen az alsóbb körzetek nem tehetnek semmit, mert az alsóbb körzetek ereje lefokozott, olyan, amely felett az Igazság ítéletet mondott. Mikor pedig az Igazság ítéletet mond, az élet zsidbadásba és dermedésbe, a világosság sötétségbe megy át, a melegség s az élet kihűl, a halál, mint egy nehéz álom, fokozatosan leereszkedik, és úgy a természet, mint az egyéni szellem elveszti életképességét.

Amikor valaki vagy valami meghal, ezt az állapotot mutatja a földön. Ez az állapot szinte kiabálja a testet öltött szellemek fülébe azt az irtózatot, melyet a halál jelenléte ébreszt az élők között. Mert a halál borzalmas a maga ijesztő hatalmában. A földi test elmúlása a lét egy bizonyos formájának megszűnése csak, és mégis mennyi rettegést, mennyi bánatot jelent úgy az egyeseknek, mint általában az embernek! Nincs földi testben egy lélek sem, aki e felett a gondolat felett át tudna siklani anélkül, hogy egy pillanatra el ne borulna a gondolat- és érzésvilága.

A Megváltó élet és halál ura volt földi testében is, és mégis *“Lázár koporsója mellett könnyezett”*. Ki tudná megmondani, milyen gondolatai voltak, miért sírt? Senki, de bizonyos, hogy a koporsó hatalmának tudata volt az, ami könnyezésre indította. Ennek a nagy hatalomnak senki más nem oka, mint maga az emberszellem, aki tudja, hogy életének minden órája ajándék, és mégsem használja azt fel a börtönből való szabadulásra.

*

Az emberi lélek a legfejlettebb és legmagasabb rendű az öt körülvevő összes lelkek között; az ő élete nem gépies, hanem öntudatos, mert benne öntudatra ébredt isteni szikra él, mely természetében mennyei, s világossága isteni sugár. Akaratában alkotóképes, erejében hatalmas nagyság. Mindenek fölé rendeltett, s mindenek alája rendeltettek a földön.

A test azonban csak a természettörvény által éltetett hüvely, melynek sorsa a mulandóság. A test összes javai csak az évekkel

lejáró rövid örömök, melyeknek utóíze mindig keserű. A földi élet a betöltetlen vágyak, hiú remények, fáradságos törekvések csalogató árnya, mely abban a sötét pontban vész el, amelynek neve: halál. A mulandóság lepergeti az élet ajándékát, és szárazon, hidegen fagy meg a szív a földi javakban és örömökben dúskálkodók keblében is. *Múló minden, amit a földi élet adhat, csupán egy maradandó, amit az okos lélek megszerezhet a földön és megtarthat magának: a kegyelem megismerése és felhasználása.*

Boldog ember az, aki földi életét a kegyelem megismerésnek szenteli, mert ezzel a mulandóságból az örökkévalóság birodalmába lép át. A mulandóság helyett, mely folytonos átalakulásnak, változásnak van alávetve, a változhatatlanság természetét kezdi magára venni, s benne magát kiképezve, átlép a halál alkalmával az örökkévaló életbe.

A kegyelem az az elrejtett kincs, amely felett és mellett eljárnak az emberek, de mivel igen kevesen ismerik, mint értéket, sem meg nem becsülik, sem fel nem használják földi életükben. Csak utolsó órájukban, a halál közvetlen közelében sajnálják hiábavalóságokkal eltöltött életüket. De ekkor már hiábavaló a bánat, a jóra való igyekezet; szegényen és gyengén térnek meg a testnélküli életbe, hogy ott keseregjenek könnyelműen végigélt kegyelmi életük felett.

A föld a rajta lévő étellel csak pillanatnyi visszfénye az igazi és tökéletes életnek; álom, mely hamar véget ér a káprázat világában. Mert nem valóság ez, csak a kegyelem sugaraiban való megjelenés, mely ismét visszasüllyed a homályba összes csillogónak látszó bájaival.

Azonban az eltévelyedett szellemnek Isten módot ad, hogy a kegyelem fényében, világosságában isteni származásának tudatára ébredjen, és keresse az utat-módot, mely a valóságos élet elnyeréséhez segíti őt. Amennyiben keresi és megtalálja, benne él és mozog, és erőt fejt ki az igazság érvényesítésében, annyiban válik egyéni sajátjává a világosság és egyéni életévé az élet.

Minden, ami jó és igaz, a magasabb világok vetített sugaraiban, a földi gondolatvilágban is mint pozitív valóság jelenik meg. S bárha a földi természet sokszor ellentmond is neki, az ember gondolkozása és igazságérzete mégis bizonyos felőle, hogy ez a valóság, mert benső „énje”, az öntudatra ébredt szellem, önmagát ismeri fel benne, mint valóságot.

Ez a felismerés vezet azután tovább a jónak érvényesítésében, küzdve az ellentétes hullámokban, hogy a jót, és igazat diadalra vigye. Amennyit az igazságból földi életében érvényre juttatott, annyi egyéni boldogság és öröm várja őt a valóság világában.

De hogy az ember jó és igaz lehessen a földön, nagy szüksége van Isten kegyelmére. Mert hosszú tapasztalatok árán felismerheti és megkülönböztetheti ugyan a jót a rossztól, de mégsem tudja a jót követni, mert ellentétes természete, hibás hajlamai elhomályosítják értelmét, befolyásolják érzelmeit, és nem azt cselekszi, amit akart és értelmével jónak ítélt, hanem azt, amit nem akart, amit elítélt, s amit magasabb szellemi világosságának fényénél megvetett.

Az ember gyenge, gyarló marad még akkor is, ha értelmével mindazt fel tudja fogni, ami az ő boldogságához szükséges, hátha még értelmileg és érzelmileg meg sem közelíti azt a fokozatot, amelyről a dolgok lényegébe némi betekintést nyerhet!

*

A kegyelem felébreszti az életre mindazokat, akik a bűnök és a tévedések folytán a halál dermedtségébe estek; életáramokkal hatja át, és időről-időre felszínre hozza: testtel ruházza fel azokat a szellemeket, akik hibás természetüknek és bűnös hajlamaiknak engedve elvesztették a jóról és rosszról való helyes fogalmaikat. A kegyelem kiemeli őket a sötétségből szellemi termékeikkel együtt, és módot, alkalmat nyújt nekik, hogy úgy a jóban, mint a rosszban kiképezhessék magukat, hogy úgy a jóban, mint a rosszban felismerjék az isteni szeretetet. Azért mondja az Úr: „*Esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak*”. (Máté V. 45.)

„Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük a konkolyt? Pedig monda: Nem, mert netalán összeszedvén a konkolyt, azzal együtt a gabonát is kiszaggatjátok. Engedjétek, hogy mind a kettő növekedjék az aratásig”. (Máté XIII. 28, 29, 30.) Mindez azt igazolja, hogy úgy a jó, mint a rossz a földi életben az Úr hosszútűró kegyelmében él. Ezért senki sem ítélezhetik a változandóságnak e világában, csak egyedül a kegyelemnek Istene. De az ítéletet ő is felfüggeszti.

A kegyelem az isteni szeretetnek közvetítő fokozata, mellyel a legalsóbb régiókba is lehajol, és ott is érezteti mentő és újjáteremtő hatását. **Nincs a földön olyan messzeség és olyan mélység, ahová a kegyelem el nem juthat, és ahonnan fel nem segíthet; nincs olyan erkölcsi tévedés, melyet a kegyelem helyre nem hozhat, s át nem változtathat; nincs olyan bűn, melyet a kegyelem fel nem oldhat, ha egyszer a tévelygő bűnös még földi testében felismeri azt, és szabadulni akar tőle.** A földi élet a jelen, a ma, melyre mindig a múlt veti árnyékát. Ezek az árnyak néha félelmetesek, rettenetesek, sötétek, mert a ma, a jelen világossága és életereje megelevenítette őket. De minden félelmetességüket elveszi a kegyelem, ha a lélek felismeri ezt élete útján és reá bízta sorsát. A kegyelem felemeli, megtisztítja és megszenteli a benne hívők lelkét, mert a kegyelem nem ítéel, nem büntet, nem „szolgáltató igazságot”, nem vet meg, hanem időt ad a megtérésre, alkalmat a javulásra. A gyengét segíti és támogatja a jóban, az erőset bátorítja, és munkába szólítja.

Néha magas szellemi igazságokat hoz a kegyelem azok részére, akik ebben a munkában fáradnak. Ezt a kiválasztottak, mint segítő eszközt, mint erőpótlást kapják, hogy úgy a saját, mint a mások lelkének haladását előmozdítsák, s létüket a valóság világában megszilárdítsák. A kegyelem a földi életben minden léleknek más és más kibeszélhetetlen gazdag és sokoldalú ajándékokat boldogító eredményeket nyújt, ha az ember már a földi életben felismerte és kinyújtotta érte a kezét.

Azért nem mondhatja senki, hogy nincs szüksége a kegyelemre, mert kegyelem minden, amit elnyertünk kegyelem az, hogy élünk, mozgunk és vagyunk; kegyelem az, ha a jót megismertük és cselekedni tudjuk. Az ember önmagában, kegyelem nélkül a gonoszban elsüllyedt lélek, a halálnak és kárhozatnak martaléka, de a kegyelem által Isten gyermeke, mennyei úr.

És mindezt a földi élettől nyeri el az ember a jelenben, mert a múlt sötét, lejárt alkalom már, melyet sem visszahozni, sem megváltoztatni semmiféle hatalom nem képes. A jövő pedig még nem a tiéd földi ember, azt Isten kegyelme tartogatja számodra. A jelen a fontos, mert az a tiéd.

II. A FEJLŐDÉS TÖRVÉNYEI. (**)

Alsóbb törvények. Az anyagi lét törvényei. (**)

AZ ELLENSZEGÜLÉSSEN MEGMEREVEDETT ELEM- MEK TÖRVÉNYE.

A II. ábrán a háromszögek csoportosításai alkotják a lét és fejlődés szféráit, melyek erők, hajlamok, vágyak, érzések és törekvések szerint ismét kisebb megoszlásokban rétegződnek.

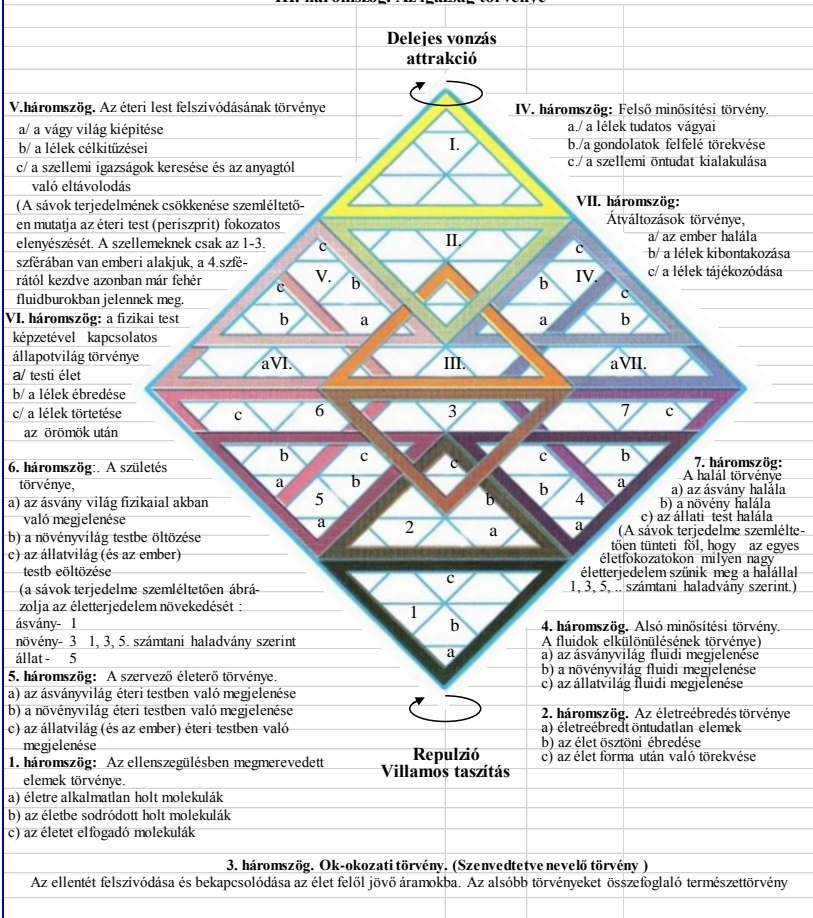
A kárhozattörvény alsó háromszöge (1. háromszög) a mozgást és életet el nem fogadó elemek megsűrűsödött fluidjainak törvényvilága. E megsűrűsödött fluidok időről-időre, mint salak leválnak az anyatestről, és mint felhasználhatatlan hulladék egy keményebb természetű világtesthez csatoltatnak, hogy annak erősebb villamossága felmorzsolja és bekebelezze azokat a saját anyagai közé.

II. Ábra: A törvények világának együttműködése

I. háromszög. A szeretet törvénye (isteni törvény.)

II. háromszög. A kegyelem törvénye.

III. háromszög. Az igazság törvénye

AZ ÉLETREÉBREDÉS TÖRVÉNYE(**)

A 2. sz.; felfelé irányuló háromszög öntudatlan rotációjában a saját villamosságától taszítva, Isten kegyelmének életet sugárzó természetétől pedig vonzatva, elfogadó áramaival bekapcsolódik a természettörvénybe (3. sz. háromszög.). Az élet ébredése ez az elkárhozott fluidokba süllyedt szellemek részére, azonban még öntudatlan és lassú mozgásban.

OK-OKOZATI TÖRVÉNY. (SZENVEDTETVE NEVELŐ TÖRVÉNY) (**)

A 3. háromszög (természettörvény) az ellentét felszívódását és bekapcsolódását végzi az élet felől jövő áramokba. Az ellentétnek ez a felszívódása a természettörvény megsűrűsödését és kegyetlenségét hozza létre, mert ez az igazság; a természet pedig nem hazudhat, mivel ez mindig és mindenben hűen tükrözi vissza a szellemi fluidok állapotait. És éppen, mert a természettörvény igazság, azért belenyúlhat a legmélyebben bukottak eszméibe és hajlamaiba is, hogy szemlélhetővé tegye romlottságukat, hogy szenvedtetve nevelje és oktassa őket, és nyers erőivel, meg kíméletet nem ismerő szoros korlátaival kergesse a felébredt szellemeket a jónak keresésére.

Az élet legalsó határai ezek a bukott szellemek részére, de meleg tenyészhelyek olyan szellemek számára, akik még most először ébrednek öntudatra (vad népfajok, állatemberek), akiknek tudatában a jó és rossz fogalma még nem különült el egymástól.

*

A 2. számú háromszög, vagyis az ellentét-fluidok feloldásának és életre ébresztésének törvényvilága magából két másik törvényvilágot hoz létre (4. és 5.), melyek az anyagok fluidjainak minősítését és az éteri testek megalkotását végzik.

MINŐSÍTÉSI TÖRVÉNY(**)

Ez az ébredő világfluidok törvénye (4. sz. háromszög), melynek révén a fluidok a saját természetükben jelenhetnek meg. Tehát mielőtt az anyagi princípiumok alakot nyernének, egy többrétegű szűrőn mennek keresztül.

A durvább és finomabb fluidok kiképzését, osztályozását és egymástól való elkülönítését az élethullám cirkulációja végzi, még pedig aszerint, hogy a fluidokban rejlő elfogadó áramok mennyit képesek az élet oldó erejéből magukba fogadni. Minél többet fogadnak be, annál magasabb rendű, minél kevesebbet, annál alacsonyabb rendű megjelenési formát nyernek e törvény által.

A SZERVEZŐ ÉLETERŐ TÖRVÉNYE. (**)

Az 5. háromszögben rakódnak le rétegenként az ásvány- növény- és állatvilág fluidjai. Az ásványvilág fluidjai ezen kívül a saját minősítésükben is különféle alakot mutatnak. (Más pld. a gránit és más a nemes kövek fluidja.)

Ugyanúgy rétegeződnek a növényvilág sokszerű fluidjai, valamint az állatvilág alig áttekinthető, óriási mértékben differenciálódó fluid formációi, amelyek ennek a törvényvilágnak az ábrán is kifejezésre jutó hatalmas méretekben kiterjeszkedő rétegeit betöltik.

Ez a törvényvilág a három fluid kategóriának elkülönítésében a munka szellemibb részét végzi, azokat életerővel látja el, fennmaradásukat biztosító törvényt alkot, és úgy adja át az összességet előkészítő 6. sz. törvénynek, mely minden kiképzett életformának előírja rendeltetését. Mindezeket azután a rotáció a felszínre hozza¹.

¹ Csodaszép munka ez, melyet olyan szellemek végeznek, akik később mint emberek fognak a földön megjelenni. A természetben ezek a szellemek is rotálnak; egy eszme, egy gondolat ad nekik életet, amely eszmét vagy gon-

A SZÜLETÉS TÖRVÉNYE(**)

Ezzel a körforgással eljutunk a testöltés törvényébe (6. háromszög), s egyúttal azoknak a szellemeknek hazájába, akik a föld természetbe (mely szellemük tükörképe) öltöznek, azaz testet öltenek, hogy az ideig való életben, a mulandóban kezdjék meg tanulni és megbecsülni az örökéletet, melyet bukásukkal elvesztettek.

Itt olyan kezdet van, melyet ti, akik benne éltek, nem tudtok teljesen értékelni. Nem tudjátok, mit jelent a homályból a világosságba lépni, az örök halálból az örök életre feltámadni.

A fizikai világ a legszélesebb létforma a bukott szellemek részére (l. I. ábrát), mert itt szabad akaratot nyernek, vágyaik és hajlamaik szerint élhetnek. Fluidokat teremthetnek, és ismét előttük áll a végtelenség, melyben szabadon mozoghatnak, ha a segítő kezét: Isten kegyelmét és Isten törvényét, mint vezetőt elfogadják.

Nagy és dicső fordulat ez gyermekeim! Ez a teremtés a földön. A teremtés hat napja a kárhozatba süllyedt lelkeknek ezt a hatfokú felébredését jelenti.

A 6. sz. törvény, mely a megszületéssel összeköti a teremtményt a magasabb rendű élettel, ezzel be is fejezte munkáját. Minden

dolgot ha kifejezésre juttattak, vagy ha a kitűzött célhoz elérték, átminősítetnek. Ezek az elemi vagy természetszellemek, akik az öntudat magasabb fokát csak egy újjáébredés által érik el.

Az elemi szellemek sem nem jók, sem nem rosszak, csak azok az eszmék, melyeknek felszínre jutása körül tevékenységet fejtenek ki és az a természet, amelyben működnek, mutatja őket jóknak, vagy rosszaknak.

Ezt a természetet pedig már öntudatos erők irányítják.

Az elemi szellemeknek, mielőtt öntudatra ébrednének, munkálkodniuk kell úgy a 2. mint a 3. és 4. háromszögek törvényvilágában, hogy a kegyelmi törvény őket is felszívhassa. Meg kell járniuk úgy az alsó, mint a felső törvényvilágokat is, hogy úgy a jó, mint a rossz élethullámban kiképződjenek. Csak ez után viszi őket ismét vissza a törvény kiindulási pontjukhoz, hogy öntudatos egyénekké ébredve, mint emberek jelenhessenek meg a földön.

jó, tökéletes és céljának megfelelő, amit a természet alkotott, mert minden Isten akaratát, atyai gondoskodását tükrözi vissza. Az egész természetben minden a fizikai megjelenésre készül, s amíg minden kellék elrendezve nincs, addig semmi és senki meg nem jelenhet a kegyelem világában. A sóvárgó vágy a fizikai megjelenés után, a lekötött élet terjeszkedni akarása erről álmodik; ide törekszik minden öntudatlanul; minden részesülni óhajt az élet ragyogásában, minden meg akar fürödni a nap fényében és melegében, hogy virágzásnak induljon, gyümölcsöt teremjen, eredményeket érjen el. Az élet boldog mámore ömlik szét az ártatlan gyermekek kacagásában, a fiatal állatok játékában, és cél nélkül való szökdécselésében.

A megszületés ténye hasonlatos a teljesen újonnan teremtett szellemek állapotához a földön, mert az esetek háromnegyed részénél valóban szükséges, hogy az új létállapotba belépett egyéniségek teljesen elveszítsék emlékezőtehetségüket. Az elvégzett életek tapasztalatai azonban, mint lelki ösztönök élnek tovább, melyek az öntudat feletti énben végzik vezető munkájukat.

Ha a szellem elhagyott életeiben valamely nagy bűnéért sokat szenvedett, s a szenvedések jobb belátásra bírták, akkor egy későbbi megszületésében, mikor ugyanazzal a bűnnel találkozik, irtózat és félelem szállja meg. Nem tudja miért, csak kerüli még azokat is, akik ebben a bűnben szenvednek.

Azonban ha nem szakított jobb belátása szerint valamely bűnnel, és úgy hagyja el a fizikai világot, akkor egy új, elkövetkezendő életében ez a bűn ismét hatalmába ejtheti. Ilyenek a különböző szenvedélyek, a lelki betegségekkel fajulható bűnök, mint például a lopásra való beteges hajlam (kleptománia), érzékiség, vérengzés, kegyetlenkedés, fukarság, féktelen indulat, harag, zsarnoki hajlamok.

Az ilyen bűnökben szenvedő szellemek többnyire megszálltak, vagy enyhébb esetben leigáztak, kik elvesztették szellemi öntudatuk nagy részét, s vele a helyes ítélőképességet. Betegség ez,

még pedig a leggonoszabb fajta, mert „mind a testet, mind a lelket gyehennára juttatja”.

Az ilyeneknek a testi élet mintegy gyógyszerül adatik a kegyelem világában, hogy egyrészt a bűnhődés, másrészt a lelki ráhatás alatt a szellem jobb belátásra jutva, megtérjen, megtérésével meggyógyuljon, és tovább haladhasson a fejlődés útján.

A kegyelem abban van, hogy a szellem mozoghat és dolgozhat, akár jót, akár rosszat; a jóért jó eredményt, a rosszért rossz eredményt tapasztalhat.

És ez a fontos. Tapasztalatok gyűjtéséért, öntudatának bővítéséért van az ember a földre küldve, semmi másért. A mulandó lét lepereg, és a változandóság eme világában az örök, változhatatlan törvények betűit tanulja meg a szellem. Minden betűvel többet tud meg abból a nagy, titokzatos rejtélyből, melynek neve örökélet, végtelenség....

*

A tudat ébredése tehát az élet, mely a 6. háromszögben, a kiszélesített fizikai síkban kezdődik. A születéssel a fluidilag elkészített öltözet: a test veszi körül a szellemet. Mire felébred, testével össze van kötve a fizikai világban megjelenő minősített fluidok minden rétegével, melyek, mint ásványok, növények és állatok veszik őt körül. A szellem otthon van, mert minden őt, az ő céljait szolgálja, míg a természettörvénnyel összhangban van. De a legelső összhangzavaró mozzanatra már szemben találja magát a természettörvénnyel (3. háromszög), mely sohasem hazudtolja meg magát.

Ennek hatása alatt ébrednek fel az ember fluidjaiban latensül pihenő érzések és törekvések, melyeknek felébredése adja meg az emberi élet örömeit, szenvedéseit és végül az eredményt.

A HALÁL TÖRVÉNYE. (**)

A mulandóság világa tehát készen van, mely magában foglalja a halált is (7. háromszög*), azt az álmot, mely minden alkalommal a minősítés törvénybe szállítja alá a szellemet**.

A halál műhelyéből, a minősítési törvényből minden szférába utak vezetnek az Úr halála óta és a feltámadás egyre tart.

A 7. háromszög törvénye szállítja a megtévedt bűnösöket a szenvedő fluidi állapotokba. Ezek az állapotok jelentik a poklot, mely „a sátánnak és az ő angyalainak készítettett.”

AZ ÖRDÖG FOGALMA. (**)

Azonban ahogy az ébredés, az étellel való telítés fokról fokra haladt, azonképpen a kárhozatba való lesüllyedés is csak fokról fokra történhet. Az áramok keringése minden fokkal lassúbbá válik, és vele az értelem is tompul.

Az érzések előbb vadakká, majd később fáradt közönyösökké, cinikusakká lesznek; végül már csak a legnagyobb gonoszság elkövetése, vagy látása önt felszökkenő életerőt, mozgási képességet az ennyire lezüllött szellemben.

Ezen a fokon már lehetetlen a szellem megtérése, és sátáni elvei a gonosz eszme megszemélyesítőjévé teszik őt Isten és az őt követő szellemek előtt. Az írások „ördög” névvel jelölik meg.

Az ördögi állapotig süllyedt szellem nem ölthet testet. Éppen azért „ördög”, mert nem fogadja el a kegyelmet, és nem alkal-

* „A hetedik napon megszűnnek minden csinálmányától... „ (1.Móz. 2.2)

** „Szálla alá poklokra”, igazság; az Úr, ki e kemény természettörvénybe öltözött értünk, szintén leszállt a minősítés eme zord helyére, és „felment a mennybe”, mert a minősítés törvényét legyőzte. Így teste nem rothadt meg, nem oszlott fel, mint minden más test, amely az ideiglenes földi tartózkodás idejére alkottatott, hanem a benne sugárzó isteni törvény *életforrássá változtatta halandó testét, és az anyag szellemesítésének munkájához, mint erőket, örök időkre itt hagyta a földön.*

mazkodik az isteni törvények betűjéhez; mereven megmarad ellenszegülése és tagadása mellett, és így nem részesülhet a kegyelem nyújtotta örömben sem.

Az így lesüllyedt szellem a háttérben, mint valami sötét árnyék követi a törvényben élőket, és nem szűnik meg gonosz vágyait, gondolatait és törekvéseit a testben élők felé lövellni, akikhez lelki természetük hasonlósága folytán kapcsolódni tud.

Így a gonosznak is megvan fokról fokra a maga összeköttetése; ha nem is közvetlen, de közvetve hatalmas erővel rendelkezik, és uralmat tart fenn a fizikai világban is a földi testen keresztül.

*

A földi test az ellentétfluidoknak sokszorosán átszúrta, sok körforgást végzett villanydelejes áramaiból sűrített, sejtesített anyag; élető eleme a világot fenntartó és szervező életerő, mely életerő elfogadó áramával az isteni kegyelem adó áramához kapcsolódott.

Az emberi test a természetnek éppen olyan produktuma, mint akár az állati vagy növényi testek, csak magasabb fokú minősítésben.

Minden szellemi termék testet ölt, és így amit csak a szellem létrehozott, azt mind megtalálja testben, azaz testi természetében, amelyben a kegyelem világában, azaz a fizikai életben megjelenni tartozik.

Az emberi test az ellentét eszme után alakult. A szellemnek ez képezi itt a földön a megjelenési alakját, sőt ebben kell dolgoznia, hogy egyrészt önmagát megtisztítsa az ellentét befolyásától, másrészt a reábizott anyagot is felszabadítsa kötött állapotából. Az ördög (vagy sátán), amely fogalom alatt az ellentéteszme által átítatott, mélyen bukott ellenszegülő szellemek serege érteendő - az anyag szellemesítésében lázadást lát, és összes hatóerejével azon van, hogy ezt az isteni akaratot senki meg ne való-

síthassa. Munkája roppant könnyű, mert az ellentét eszmében elbukott szellemek elvesztették akaraterejük nagy részét, és értelmük a jó iránt tompult.

*

De a vágy a szabadság és boldogság után ellenállhatatlan erővel vonja ezeket a szellemeket is az ígéret földje felé. A Jó boldogító ereje - ha még olyan nehéz küzdés árán is - képessé teszi őket, hogy újabb meg újabb testet öltésekkel annak igazi forrását kutathassák.

Hogyan is volna lehetséges az emberiségnek haladnia, ha onnan felülről nem segítenék?! De segítik! Hatalmas vonzóerők dolgoznak a fizikai sík felett, melyek lenyúlnak az emberi életbe, felrázzák és kiragadják a tévelygő emberi szellemeket az ellentét bódító álomba ringató hatalmából, hogy megmentse az életre, ha lehet, szép szóval, vagy figyelmeztetéssel, ha kell, bűnhődéssel és szenvedéssel. A cél mindig az, hogy az ember eszméljen, gondolkozzék.

A fizikai létben két életet élhet egyidejűleg a szellem: testi és lelki, illetőleg szellemi életet. A testi élet itt az első, mert az ember hatalmas energiamentységet fogyaszt testi életében; folyton folyvást erőket vesz fel és ad le. Ezáltal a föld felszínén szintén testesített, minősített fluidok (erők) nagy mennyiségét szívja fel és átdolgozva, felégetve, mint szellemi erőket adja át a földet körülvevő légkörnek.

Az első légkör (szféra) a fizikai föld felett, mint annak átszellemesített anyaga lebeg. A föld természetének vonzóereje tartja itt, mert az építőknak, azaz a fizikai síkon élő és mozgó emberszellemeknek, mint az átszellemesítést végző egyéneknek a lakóhelyét képezi ez a fluidréteg.²

² A földön élők ebben a szférában élnek. Testükkel az anyagi földhöz, lelki természetükkel ehhez a szférához vannak kapcsolva.

A földi életben is szüksége van a testesült szellemnek pihenőre és táplálékra (erőpótlásra), amit a saját munkájának gyümölcsésként talál meg lelkének otthonában, a szférában, akár az alvás idején, akár a halál után, ha pihenőre tér.

Mert itt csak pihenőről lehet szó, nem pedig végleges eredményről. Sokszor le kell még merülnie az anyagba, hogy szellemi énje teljesen megszabaduljon az ellentét hatása alól.

A földi, fizikai élet az anyagban az anyagért és egyszersmind az anyagtól való megszabadulásért folyik.

*

A 3. számú háromszög a fizikai síktól csúcsával lefelé van fordulva, mint az ellentéteszmék felé forduló öntudat jelképezője. Az ellentét elvéből táplálkozó szellem önmagától sohasem volna képes megfordulni; de a születés (6. háromszög) és a halál (7. háromszög) törvénye, amelyek felszívják és leadják, forgatják és tanítják, valamint a természettörvény (3. háromszög), amely tapasztalatokkal gazdagítja: a rotáció erejével ragadják magukkal és viszik előre a fejlődésben a szellemeket.

A POKOL FOGALMA. (**)

Amely szellem megkóstolta a fizikai életet, és fokozatához mértén nem jól használta fel a kegyelmi időt, az a halállal nem jut a felső törvényekbe (III, VI. és VII. számú háromszögek), hanem az alsó, a 7. számú törvény alantas osztályaiba; vagy ha igen súlyosan visszaélt az étellel, a minősítési törvény (4. sz.) belöki a folyton dolgozó, büntető, őrlő alsó háromszögekbe (a 3. és 2. összeköttetése által bezárt négyszög). Ahol fogak csikorgatásáról van szó a szentírásban, ez a világ értendő alatta.

Tehát a fizikai élet felelősséggel jár, mert nem lehet büntetlenül sütkérezni az Ég közelségében, és nem lehet a kegyelmet ellopni, mint azt az ördög gondolja.

*

A gonosz világába* jutva, az élet az öntudatos szellemre nézve borzasztó és rémületes, mert amiről eddig sejtelve sem volt, az mint valami rettenetes álom alakul ki előtte. Bűnei, melyeket tudva, szándékosan követett el, mind testet öltének. Asztrálerőiben bűnei új életet nyernek, és élő alakban száz, meg száz változatban látja megelevenedni azokat. S e megelevenedett rémes alakok mind őt: az öntudatot (a szellemet) üldözik, kérdőre vonják, és bosszúállással gyötrik.

Ezen kívül a hasonlóság vonzása folytán alakult bűnhődő szférában mindmégannyi bűnökkel terhelt szellemekkel való együttélés kínos poklot jelent, mely gyötrő állapot mindaddig fennáll, míg a bűnei által teremtett jelenségeket a természettörvény (3) fel nem emésztí, és a minősítési törvény (4) új fluidokká át nem gyúrja, hogy az átminősítés után az 5. és 6. számú törvényeken keresztül az újraszületés állapotába juttassa a szellemet. Csak ekkor tud innen elszabadulni. Minél gyakrabban kerül ebbe a pokoli helyzetbe valamely szellem, annál nehezebben megy számára az újraszületés.

Az alsó világ tehát borzasztó. Sűrű fluidja, mint a rossz levegő az égő gyertya lángját, kioltja az emlékezést. Természettörvényének gyilkos keménysége minden megszerzett jót a rosszal együtt eltöröl.

Felsőbb törvények. ()** **A szellemi és lelki élet törvényei.**

A kiszélesített fizikai sík vonalának túlsó vége, a 7. sz. háromszög csúcsa, jelképezi a meghalás pillanatát. A 7. számú törvény, a halál törvénye, az alsó törvények világában minden anyagot szétbont, amit a születés törvénye (6. sz. háromszög) az ideiglenes élet tartamára egy bizonyos cél elérésére formába öntött. Az anyagok szétbomlásával felszabaduló erők az alsó minősítési

* A 3. és 2. által bezárt négyszög

törvényből (4) fellendülve vagy a VII. sz. ún. átváltozások törvényében, vagy a IV. sz., felső minősítési törvény által meghatározott rétegekben helyezkednek el.

Mert a halál törvénye (7) csak az alsóbbrendű formákra nézve bomlasztó hatású, a felsőbbrendűekre, azaz a lélek öntudatos munkájának eredményeire nézve semmi hatással nincs. Sőt ellenkezőleg, az ideiglenes formák szétbomlásával, mint egy ritkuló ködön keresztül egyre élesebben bontakozik ki annak a másik világnak a képe, amely szilárd és megmásíthatatlan törvényeivel a látható, mulandó világot magában hordozza, és azt mindenkor irányítja.

A gondolat- és érzésvilág a természettörvény nyomása alatt lassan-lassan érni kezd; a fiatal, rakoncátlan szellemek fokozatosan megtanulják a szellemi igazságokat, és betöltik a törvény betűit; egyenesen járnak a szoros korlátok között, s nem zúzzák szét a fejüket azokon. Lassan járó, halkbeszédű, megtört szellemekké válnak, kikben felébred a vágy valami jobb, valami tökéletesebb után.

AZ ÁTVÁLTOZÁSOK TÖRVÉNYE. ()**

A VII. háromszög az átváltozások törvénye, s egyben a fel- és leutazó szellemek ideiglenes tartózkodási helye, vagy állapota is, mert folyton alakító hatása révén a földi élet és a szellemi szférák között tart fenn kapcsolatot.

Ebbe a törvénybe tartozik a médiumitás minden válfaja; az élet-szalag rövidebb, vagy hosszabb nyújthatósága, a lelki látás, pszichometrikus és materializációs képességek, az álomban való ténykedés, a jövőbelátás stb.

A mélyen alásüllyedt szellemekért való imának is ez az útja, és minden emlékezésnek a hazája, mert ami a földön volt és van, az ezen a törvényvilágon mind keresztülment és keresztülmegy. Innen, úgy ahogy a szellem kibontakozásának útja vezet, törvényből törvénybe vezetem az olvasót.

A FIZIKAI TEST KÉPZETÉVEL KAPCSOLATOS ÁLLAPOTVILÁG TÖRVÉNYE. (**)

A VII. sz. törvényvilágból a VI. számú háromszög törvényébe tér a szellemi öntudat, hogy önmagát, mint „én”-t ismerje meg, azaz mint szellemet, akit a 6. számú törvény öltöztetett fel emberré, mikor a fizikai síkra jutott.

Ebben a törvényben a földi ember szelleme még testtel körülvéve érzi magát, mivel tudata a test képzetével szorosan összenőtt, és a testben ellövetett vétkei, melyek testiségének kedveztek, következményeiben érzi. Ilynek a betegségek, a halál borzalmai stb. Megszámlálhatatlan variációit hozza ez létre az állapotoknak, melyek mind a test képzetéből erednek.

A minősítési törvény mindenkinek a saját megteremtett fluidjával fizet, amelyek nem örökké tartók, hanem csak a célok eléréséig.

A szellemek szerzeménye, vagyona a fluid, ez az anyagiasított erő, mely a minősítés törvényében a fokozatoknak végtelen sorát adja. Ez a sorozat hozza létre az anyag finomabb vagy durvább megjelenését. A finom fényburkok, félanyagiasztráltestek és a fizikai test egyaránt „fluidok”, de mindegyik más-más célt szolgál; így a szellemi szférák anyaga is fokozatosan változik.

Míg a VI. háromszög alsó harmadában (1. szféra) a test képzete teljes, annyira, hogy ebben az állapotvilágban a szellemek élete a fizikai élethez teljesen hasonló, addig a felső harmadában (3. szféra) a test képzete már elenyészően csekély, ami az állapot teljes megváltozását hozza létre. A második harmadában a lelki élet ébred, és a tudat világosodik, mert itt már a magasabb, az V. háromszög törvényébe lép a szellem.

AZ ÉTERI TEST FELSZÍVÓDÁSÁNAK TÖRVÉNYE.

(**)

Ez a törvényvilág (V. háromszög) - jóllehet benne az anyag rohamosabb átváltozási tendenciával bír - szoros kapcsolatban áll a VI. törvényvilággal, mert az anyag finomodása mindkettőben ugyanolyan irányú.

Mégis e két törvényvilágban (V. és VI.) élő szellemek állapotában óriási különbségek mutatkoznak. Ami a földi testben erőt jelentett, az a VI. törvényvilágban gyengeséggé válik; ami testi szépség volt, az rútsággá, ami gazdagság és hatalom volt, az itt nyomorúsággá és alárendeltséggé zsugorodik össze, feltéve, hogy a földi életben ezeket az ajándékokat nem a lelki előhaladásának céljára használta ki a szellem.

Az V. törvényvilág lassanként kezdi levetkőztetni a szellemeket azokból a természet nyújtotta díszes formákból, amelyeket az 5. és 6. törvényvilág kölcsönzött nekik a fizikai életben való harmonikus megjelenés céljára.

Az életnek ezek a formái hosszú hosszú idők nehéz munkájának az eredménye, régi, emlékezetnélküli idők sóvárgó vágyainak beteljesedése.

Ezért magától értetődik, hogy az ébredező, bontakozásnak induló lélek ragaszkodik az elért és megismert életformákhoz, melyeket a testtel való felruházottság állapotában ismert meg.

A földi életben minden a lehető legjobb és legszebb formában igyekszik megjelenni. A föld felszíne a kegyelem bőség-szaruja; ide önti Isten kegyelmének kincseit. A jó és rossz, mint lehetőségek itt találkozhatnak, hogy úgy a jónak, mint a rossznak következményeit megismerhesse a testet öltött szellem. Minden, amit mint jót megismer, az az Isten ajándéka; amit pedig mint rosszat ismer meg és érez, az a szellem magával hozott bűneinek, tévelygéseinek vagy tévelygésre való hajlama-
inak a következménye.

Mivel pedig az emberi lélek csak a testén keresztül érzi a jót, és csak a testén keresztül követheti el a bűnt, ennél fogva a fejletlen lélek részére a test képzetének szükségessége mindaddig fennáll, ameddig a testiségen keresztül a lélek minden fogyatékosága kifejezésre juthat.

Amikor már a fejlődő lélekben nemcsak a durvább érzéki benyomások, hanem a finomabb érzelmi hatások is domináló erővel nyúlnak bele az élete irányításába és a mindinkább finomodó érzelmi rezgések betöltik a lélek világát, akkor lassan lezáródik a léleknek az érzéki világ felé irányuló vágyakozó keresgélése. Ekkor szűnik meg a test képzetének szükségessége is; mert többé nem a testen keresztül elérhető jó ébreszt vágyakat a lélekben, hanem az eszmények magasabb szellemi világába törekszik, mivel ott találja meg vágyainak kielégülését; az igazság szépségében gyönyörködik, a szeretet boldogító és teremtő erejében munkálkodik. S hogy benne ez a szeretettörvény mindjobban kiteljesedhessék, életről életre hajlandó feláldozni azokat a testi, önző törekvéseket és vágyakat, melyek őt a boldogságtól, a nagy egészszel való összeolvadástól eddig visszatartották.

*

Az V. törvényvilág a szellemi ébredés előcsarnoka, a szellemi törvények előkészítő iskolája. Azért minden, ami az igaz jótól eltér, abban a formában érezteti hatását, amely forma leginkább megfelel a törvény céljainak. Minden testies törekvés mögött a lélek hibás természete az indító erő, a kezdeményező, tehát a testben elkövetett bűnök a lelki testen, mint fogyatékoságok, betegségek, fájdalmat okozó hiányosságok ütköznek elő.

Azok a szellemek, akik ezeket az állapotokat alighogy megkóstolták, kínosan érzik ezt és zúgolódnak ellene, mert nem tudják megérteni az isteni vezetést és az isteni törvényben elhelyezett nagy, gondoskodó szeretetet, mely őket ki akarja emelni a sötétségből a világosságba, a halálból az életre.

Amint a lélek ezekből a jobb, és tisztább törekvések révén gyógyulni kezd, a megvalósított isteni törvények a lelki testet

egészségesebb életerővel telítik. Ennek az a következménye, hogy a lelki test most már nem a földi, fizikai test formáját tünteti föl, hanem a mennyei testek hasonlóságára kezd átalakulni.

*

Az V. törvényvilágban a IV. törvényvilág által minősített szellemi fluidok kiélik magukat, és mire körforgásukat bevégezik, ismét a fizikai síkba mélyednek alá.

A szellemek, kik a fluidokat, mint eredményt idehozták, szintén a fizikai világon ébrednek fel, mint emberek, ha javulásukkal követték a gépies rotációt; de ha nem javulnak, akkor ezek az erők elhagyják őket, és ők fokozatosan süllyednek a szellemvilágban. Süllyedésükkel mindig rosszabbá és kellemetlenebbé válik részükre a szellemi élet, míg végül kényszer testöltés útján jutnak csak a földre. Nehéz, terhes életek az ilyenek, amelyeket a természettörvény utal ki, mert a természettörvény igazságos. És itt az parancsol. Az V. háromszög tehát az alsó természet megjelenési alakjának eltűnését, megsemmisülését jelenti.

Ennek második harmadában az anyagok elváltoznak, és egy részük felszívódik, másik részük pedig lefelé fordul (ti. a fizikai sík felé), mivel a magasabb lelki vágyak és törekvések, amelyek eddig az anyagot szolgálták, de nem az anyagért, mint értékért, hanem az anyagnak a szellemi célok szolgálatában való felhasználásáért keltettek életre, szellemesülést nyernek³. Azaz szellemi erőkké minősíttetnek, amelyek megszabadultak a haláltól,

³ A kétféle testet öltés között, ami itt csak röviden van vázolva, óriási különbség van. Az előbbi esetben a szellemek magukkal viszik az erőket, amelyeket szelleméletükben törvényes törekvéseik által magukhoz vontak, s amelyek őket földi életükben a jó útján megtartani, és a fejlődésben előre vinni lesznek hivatva. Ennél fogva haladásuk meglehetősen gyors. Az utóbbiak egészen szolgálivá lesznek a természettörvény könyörtelen kényszerének, s haladásuk - megtérés híján – csak a szenvedések őrlő munkája szolgálja, minél fogva haladásuk legjobb esetben is csak nagyon lassú lehet.

ennélfogva azokra az anyagokra, amelyekben eddig működtek, nincs tovább szükségük.

FELSŐ MINŐSITÉSI TÖRVÉNY. ()**

A fentebb említett lelki vágyakat és törekvéseket, amelyek így az anyag nagy részétől megszabadultak, már tisztáknak ítélte a IV. háromszög felszívó és asszimiláló törvénye, amely minden ellentéteszmét visszalök, ha az életképes, ha azonban gyenge, erőtelen akkor megsemmisíti, elégeti azokat (megbocsátás), hogy semmi tisztátalanság, semmi hamisság be ne jusson abba a törvényvilágba (I. háromszög), mely teljes szélességét a IV-V. háromszögek felső csúcsait összekötő egyenesben éri el, mint a menny nyitott kapuja.

Mielőtt a szellem ide bebocsáttatást nyerne, a III. háromszög törvényével teljesen tisztázni kell minden adósságát, mert minden, amit a szellem egyszer gondolatával, érzésével, cselekedetével életre keltett, él, míg életre keltőjének lelkével valami összekötetése van.

Az ilyen életre keltett fluidok, ha jók, kellemes eredményt, ha rosszak, kellemetlent, azaz szenvedéseket hoznak létre, és azért ezeknek meg kell semmisülniük; ezt a megsemmisítést pedig a szellemnek magának kell véghezvinnie.

AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYE. ()**

Az igazság törvénye (III. háromszög) nem ismer sem megtérést, sem kegyelmet, hanem kérlelhetetlen szigorral tükrözi vissza a valóságot, hogy a szellemet figyelmeztesse kötelességére, arra t. i., hogy a kegyelemben megnyilvánuló isteni hosszútűrést használja fel a saját lelke megmentésére, mert a hosszútűrés sem végtelen. Mert úgy a föld, mint a földet körülfogó szférák elmúlnak, és a jónak ellentéte eltöröltetik.

Az igazság törvénye a fizikai síkon a legszélesebb, azaz itt van a legtöbb hatóereje; a második harmadában már a kegyelmi törvény (II. háromszög) lefelé nyúló csúcsa elveszi erejét és lágyítja keménységét. A harmadik harmadában keménysége már teljesen elvész, megolvad, mert az Isten hosszútűrése és irgalmassága, igazságában végtelen szeretete a szellemek bűneit megbocsátó kegyelmi törvényben atyai szeretetté lesz, amely inkább áldozatot ad eltévedt gyermekeiért, semhogy büntesse őket.

A KEGYELMI TÖRVÉNY. ()**

A hosszútűrő, megtérésre alkalmat adó, lelki gyengeségeinket elnéző és megbocsátó isteni kegyelem törvénye (II. háromszög) fejleszti, neveli és a szellemi jók megismerésére, és követésére ösztönzi a szenvedésekben elfáradt lelkeket.

Isten irgalmassága kiszámíthatatlan; és így a bűnös, aki lelkében megtér, nem tudhatja soha, mit és mennyit bocsát meg neki Isten. Minél erősebben hisz és ragaszkodik a kegyelemhez, és minél jobban megismerte bűneit és megutálta azokat, annál többet bocsát meg neki az Úr.

Minél alázatosabban, s minél nagyobb béketűréssel viseli sorsát, annál hamarabb szabadul fel a törvény nyomása alól, mert a természettörvény csak a bűn burjánzását és fejlődését nyomja el. Azonban ha egyszer a bűnre való hajlam megszűnt, nincs mit keresnie tovább a természettörvény világában a léleknek. Ilyenkor őt az igazság törvénye a folyton szélesedő kegyelmi törvénynek (II. háromszög) engedi át, és ezzel megszülte a föld a maga szellemi eredményét.

Az az emberi lélek, aki ilyenformán leszámolt a földdel és ennek törvényével, megszületett a szellemi életre (IV. szféra), és új világosságot nyer; bárha még a föld fluidjaival van körülvéve, már a béke és nyugalom hazájába érkezett. Tisztán át tudja tekinteni, s meg tudja érteni azokat a dolgokat, amelyek megértése a földi ember elől el van rejtve, és a megismerés egy más formájához

jut. Nem a külső törvény parancsol immár neki, amely állapotból állapotba sodorta, hanem a belső szellemi törvény, mely szellemi erőiben van, és Istennel közvetlen összeköttetést tart fenn. Azért ez a fokozat még nem állandó; mert bár ez a békesség és nyugalom hona, de az újonnan született szellemi egyéniségnek még csak bölcsője és nevelő melegágya, ahol szellemileg világosságot és lelkiileg erőt nyer.

Növekedését befejezve, egy - az ő erejét és világosságát kipróbáló - munkára küldetik. Ha ezt sikeresen elvégezte a földön, vagy az alsó szférákon, akkor a felső, legmagasabb bezárt háromszög (I.) törvényébe jut.

A SZERETET TÖRVÉNYE. (ISTENI TÖRVÉNY) ()**

Isten törvénye ez már, hol az anyagnak semmi nyoma sincs, ahol tisztán szellemi törvények uralkodnak. Bezárt háromszög ez a maga erőivel körülhatárolva, amely önmagát elégíti ki.

Az eszmék legtisztább régiói ezek, ahová minden igyekszik. Itt minden tévelygés, minden szenvedés és fájdalom megszűnik, mert minden megtört rész ebben a törvényben kiegészítést nyer. Isten kegyelmén keresztül juthat ide minden lélek; senki a saját erejéből át nem lépheti e magas szellemvilág küszöbét. Alsó, kiszélesített kapuja a földi szférák felé fordul, hogy befogadhassa a megtértek csoportját, kik valamely áldozatot hoztak azokért, akik még a föld kemény törvényvilágában szenvednek. Nem betű szerint való áldozatot, hanem Isten szeretettörvénye szerint valót.

A szeretet törvénye pedig nem külsőséges, hanem belső, szellemi erő, mely isteni magasságát az önfeláldozásban éri el, abban, hogy lemond az „én” fogalmáról, az önboldogításról, hogy mások boldogításában nyerje azt vissza a szellem.

Nem mindig a máglya és vérpad teszi vértanúvá a szellemet; sokszor egy keresztet hordozó élet békességes türése mások megmentéséért nagyobb áldozat, mint a vérpad borzongást keltő

látása, és annak tudata, hogy azon kell a test életét befejezni. Mert az ilyen áldozatok nagy része tudja, hogy ilyenkor áldozatot hoz valamely magas eszméjéért, és ez a tudat sokszor boldogságot okoz az utolsó órában. De egy viharos tengeren küzdő gálya utasa, ki csekély erejével védi önmagát és társait a bőszt, sötét hullámok ellen, s minden erejét megfeszítve dolgozik azokért, akiket szeret, és végső erejével is másoknak tesz jót, éppen olyan vértanúja az életnek, mint aki vérpadon fejezte be életét. *Az, aki fenn, minden törvények felett örökös és igazságosan ítél, s akinek odaadja az élet koronáját, az biztosan megérdemli azt.*

E törvény legfelső harmada az Isten Országát jelképezi, ahonnan nincs visszatérés többé a földre. Minden elváltozik ott, s készül a földi értelem által felfoghatatlan nagy megdicsőülésre...

III. AZ ISTENHIT FEJLŐDÉSE. (**)

Az alacsonyabb és magasabb életkörzetek keletkezését, kapcsolódását és együtt való munkáját a II. ábra szemlélteti.

Az alsó 1. számú háromszög a kiindulási pont, a halál dermedtségéből mozgásra, életre ébresztett molekulák az élet elfogadásával bejutnak a 2. háromszög törvényébe, s ezzel veszítenek sűrűségükből: az élet mindjobban felhígítja őket.

Az így élővé tett molekulák oszlás által szaporodnak, s úgy hatványozódnak, hogy 1 életmolekula 100 halálmolekulát is képes megtermékenyíteni. Azután mindegyik molekula, mely életre kelt, képes ismét egyenként százat megtermékenyíteni és így tovább. Minél jobban terjed a termékenység, annál óriásibb arányokat ölt a hatványozódás; az anyag megtelik áramokkal és ő maga is árammá lesz.

A folytonos elfogadással magasabb rendű törvényvilág keletkezik, azaz a bontakozó élet oda emelkedik. Az 1. háromszögből a 2, a 2-ből a 3-as háromszög (II. ábra). A 3. számú törvényvilággal párhuzamosan kibontakozik - mert szükségessé válik - a 4-

es és 5-ös, majd a 6-os törvényvilág. Ezzel a fizikai világ készen áll.

A lassú, nehéz forgású törvények világában, kötött állapotban nincs meg a lehetőségük a szellemeknek arra, hogy a saját szellemi természetük mozgékonyságát érvényesíthessék. Csak az anyagi erők lassú, terhes körforgásával együtt juthatnak ők is előre, még pedig minél mélyebbre esnek, annál lassúbb és terheesebb természetbe olvadnak bele.

Bizony szomorú állapotok ezek! De ha hosszú-hosszú idők múltán végig járták a fejlődés iskoláit a szellemek, újra a testbe öltözés előcsarnokába (6. háromszög) jutnak, hogy az Élethez szükséges dolgokat megszerezhessék. Itt már elvegyülnek a várakozók tömegében azokkal, akik még nem buktak; azaz itt már nincs különbség azok között, akik csak most fejlődtek föl és azok között, akik bukásuk, vagy bukásaik után újból próbálkoznak.

A fizikai síkon azonban nemcsak olyanok vannak testbe öltözve, akik alulról felfelé fejlődtek, hanem olyanok is, akik fejlettebbek az egész föld fokozatánál. Ezek részben más világok légköréből buktak, és a föld természetének vonzáskörébe kerültek, részben pedig küldetésben vannak itt, hogy szellemi fejlettségük által vezetői, irányítói legyenek a föld szellemeinek, és ezek továbbfejlődésének. Ezek a szellemek magukkal hozzák az ő természetüknek megfelelő légkört, és rajtuk keresztül összekapcsolódást nyer az emberek világa Isten országával, és annak igazságával. Ezeknek segítségével bontakozni kezd a testbe öltözött szellem érzés és gondolatvilága. Többé már nem a természet ereje az, amitől fél, hogy félelmében engedelmeskedjék, hanem értelmével megsejti az igazságot, és *a természetet irányító hatalom felé fordul kérelmével. Így születik meg az Isten fogalma.* (ld. III. ábra, I. korszak.)

Sötét és sivár szellemi korszak ez az emberiség életében, mert itt még a tévelygés uralkodik, mivel az ember gyermeki tudatlanságában még nem tudja, mi a bűn, nem tudja, mi a jó, mi a

rossz; a természet vezeti, és ő vakon, gondolkozás nélkül engedelmeskedik neki. A jóra jó eredmény, a rosszra rossz eredmény a felelet.

Azonban Istennek gondja volt az ő elveszett gyermekeire, és be-
lenyúlt a természettörvény világába, kiválasztván egy szellem-
csoportot, és általa megadván a föld természettörvényéhez és a
szellemi igazsághoz vezető legközelebbi utat, azok által a szel-
lemek által, akik előre kijelölt életükkel készen álltak arra a kül-
detésre, melyet most elvégzendők voltak.

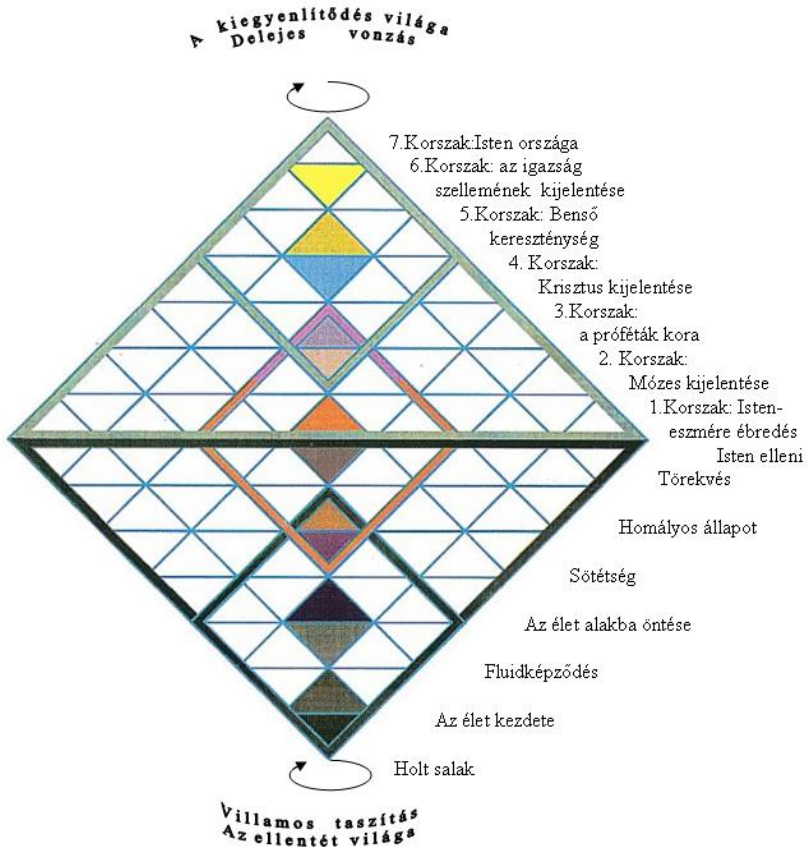
A földi világ irányításában nagy munkát végeztek a szentírásban
feljegyzett vallásalapítók, a zsidóság ősatyái: Ábrahám, Izsák,
Jákob, akik istenhitükkel legközelebb álltak a teljes valósághoz.
Ők voltak azok, akik földi életükkel megalapozták az igazi is-
tenfogalmat.

Mózesrel a törvény ismerete és vele együtt a bűn kárhozzátása
jutott az emberiség tudatába. A nagy prófétaszellem hatalmas
erőket hozott mozgásba úgy a földi világban, mint a folyton fej-
lődő szellemi világban (1. III. ábra, 2. korszak.)

Az igazság ismerete a bűnt feltűntette és üldözte, s vele üldözött
vaddá vált az ember lelke is, mert sem a földön, sem a szellemi
fényesség világában nem volt menedéke, ha egyszer elbukott.

A törvény, illetőleg az igazság megismerése hatalmas terjeszke-
désével inkább az anyagi, mint a szellemi téren tevékenykedik,
azaz inkább a földi életben, mint a szellemi világban. Mert az
embert gyengesége és gyarlósága a legjobb akarat, a legszentebb
célok iránt való lelkesedés dacára is bűnbe és visszaélésekbe vi-
szi bele. A természettörvény ismeretére eljutott emberszelleme-
ket nagy kísértések és próbák veszik körül; a lélek törvényes és
törvénytelen vágyai majd az igazság isteni régióiba emelik, majd
az istentagadás és bálványimádás sötét mélységeibe taszítják
alá. Csak az Istentől kiválasztott és a földi világba testesült szel-
lemek lelkéből csillog elő Ábrahám hitén keresztül a reménység
csillaga, mely az idők messzeségén keresztül sugározva megjő-
vendöli, és bizonyossággal állítja a Messiás eljövételét.

III. ábra AZ ISTENHIT FEJLŐDÉSE

Mint bevégzett tényt látják az Isten Lelkétől ihletett próféta-lek az elkövetkezendőket. Nem e világ jelenségeiből következ-tetik ezt, hanem az ő lelküknek az Isten Lelkével való összekap-csolódása által nyert szabadságával nyernek betekintést, úgy a magasságokba, mint a mélységekbe, a múltakba és a jöven-dőkbe. Ők voltak a fáklyahordozói, bizonyoságtévői Isten ígére-tének, amelynek Krisztusban kellett beteljesülnie. (3. korszak.) A kemény és rideg törvény világába nagy, feszült várakozás, re-ménykedés, szenvedések, és megpróbáltatások után bevilágít a kegyelem törvényének sugara, eloszlatja a homályt, a kételyt, a gyűlöletet, s a legteljesebb igazságot: a szeretet törvényét állítja a természettörvény fölé, és az Istent úgy ismerteti meg, mint az emberiség szerető Atyját, akinek szent képviselője megalazza magát, hogy a gonoszban elmerült lelkek előtt például szolgál-jon. Feláldozza magát az igazságért, hogy a szeretet feloldja a bűnt, a kárhozatot. (4. korszak.)

A mennyek országának igazsága a szeretet. Ezt az igazságot kegyelmi törvénnyé alakította Isten a megtérő bűnös-szel szemben. Ez a törvény már ismeri az engesztelést, a megté-rést és a megbocsátást.

Vajon mi lenne az emberből e nélkül a törvény nélkül? Mi lenne az élet reménység nélkül? Bizony boldogtalanabb lenne az ember a tudás világosságában, mint a tudatlanság homályában. Mi haszna lenne az életnek, ha cél és reménység nélkül kellene har-colnunk a magunk és embertársaink bűnei által okozott szenvedésekkel, a természet kegyetlenségével, a saját testünkben élő fájdmakkal, s a halállal, ha nem hihetnénk, és nem remélhet-nénk, hogy a lelkünkben élő nemes, tiszta vágy a boldogság után egykor megvalósul ?

Higgyen és reméljen minden földi ember! A sötét és homályos idők elmúltak, a tudatlanság korszaka lejárt. Ez a világosság ideje, a kegyelem korszaka. A földi ember kezében van már a Legteljesebb igazság az Isten igéjében. A Jézus Krisztus által

adott újszövetség az Isten szava az ember lelkéhez, amely mindenkit vár, mindenkit hív ebbe az új szövetségbe. Mindenki beléphet az Isten által nyújtott kegyelmi törvénybe, ha megtér bűneiből, és elfogadja a szeretet törvényét vezető elvnek földi életében. Ezzel kezében van az üdvösség, a boldogság és a boldogítás kulcsa.

Ez az igazi, lélekben való kereszténység tartalma. (5. korszak.)

Míg az ember meg nem tér bűneiből, tehet bármit, tartozhat bármiféle csoporthoz, valláshoz vagy alakulathoz: mindig a természet törvénnyel találja magát szemben, és mindig boldogtalan lesz, mert az ember természete bukott, hibás, tökéletlen, tévelygésre és gonoszságra hajlandó természet, és így sem a boldogságra, sem a boldogításra nem alkalmas.

Csakis Isten kegyelme szabadíthatja meg az embert hibás természetéből, az teremtheti újjá, és az öltöztetheti fel mennyei természetbe, melyen nem fog a halál s a kárhozat törvénye.

Isten kegyelmének törvénye eltörli a bűnt és a bűnre való hajlandóságot. *Megvilágítja az ember szellemét, meggyógyítja, lelkét. Áthatja az isteni Jó és Igaz eszméjével, és a boldogsághoz vezető útra tereli. S akkor nem kívánja többé az értéktelen, mulandó jót, hanem az örökkévaló után törekszik, mely mindenfelé áldást áraszt magából.*

Ez az Igazság Szellemének a munkája. (6. korszak.)

A megpróbáltatások tüzeiben kiválik a lélekből minden, ami törvényes, és a törvénytelen, mint salak, lemarad a lélekről.

Béke és nyugalom honol a kegyelmi törvényen keresztül megtisztult lelkek világában. Vágyak, remények megvalósulása, rég keresett célok elérése, a szeretet legteljesebb mértékben való kiegyenlítődése érhető itt el. Itt nincs senki, aki boldogtalan vagy szenvedő volna. Itt van az a hely, ahol minden könny felszárad, minden bánat megenyhül, minden tévedés kiegyenlítődik, mert ez a szeretet törvényének világa, a Krisztus igéjének megalapozott országa. (7. korszak.)

Innen már nincs visszatérés a földre, hacsak a szeretet áldozatkészségéből küldetést nem tölt be a lélek, hogy nála kisebb értelmű és szeretetben gyengébb, boldogtalanságban vergődő testvéreinek segítsen.

Ezek a szellemek éppen úgy végig szenvedik és csalódják a földi életet, mint bármely más szellem. Nincs semmi más ismertető jelük, mint nagyobb szeretetük, türelmük és elnézésük ember-testvéreik iránt, meg nagyobb hitük, reménységük és alázatosságuk Istennel szemben. Nem óhajtják a kiváltságosok életét, nem szolgáltatják magukat, hanem inkább ők szolgálnak. Boldogságuk nagy, örömük túláradó, ha sok szenvedés árán is, de sikerül magukkal emelniük egyet vagy kettőt a boldogtalanság világából.

Testöltésük éppen olyan törvényhez alkalmazkodik, mint az alantasabb szellemeké; csupán az a különbség, hogy az ő anyagtól megtisztult szellemük az anyagi szférákon végig vonulva több réteget kénytelen magára venni, hogy az alacsonyabb fokú természettel összeköttetésbe juthasson. Mert amilyen fokban emelkedik, tisztul a szellem, ugyanabban a fokban vetközi le azokat az erőket, melyek bizonyos villanyosságot, vagy villanydelejességet tartalmaznak, és amelyek a hasonló természet anyagi formáit éltetik és fenntartják.

Így bele kell öltöznie az I-ből a II-es, III-as, IV-es és V-ös természet világába, hogy a VI-os természetben, a testöltés folyosóján megjelenhessenek. (1. II. ábra.)

Halála alkalmával mindezeket a felvett rétegeket óriási gyorsasággal veti le, mert szelleme nem azonosította velük magát a földi testben sem, bár hatásaikat érezte, és éppúgy nem volt független ezek befolyásától, mint bárki más.

Ezeknek a levetett erőknek nagy előnyére volt az, hogy tisztább szellem viselte őket földi életében, mert a kölcsönhatás következtében fokozatilag emelkedtek, javultak és tisztultak, s velük

együtt az egész természet, amelyen az ilyen tisztább szellem útjában keresztülhaladt.

IV. A LELKI TERMÉSZET FEJLŐDÉSE(**)

A rendesen kifejlett ember, ki úgy szellemileg, mint lelkileg is, testileg is ép erőben és egészségben van, magában viseli az egész alsó és felső világ természetét. Testi természete megfelel az alsó, ösztöni életnek, lelki természete pedig a szellemi élet fejlődésének lehetőségeit hordozza magában. Míg a test világával szükséges összeköttetésben lennie, addig erre az összeköttetésre vágyik, de addig nem is szabadulhat tőle; amikor pedig már ne szükséges ez számára, akkor nem kívánja, nem óhajtja, mert fokozatosan nagyobb és igazabb boldogságot ismer meg, és kellemebb létállapot után vágyik.

Ismeretének gyarapodásával lelki és szellemi igényei nagyobbodnak, és ezzel együtt a „természete” is változik; az a természet, melyet senki sem tud felismerni, sem önmagában, sem másban, csupán hatásait észlelheti. Titok ez, melyet a szellem magában hordoz a legmélyebbre esett állapotában és a legfelsőbb fokozatokon is.

Ezt a titkot nem ismeri senki; csak Isten, a Teremtő tudja egyedül, kit mi végre hívott elő az életre, milyen gondolatát kell megvalósítania létével, milyen feladatot kell betöltenie, hogy ez a „természet” kiteljesedhessék, s az őt megillető helyet foglalja el a teremtettségben.

Mindnyájan magunkban hordozzuk ezt az isteni nagy titkot; bennünk él ez, és soha meg nem hal; dolgozik, alkot, munkálkodik, terjeszkedik, és *élettel tölti meg a mindenséget*.

Minél magasabb eszmék vonzása hat a lélekre, annál szebb, gyönyörteljesebb valóságot alkot magának; minél messzebb távolodott el az isteni Jótól és Igaztól, annál visszataszítóbbat, mert

annál nagyobb fájdalmakat és gyötrelmeket okozó az ilyen természetű lélek minden megnyilvánulása, mivel sehol sem épít, hanem mindenütt rombol maga körül. Azért az ilyen elfajult természetű lélek terjeszkedésének határa szűkül, az ellentétes gondolatok és érzések kifejezési lehetőségei kevesbednek, a mozgás lassúbbá válik, az erők sűrűsödnek, mert anyaggá válnak, és rétegesednek; a szellem elveszti uralmát felettük, és a saját erőinek fogságába esik. Itt is alkot, itt is munkálkodik ez a „természet”, de mivel már nem képes uralni sem az erőt, sem az anyagot, ennélfogva szolgáljukká süllyed; elfogadja, hogy ezek uralkodjanak felette. És ezek uralkodnak is. Nem öntudatosan ugyan, mert sem az erő, sem az anyag nem értelmes, hanem a *képzeletben jutnak olyan hatalomhoz, mellyel az ember ruházza fel őket.*

Az elvesztett helyes irány megtéveszti az ember gondolkozását, és értelme tévesen ítéli meg a jót és a rosszat. A rosszat cselekszi jó gyanánt, s a jót eleve elveti, mert türelmetlen lévén, nem tudja kivárni, míg a jó a maga küzdelmét elvégzi a rosszal, s a maga jó eredményeit meghozza. Így az ember elcsügged, kifárad, mielőtt még a jónak áldását élvezhetné.

Ezért több a fájdalom és a szenvedés a földi világban, mint az öröm; ezért több a csalódás, mint a megbizonyosodás, mert több a bűn, mint az erény, több az önzés, mint a szeretet, több a gonosz hajlam, mint a jó felé való törekvés. Mert az ember bukott lélek, akiben isteni szellem van ugyan, de ennek a léleknek a természete elfajult a derotáció folytán.

Ebben az elfajult természetben is megvan az élnivágyás és a boldogság után való törekvés. Ez hajtja a fejlődés útján előre az emberiséget és a nagy szellemcsoportokat; ez sarkallja őket kutatásra és gondolkozásra, hogy ezáltal a szellem fejlődjék, és a magasabb igazságok befogadására megérjen.

A helytelen irányban kifejtett minden törekvés és akarat megvalósítása újabb és újabb fájdalmakat és csalódásokat hoz létre úgy a földön élő emberekre, mint a szellemekre nézve, mert a lélek

mélysége kifogyhatatlanul ontja magából az érzéseknek és gondolatoknak azt a tömegét, amellyel megfertőzi, és munkájában megzavarja és feltartóztatja a tiszta természetes erőket, amelyekkel a kegyelem árasztja el a teremtett világot.

Így a földön nincs semmi, ami abszolút tiszta, abszolút jó, vagy abszolút igaz volna, mert amihez csak az ember hozzányúlt, az mind magán viseli a tévelygés és bűn nyomait azokban a következményekben, amelyek mint szenvedést termő okok mindaddig fennállnak, míg az emberi szellem át nem változtatja azokat. **Azok az emberek és szellemek, akik még nem szenvedtek, nem csalódtak eleget, teljesen hozzáférhetetlenek az isteni igazság részére.** Csak amikor már az emberi lélek elfáradt a fájdalmas tapasztalatok szerzésében, kimerült a sikertelen kísérletezésben, amikor erejét, és képességét sokkal meghaladó nehézségek zúdulnak reá azoknak a tévesen felépített és helytelenül megalkotott igazságoknak következményeiként, amelyeket a saját hibás lelki természetén szűrt keresztül, és igyekezett az életében megvalósítani, vagyis, amikor már tévelygéseivel körülbástyázva magát, elzárta az utat önmaga előtt: akkor hajlandó elfogadni az isteni igazság vezetését. De amikor már elfogadta, akkor kell csak kemény küzdelmet folytatnia az emberi szellemnek, míg a lélek tévesen fejlődött, hibás természetén úrrá lehet. **Emberileg kiszámíthatatlan, óriási munkát végez a természettörvény, míg az ellentét elvében tévelygő lelkekben az igazság megismerése kialakulhat;** de örök titok marad az emberi lélek előtt az a csodálatos, önmagát odaadó, nagy isteni Szeretet, amely a kegyelmi törvényen keresztül a hibázó, csetlőbotló, szakadatlanul bűnbe eső emberi lelkeket elvezeti a *beismerésig*, hogy ott a bűnbánat igaz és tiszta fájdalmában a felébredt lelkiismeretnek kínzó gyötrődésében teljesen megsemmisüljön az Istennel szembehelyezkedő ellentétes természetnek utolsó maradványa is.

A beismerésre eljutott emberszellemek a bűnbocsánat által új életet nyernek; lelkük természete titokzatos, csodás átalakuláson megy keresztül, mert felébredt szellemük megtalálta a helyes irányt és az egyenes utat, amelyen haladva fokozódó világosságot és folyton fejlődő tájékozódó képességet nyernek. Ettől fogva többé nem ott és nem abban akarják az óhajtott boldogságot megtalálni, ahol tévelygő természetükkel eddig keresték, mert a tévelygésekből kibontakozott szellemük tiszta látásával túllátnak az anyagi lét elmúló formáin, és az örökkévalóban találják meg azt a célt, amiért dolgozni, fáradni érdemes.

Az igazság megismerése sok hiábavaló próbálkozástól és kísérletezéstől szabadítja meg az embert. Azért az isteni kijelentéseken alapuló hitnek igazsága nagy fontossággal bír az emberi lélek fejlődésére nézve. Aki hisz Istenben, az abszolút Egyben, minden jó és igaz összoglalatában, aki értelmével képes behatolni az igazságok és eszmék világába, és bele tud illeszkedni az isteni kijelentések igazságába úgy, hogy azok az élete folyamán gondolkozásában, érzéseiben és cselekedeteiben megvalósulhatnak: az szellemi életet él, és annak „szellemi természete” kifejlődik. Ez a természet aztán sok szépet, jót, gyönyörűségeset hozhat fel a lélek titokzatos mélységéből, melyekkel gazdagítja, boldogítja mindazokat, akikkel az élet útján találkozik. Örömet, boldogságot és áldást hint az ilyen ember maga körül pusztán megjelenésével is. Természete vonzóvá válik, és ez egyéniségének titokzatos szépséget kölcsönöz, bárha külső, emberi énje jelentéktelen is. A lelek szépsége ez, mely hatalmasabb és ellenállhatatlanabb a test szépségénél. Mert a test szépsége csak egy pillanatig feltűnő, hogy a következő pillanatban esetleg ellenszenvenné váljék. S ha már a bűnök és az ellentétes érzések e világában is kellemes a fejlettebb lélek megjelenése, amikor nem is fejezheti ki magát teljes valósága szerint: mennyivel boldogítóbb az ilyenek egymásra találása a saját világukban!

Minden lélek vágyva-vágyik a hozzá hasonlók világába, ahol minden érzése, gondolata otthonra talál, ahol minden törekvése megvalósulhat. A lelki természet folyton ténykedő, alakulni és tökéletesedni kívánó akarata ez, mely nem nyugszik, nem pihen addig, amíg a teremtés pillanatában behelyezett és eléje tűzött isteni célt, isteni akaratot meg nem valósítja, vagy legalább is meg nem közelíti. Ez a megközelítés örömmel és boldogsággal tölti el, ebben az érzésben megnyugszik, és ez békével tölti el lényének minden rétegében elhelyezkedett erőit.

Erre a megnyugvásra és békére törekszik minden emberi lélek a földön és a halál utáni életben. De minél messzebb távolodott el az isteni törvénytől, annál kevésbé tudja ezt megtalálni, mert az isteni törvény az egyetlen igazság, amely felbontja a zűrzavaros, tévelygő világok, és lelkek megsűrűsödött erőit, és mindent újból elrendez, és a helyére állít.

Magától értetődik, hogy az isteni törvény munkájához megadás és hit szükséges; azonban a hitben szegény lelkek nem képesek megadással viselni a rajtuk és bennük véghez menő munkát, lázongással és zúgolódással fogadják az életükbe belenyúló isteni rendelkezést, ellenállnak, s minden igyekezetükkel megmásítani igyekeznek a felettük való isteni végzést.

Azért az ilyenek nem boldogok, és nem tudnak megnyugodni, megpihenni sem a földön, sem a szellemi életben. Ezeknek a lelki világa zavaros érzések hullámszásainak van kitéve; majd ide, majd oda kapkodva keresik az élet rejtélyeinek a megoldását, külső hatásoktól várják sorsuk és állapotuk megváltozását, ahelyett, hogy a saját lelki természetükbe igyekeznének betekinteni.

Az igazság világában nem a külső hatások a döntő tényezők a lélek állapotára nézve, hanem a lélek benső természetének a külsőre való kivetítése teremti meg a boldogság, vagy a boldogtalanság állapotait.

A hasonlók vonzása törvény, míg az ellentétesek összekötése az egyik részről mindig áldozat, és ajándék a másik részére. Áldozat azért, mert a léleknek az a természete, hogy a saját érzésének megfelelő visszhangot óhajtja; az ellentétes részről jövő visszacsendülés pedig - még ha ugyanaz a cél felé halad is, idegen és a lélek természetében csalódást okozó.

Néha az ellentétes természetű lelkek is vonzódnak egymáshoz. De ebben a vonzódásukban nem sokáig találnak örömet, mert könnyen szétfoszlik a két ellentétes egyén vonzódásából szőtt kötelék. A rosszban hasonlók vonzódása még nagyobb szenvedéseket és csalódásokat rejt magában, mert ez a vonzalom csak addig tart, míg gonosz érdekeik nem keresztezik egymást; ilyenkor nagy kirobbanások keletkeznek, melyek szétbomlást hoznak létre.

A hasonlók szférájában tehát vagy boldogság, öröm, béke és megelégedés honol, vagy szenvedés, csalódás, félelem, harag, bosszú és kétségbeesés hajtja a lelkeket egymástól minél távolabb, hogy egy kevés pihenőt szerezzenek maguknak.

Ezért a halál után vagy jobbra, vagy rosszabbra fordul mindenkinek az állapota aszerint, hogy milyen érzésvilággal távozik a földről, s mit visz magával, mint eredményt.

A hasonlók világában hamarosan megismeri mindenki önmagát abban az állapotban, amelybe került. A lélek rútsága mihamarabb szembetűnővé lesz, mert az összhangtalan érzéshullámmás jellegzetes nyomokat hagy vissza a lelki test formáján, melyeket még az elkövetkező testöltésben is kidomborít a testen a természettörvény.

A bűnökkel és hibákkal megrakott szellemek szférájában ritkán fordul elő örvendetes vizionálás még az egymáshoz tartozók között is, mert nem olyan vonzók azok a lelki tulajdonságok, melyekkel ezek rendelkeznek, hogy emlékezésükben fennmaradjanak, és ezeken keresztül egymás keresésére siessenek. De

annál megdöbbenőbb - ami igen sűrűn előforduló eset - az ellenségek találkozása. Egymás üldözése, bosszúja elől menekülő szellemek minden módot felhasználnak, ami csak kínálkozik részükre - így nem ritkán még javulnak is - csakhogy ellenségeik eltévesszék őket szem elől. Javuló állapotukban megpróbáltatásul sokszor a földön testesülnek, s a Gondviselés olyan kiszabott pályára tereli mindkettőt, ahol találkozniuk kell egymással, hogy alkalmat nyerjenek a kiegyenlítődesre. Ezek azok a végzetes találkozások, melyek után vagy emelkedés, vagy még mélyebb süllyedés következik, megkötve egymást hosszú időre a kárhozat világában.

Nem is tudja az ember, mily hatalmas ereje van az Isten igéjének, ha azt idejében magáévá teszi. Nem tudhatja, nem láthatja a földön az anya, milyen óriási hegyet bont le, milyen áthatolhatatlan akadályokat semmisít meg azzal, ha gyermekének lelkében idejekorán elülteti a szeretetet, az istenfélelmet, az engedelmisséget, a türelmet, a hitet és a szerénységet.

A gyermek lelkében megszilárdult istenhit csodát művel; kiegyenlíti, elsimítja az akadályokat, amikor eljön a próba ideje, és az ellenségtől, mint jóbarát búcsúzhat el, hogy fejlődése magasabb fokán már szeretetben találkozhasson vele.

Mert nem örökre szól az elválás a sírnál, ha a bűn elválasztja is az egymáshoz tartozó lelkeket bizonyos időre. **A körforgás törvénye újra testbe szólítja a fejlődő lelkeket, s úgy csoportosítja őket, hogy egymásnak hasznára lehessenek.** Ha szeretettel válnak el egymástól, az a szeretet az újabb testen keresztül is sokszor az első látásnál felújul, és kölcsönös rokonszenv fejlődik olyanok között, akiknek különben semmi külső okuk sincs arra, hogy egymást szeressék. Érzésvilágukban úgy tűnik elő, mintha régi szeretet újult volna fel a lelkükben, amelynek kezdetére nem emlékeznek.

Akik pedig valamilyen kellemetlen érzést okoztak a múltban egymásnak, és újabb testöltésben találkoznak, azoknak kellemetlen érzés szállja meg a lelkét, ellenszenves vagy félelmetes hatást váltva ki belőlük.

Krisztust követő emberek, legyetek ilyenkor résen, ne engedjétek magatokat az ellentétes érzések hálójában megfogatni! Amennyire csak lehetséges, ezt az érzést közömbösíteni kell, hogy valamiképp gyűlöletté ne fajuljon. Éppen aki nem rokonszenves, azt kell nagyobb körültekintéssel kezelnetek, s nagyobb szeretettel bánnotok vele, hogy a jónak megnyerjétek.

Ez az élet nagy nyereség részetekre, ha az ellentéteket kiegyenlíthetitek, mert az a szférákban lehetetlen. **A szférákban a befejezett életek eredményeiként vagy végnélkülieknek látszó szenvedések kilátástalan állapotai sorakoznak a lélek elé, vagy a rég vágyott boldog megelégedés pihenteti meg az érkezőt.** Egyik állapot sem alkalmas arra, hogy a félbe maradt munkát ott fejezze be a Lélek, mert a szellemvilágban minden a valóságnak megfelelően mutatkozik.

A földön, az ideig-óráig való életben lehetséges hazugsággal a jobbhoz férközni, lehet színleléssel kis ideig a jónak bizalmát élvezni, és hozzá lehet jutni olyan örömhöz és boldogságokhoz, amelyek az embert igazság szerint, nem illetik meg. Ezzel szemben azonban igen sok alkalom nyílik arra is, hogy az ember ezeket a lehetőségeket a jóra használhassa ki. Sokszor egy barátságos szó, egy megértő tekintet, egy kevés figyelmesség, elég arra, hogy jobb vélemény alakuljon ki az emberekben valakiről. Bárha szeretetben szegény vagy éppen ellentétes érzelmeiktől áthatott lélek mutatja is ezeket a küllőségeket, mégis nagyszerű eredményeket érhet el velük az emberek között.

Az emberek sokat elnéznek, és megbocsátanak hibázó, de jóakarátú felebarátjuknak, ha eltalálja a hangot, hogyan szóljon hozzájuk. De nem bocsátják meg azt, ha emberi méltóságuktól

fosztják meg őket, még ha az igazság legragyogóbb bizonyosságával támasztja is alá állítását a vádoló.

Jól tudja ezt a sátán, és hatalmas fegyverként használja a hízelt, az átalázatosságot és a tettelt szelídséget; a gonosz cselekedeteket beburkolja ezekkel a hazug édességekkel, és beadja a szeretetre, hűségre, ragaszkodásra éhes emberi lelkeknek. Jól tudják az emberek, hogy csalódní fognak, mégis jólesik a hízelgő szó, a műszeretet.

Miért ne lehetne hát a jó érdekében, az ellentétek kiegyenlítésére is ilyen előlegett szeretetet felhasználni? Miért ne lehetne a jó és szép szó mellé egy kevés szívből jövő jóakaratot is adni?

*

A kötelességteljesítésnek vannak fanatikussai, akik azt hiszik, hogy a kötelességteljesítéssel mindent elvégeztek. Nem; a kötelesség elvégzése lehet sokszor terhes, megerőltető; de aki nem ad hozzá valamit a saját lelkének jó érzéséből, az csak száraz, erőtlenségbe süppedő munkát végez.

Mindennek megvan a maga helye az életben; így minden érzésnek, minden gondolatnak, megvan a bizalomnak, a kételkedésnek, megvan a kötelességnek, megvan a szeretetnek; csak az ember nem tudja ezeket az érzéseket elrendezni az ő benső világában, mert nem tudja honnan erednek, mi a céljuk.

Sokszor egy-egy csalódásért Istent okolják, mert nem védte meg őket idejében a gonosz emberektől. Pedig talán éppen szükség volt a lélek fejlődésében erre a csalódásra. De azt hinni is hiba lenne, hogy mindig így van a dolog.

A rossznak nincs létjoga, és így az életből könnyen ki lehet küszöbölni, ha az ember igyekszik megérteni és szívvel-lélekkel követni Krisztus tanítását: itt a földi életben elvégezni mindent, amit csak elvégezhetünk, betölteni a szeretet törvényét mindennel és mindenkivel szemben, amennyire csak lehetséges; rosszat nem cselekedni, még azokkal szemben sem, akik azt „igazság szerint” megérdemelnék.

Így elszakadnak a szálak, melyek az emberi lelket a rosszhoz kötik, és a rossz vonzása megszűnik azok részére, akik így építik meg jövőjüket. S ha a jelenben fel is sorakoztak a rossznak különböző bántalmai a lélek körül, az elkövetkező jövőben, legyen az a szférákban, vagy egy testi életben, már megváltozott körülmények között folytathatja útját a lélek felfelé.

Bármilyen sötét és kietlen is legyen a jelen élet, Krisztus az, aki-ben mindaz kiegyenlítődik; Ő a mennybe vezető „Út”.

Elmúlik a régi kiegyenlítetlen életek emléke, megszűnik a törvény parancsoló hatalma, mert Ő lett az „Igazság” világossága. Az ő szemein keresztül nézve a tévelygő világot, látszik, hogy minden okoskodása, ravaszkodása, minden tettett jósága mellett is milyen boldogtalan, milyen szenvedő lelkek csoportjai próbálkoznak, erőlködnek, hogy egy – egy lépéssel kiemelkedhessenek, és előbbre juthassanak a haladás útján. S látjuk, mint hullanak alá a megtévesztés szellemének engedve a szenvedések poklába, amelyet a bűnök, gonoszságok cselekvői teremtettek maguknak.

Ujjongó örömmel adjunk hát hálát azért a kegyelemért, hogy mulandó földi életünkben megismerhettük a szeretet igazságát őáltala, mely új eget, új földet teremt, új életet ajándékoz az Őbenne való hit által, mert Ő az „Élet”.

V. A SZFÉRÁK KELETKEZÉSE(**)

A fizikai síkon a normális értelemmel, és ép, egészséges testtel bíró emberszellem betölti és magában hordozza az egész alsó világ összes törvényeit. Testének nagyszerű összeállításában, szervezetének pontos működésében él, dolgozik az „erő”, mely felfelé törekszik. Felszívja, alacsonyabb- vagy magasabb rendű erővé minősíti és osztályozza az anyagot. A test részecskéit külön-külön törvényhez köti, feladattal látja el, és az egészet egymással összhangban együtt tartja. A szív lüktet, vérrel látja el a

szervezetet; a tüdő oxigént vesz fel, a gyomor feldolgozza a táplálékot, a mirigyek nedveket választanak ki, az idegek figyelnek a mindenfelől jövő ingerekre, hogy továbbítsák azokat uruknak, parancsolójuknak: az agynak és a benne székelő értelemnek. Mindezt elvégzik a szervek - a természet - az ember tudtán és akaratán kívül. Az „ember” ebben a világban úgy ébred öntudatra, mint valami vendég, és a test engedelmes szolgaként várja a szellem rendelkezéseit. **Ezt a kész gépezetet, az emberi „én” akaratának, gondolatainak kifejezőeszközét a természet adja a szellemnek; az a természet, mely hosszú fejlődésen keresztül jutott el arra a fokozatra, hogy a szellemet szolgálhassa.**

A test szervező életereje végzi a maga munkáját az ember tudta nélkül, vagyis a tudat alsó világában, míg a felsőben az értékesebbnek engedi át a teret. A felső tudat, a „szellemi én” szintén ilyen titokzatos, rejtélyes életet él; csak egy bizonyos részével kapcsolódik az anyagi világhoz, s mindig a legközelebbi cél elérésére fordítja az erőt, összpontosítja az akaratot. A test nő, fejlődik, virágzik, magról gondoskodik, azután összeesik, elszárad és meghal. A szellem azonban vágyakat érez, akar, erőlködik még a teljesen megroskadt testben is, sőt még akkor is, mikor a test elporlad, mikor az erők már feloszlottak. E kettőnek célja nem egyezik egymással. A „szellemet” nem e világ lehetőségei érdeklik, hanem az a belső, titokzatos „élet”, melyről az „ember” nem tud, mert az más síkon mozog. Ez pedig a szellemvilág.

*

A fejlődés törvényeinek ábrája (II. ábra) jelképezi egyszersmind az ember egész világát is. Az ábra alsó felét képező, alapjával felfelé fordított nagy háromszögnek hét alháromszöge együtvéve képezi az alsó, azaz anyagi világot, mely csak az 1, 2, 4, 5. számú háromszögekben tisztán anyagi. Míg a 3, 6. és 7. három-

szögek törvényvilága már a felső háromszögektől, a szellemvilágtól áthatott réteg, mely pompázó díszbe öltözteti mindazt, amit a dolgozó erők az 1, 2, 4, 5. sz. törvényekben felszínre hoztak. Itt, ebben a világban nemcsak az ember ölt testet, hanem az állati, növényi és ásványi lélek is, melyek mindegyike természetének megfelelő formában jelenik meg, megszervezve, életműködéssel felruházva, minden felülről jövő hatás elfogadására készen, mint a háromszög helyzete is mutatja:

Az anyag megjelenése a fizikai, földi életben a legszélesebb lehetőséggel bír. A felső világ is kiszélesíti felszívó erőit, és különböző törvényeiben az alsó világ áramainak minden atomját szellemesíteni törekszik. Az ember tehát az alsó és felső világ természetének produktuma, mert teste az alsó világ legmagasabb rétegéhez, a 6-os, 3-as és 7-es törvényhez, lelke pedig a felső világ VI-os, III-as és VII-es szellemi természetéhez tartozik. Ez azt jelenti, hogy a földön élő ember testi-lelki otthona ez a 6, 3, 7. és VI, III, VII. számú háromszögekkel ábrázolt törvényvilág. Azonban ezeken kívül egyúttal szellemi fejlettségének gondolati és érzésvilágához is hozzátartozik ő.^{4*} S mégis, míg a testben él, legyen bár a legmagasabb szférából származó szellem, hogy szellemét és lelkét felfrissítse, a legalsó fokú lelki tüneményhez, azaz természetes ösztönhöz: az álomhoz fordul. Álom alatt ténykedő lelke átlép a fizikai síkról az erők világába, és vágyai, érzelmei világában időzik, melyek a testtel összefüggnek ugyan, de itt nem a test szervein keresztül, hanem a lelki testén keresztül ténykedik.

*

⁴ * Ez úgy értendő, hogy olyan szellem, aki egy magasabb létsíkról, pld. a IV. szférából ölt testet a földön, az a VI. III. és VII. sz. törvényvilágokon kívül a II., V. és IV. sz. törvényvilágokba is beletartozik, habár embertestben él is.

Az egész földi világ a szellemek csoportjainak összetartó erejével kifejtett külső forma, amely leginkább megfelel az ő természetüknek. **Minden szellemcsoport körül bizonyos szféra alakul az ő gondolataikkal és érzéseikkel megtelítve**, amely szféra a földi, fizikai világban való megjelenés alkalmával azokat a formákat veszi magára, amelyek nekik megfelelnek, azaz alkalmasak ezeknek a gondolatoknak és érzéseknek érvényesítésére. **A szellemek az ő gondolataik és elveik szerint vonzatnak csoportokba; tehát ha az elveik és az érzésviláguk közös, akkor egy csoportot képeznek.** Egy-egy ilyen csoport azután bizonyos időkből felszínre kerül, vagyis a földi lét síkjára jut, ahol fejlődési folyamatát végig csinálva vagy feljebb emelkedik, - amennyiben magasabb értelmiségre és érzelmi fejlettségre tesz szert, - vagy pedig - amennyiben értelmisége és érzelmi világa eldurvul - a föld felszíne alá, az anyag fejlődésének világába dobhatik ismét vissza.

Ilyképpen a földi lét síkja alá merült szférák úgyszólván árnyékai a magasabb rendű, felfelé törekvő és kialakult érzésvilágoknak; azoknak mintegy salakjait képezik, ott állván a háttérben az árnyékban, és várva a pillanatot, amikor ismét új rotációba juthatnak. Ezek t. i. mint holt szellemanyagok, mint szellemjárulékok egy jó időre félreállíthatnak - nem pihenni - hanem erjedni, szétbomlani, szétesni. Így az idők folyamán hol az egyik, hol a másik szellemcsoport kerül a föld felszínére, hogy ott élve kiválassza magából a jobbat, a tisztábbat, és az így kiválasztott jobbat és tisztábbat a föld a körülötte fejlődő légköri burrokba bekebelezze.

Tulajdonképpen nem is abban van a földnek ereje, ami a földben benne van, t. i. a kötött princípiumokban, hanem a felszabadult princípiumokban, a felritkult, szellemesült anyagokban. Ezek képezik azokat az erőket, amelyek a föld életét fenntartják, és mindig nagyobb és intenzívebb világossággal látják el. Épp úgy van a dolog azokkal a szellemekkel is,

akik a föld felszínére kerültek, és a fizikai lét síkján megjelenve az ütközések által megismerték a jót jónak, a rosszat rossznak, s akik ezáltal a tapasztalat által mind jobbakká és fejlettebbekké válnak. Ezek viszik előbbre a világnak, illetőleg a földnek a sorsát a saját fejlődésük által.

Az egész világalakulásnak, a fizikai síkon való megjelenésnek az a célja, hogy az anyagba kötött szellemegyedek felszabaduljanak, és felszabadulásuk által felszabadítsák maguknak azokat az anyagokat is, amelyek bizonyos téves elvek érvényesülése folytán képződtek félre. Így alakulnak ki fokról-fokra azok a rétegek, amelyek minden egyes elért eredménnyel gazdagodnak, tisztulnak, színesednek és szépülnek. Mert hiszen az emberek lelkei az álom alatt és a haláluk után mind odaviszik az ő megszerzett szellemi eredményeiket, az ő lelkük kincseit, amelyekkel rendelkeznek, amelyek őket itt a földön boldogították. Mindenesetre magukkal viszik a szellemek azokat a csalódásokat, azokat a még fel nem ismert tévelygéseket is, amelyeket majd csak a későbbi fejlődés folyamán juttat felszínre az idő és a tapasztalat, mert az ember lelkének fejlődése nem megy máról holnapra.

Az emberi léleknek mindent ki kell magából öntenie, ki kell magából termelnie, amit magába fogadott, legyen az jó, vagy rossz. **Minden gondolatnak és érzésnek meg kell hoznia a maga eredményét, hogy a szellem szabadon szemlélhesse azokat, és visszavezethessen minden eredményt azokra a gondolatokra, érzésekre és vágyakra, amelyek nyomán cselekedetek, vagy mozdulások indultak meg, hogy azokat valóra váltsák.** Amikor aztán valóra váltotta, és a gyümölcsét élvezeti, tapasztalatokat gyűjt, és ezek a tapasztalatok adják meg továbbfejlődéséhez azokat a kellékeket, amelyekből kiindulva ismét más oldalról próbálkozik meg az élettel. Mert minden léleknek ki kell hoznia magából azokat az érzéseket, amelyeket valaha is egy másik létezésben, vagy az örökkévalóság valamely

pontján felszedett, vagy az ő szellemének tévelygéseiből mint nézetet, mint elvet kialakított önmagában.

Így minden szellem, aki csak a fizikai síkon bizonyos tapasztalatokra szert tett és a jót megragadva ahhoz pártolt, abban dolgozott és dolgozik, kiszámíthatatlan nagy munkát végez egyszersmind a természetben is önmagát javítva, a hozzá kötött természetet is formálja és átalakítja. Minél többet tud felszabadítani, minél többet tud a felszínre hozni a kötött életből, annál több fölött rendelkezik.^{5*}

Amit azután az ember ilymódon, t. i. az ő egyéni szorgalmával és egyéni tapasztalatain keresztül meg tudott szerezni, az tulajdonképpen mind az övé, és azt nem veheti el tőle senki, még akkor sem, ha meghalt, mert amit ő felszabadított, aminek életet adott, illetőleg amit új életre ébresztett, az mind az ő személyéhez vonzódik. Ezeknek a munkáknak a révén, amelyek által az ember az ő szellemével jót produkált, a fizikai síkról lekerülve, a halál alkalmával egy magasabb létsíkba emelkednek az ő személyéhez vonzott állati és növényi elvek is, és ezek azután ebben a magasabb síkban, tisztább atmoszférában élnek, tökéletesednek és tisztulnak tovább. Ezt a fokozati emelkedést tulajdonképpen a szellem teremtette meg azáltal, hogy számukra egy magasabb rendű létlehetőséget nyitott.

⁵ * Ez a magyarázata annak, hogy aki az ő eszével, tapasztalati tudásával nagyobb lehetőséget nyit arra, hogy a földön az élet megjelenhessék, azt több is illeti meg a földi javakból és a földi előnyökből. (A törvényes gazdagságnak itt van az eredete.) A természetből fakadó igazság ez, mert hiszen a természet hálás azok iránt a szellemek iránt, akik a kötöttség állapotából felszabadítják az ő erőit. Így helyénvaló dolog, hogy ki minél többet termel ki, minél szebbet, jobbat, célszerűbbet ad a világnak és minél több jót tud fakasztani: annál inkább élhessen is ennek az áldásával, vagyis rendelkezhezzék felette. Azért mondom, hogy rendelkezhezzék, mert hiszen nem ehetik akkor sem többet és válogatottabban, ha igen sok felett rendelkezik is, de igazságos dolog, hogy azok rendelkezzenek a világ javai felett, akik az élet értékeit felszínre hozni segítették, s ezáltal a náluk elmaradottabb szellemek megjelenésére a talajt alkalmasabbá tették, és fejlődésüket, előbbre jutásukat előkészítették

Nem mondom, hogy ezek az erők nem kerülnek ismét alá az anyagi világba; de minden egyes megjelenés alkalmával tökéletesebb, jobb, igazabb kifejezési formát öltenek.^{6*} Ez az anyagba való alámerülés és folytonos minőségi emelkedés mindaddig ismétlődik, míg az életelv annyira meg nem tisztul, hogy felszabadul a föld vonzóerejétől.^{7} Mert hiszen *nem az életelv vétkezett, hanem a szellem*. De mivel az életelv felett a szellem rendelkezik - mert hiszen a szellemek önmagukból is nagymennyiségű életelvet bocsátanak ki, az életelvet pedig a szellemek fertőzték meg az ő bűneik által - azért ezek az életelvek sem juthatnak Isten elé. Hanem azok miatt a szellemi terhek miatt, amelyekkel a szellemek önmagukat megkötötték, ott kell ezeknek is vesztegelniük azokban az állapotokban, amelyek Istentől távol esnek. Mivel pedig a szellemek fertőzték meg őket, ennél fogva ezek a megfertőzött erők körülfonták a bennük megtestesült elvek által az ő megteremtőjüket, az őket megmételvező szellemegyedeket.**

A felébresztés, vagyis az életbehívás által ezek az erők, ezek az életprincípiumok új étellel, az Istentől lefelé rotációs

⁶ * P. o. a vad növény-elv, amely ma talán hasznavehetetlen mérges növényt éltet, a következő fordulónál, amikor ismét a földi síkra jut, már állati szervezet táplálására alkalmas növényt fog éltetni.

⁷ ** Amikor a szellemek a fejlődés során annyira megtisztultak, hogy a földi szférából már kiemelkedtek, és ennek folytán a hozzájuk tartozó életprincípium-járolékaikat is fölszabadították, akkor ezek az életelvek is velük együtt fölemelkednek abba a magasabb szférába, amely az ilyen megtisztult szellemeknek igazi otthonát képezi. Ebből következik, hogy abban az esetben, ha egy ilyen szellem újból testet ölt a földön, akár küldetésben, akár egyéb célok megvalósítása végett, akkor ezeket az életprincípium-járolékokat, amelyeket az ő evolúciója során megtisztított, és az ő magasabb szférájába emelt, nem hozza többé magával. Mivel ezek az életelvek már nem esnek a föld vonzásának körébe (ami a harmadik szféra utolsó gyűrűjénél megszűnik), hanem idegen fluidokba öltözködik, s életével azokat javítja, tisztítja és fejleszti, miközben saját szellemi céljainak megvalósításán munkálkodik. Az őhöz tartozó megtisztult élet-járolékok pedig az ő tisztább szférájában az ő otthonát képezik, ahol azok őt missziójának befejezése után készen várják.

mozgást végző áramokkal telítetnek meg, s ettől a magasabb rendű élettől ők is életre ébrednek. Ámde nem folytatják útjukat egyenesen, akadály nélkül előre, hanem a magasabb rendű élet-erők által vonzatva (lásd a II. ábrán a delejes vonzás és a villamos taszítás irányát) a saját villamos természetüktől pedig taszítva belejutnak az élet elosztó és minősítő törvényébe. (4. háromszög.) A minősítés folytán előkészítetnek egy életfolyamatra, amely életfolyamat a fizikai sík felé tolja ezeket az erő-halmazokat, s velük együtt a bennük öntudatlan állapotban megkötött és őket létrehozott szellem princípiumokat is. A fizikai síkra érve a különböző princípiumok szétbontakoznak, és mindegyik mintegy a maga formájában, a maga minősítésében jelenik meg. A szellem emberruhába öltözik, az állati fluidok állati testet öltenek.^{8*}

Így tehát a fizikai síkon a testöltés alkalmával mindegyik elv szabadabbá válik a másiktól. Mivel pedig ezek az elvek nemcsak az alulról hozott gonosz, hanem a felsőbb törvény világokból eredő nagymérvű jó hatásokkal is át meg át vannak szöve, ennélfogva nemcsak gonosz, hanem jó és igaz princípiumok is öltenek testet, és veszik körül azokat a szellemeket, akiket tanítani és vezetni kell a jónak ismeretére. A jó princípiumokban pedig mód és alkalom van adva a törvényes, esetleg más égitestről, vagy más égitest szférájából egy-egy küldetést magukra vállaló szellemek megjelenésének lehetőségére is.

Mert hiszen a legrosszabb, a leggonoszabb, a legelvetemültebb, az Istentől legtávolabbra eső gonosz elvekbe burkolt szellemek sem jutnak tudatára a rossznak a fizikai életbe való kerülésük által, mert őket - ha már időről beszélünk - hosszú-

⁸ * Tulajdonképpen az állati fluidok nem mások, mint a szellemek érzéseinek, indulatainak, vagyis a lelki princípiumoknak a termékei, amelyeket a természettörvény, mely őket az életbe hívta, itt, ebben a széttagozódásban szintén alakkal és formával ruház fel.

hosszú időközön és állapotokon keresztül alakította, dolgozta, gyúrta, míg végül formába öntötte az az élethullám, amely felülről, az Istentől áradt reájuk alá. Így tehát a jóról és rosszról nincsen fogalmuk azoknak, akik a fizikai síkra kerülve az életbe lépnek; csak később, az ismeret, a tapasztalat folytán alakul ki bennük a jó és a gonosz ismerete, vagyis a megkülönböztetni tudás. És csak mikor ez kialakul, tulajdonképpen akkor válik a szellemegyed tudatos szellemmé.

Akiben ki van alakulva a jó és gonosz tudata, az már bizonyos tekintetben fejlettebb szellemnek mondható. Ez az állapot már egy állomása a szellemeknek és csak ezután indulhat meg bizonyos erkölcsi fejlődés; csak ezután kezd a lélek a maga érzéseivel kibontakozni, és csak ezután lehet a szenvedéseket meg a javakat próbáknak minősíteni. Míg a szellem ezt a fokozatot el nem éri, addig csupán tapasztalatszerzés céljából van mellette a jó meg a rossz, mert addig az ember-szellemek csak gyermeki állapotban vannak. Csak mikor a jó és gonosz ismeretére jutva lelkileg elkezdenek fejlődni, érzéseik kezdenek kibontakozni, akkor kerülnek bele az ifjúság korába. A nagy szenvedélyek, a nemes és nemtelen gondolatok és érzések ekkor kezdenek elválni egymástól.

Így van ez nemcsak az egyén, de a csoportok életében is. Ezért van, hogy a föld fejlődésében voltak korok, amikor az emberek érzelmileg megközelítették a mai kor erkölcsi színvonalát; azonban voltak olyan korok is, amikor sötét és riasztó volt az élet a földön, mert a vasszigor, az erőszak, a bosszú és a gyűlölet voltak az uralkodó tényezők. Voltak egészen enyhe idők a szellemek fejlődésében, amikor a szép és igaz úgyszólván fénykorát élte egy-egy csoportnál; azután megint következtek olyan idők, amikor minden igaznak és jónak látszó dolgot eltiport a gonosz uralma. **Ez nem azért volt és nem azért van a földön, mintha talán Isten szeszélyes játékot űzne a földön élőkkal, hanem mert bizonyos időkben bizonyos szellemcsoportok megértek**

arra, hogy a maguk fejlődési turnusát lezárják, és diadalra vigyék azt az eszmét, mely őket lelkesítette.

Minden eszmének, mely a csoportok fejlődési törvényében mint igazság, segítő és emelő hatást fejt ki, és úgy lelkileg, mint testileg előbbre viszi a haladás útján az emberiséget, diadalra kell jutnia a földön. Ezenfelül mindazokat a szellemeket, akik az eszmétől áthatva legjobb tudásuk szerint benne munkálkodtak és fáradoztak, vagy ha csak hozzá hűségesen ragaszkodtak is, ennek az eszmének áldást hozó eredményeiben részelteti a végzet, mely őket az eszme fénykorát képező időben tömegeesen testbe öltözteti.

Mikor azután ez az eszme a fejlődés rendjén célját elérte a földön, akkor azok, akiket az eszme nem tudott felszívni, nem tudott szellemesíteni, mert a tudatos rosszat választották, alá süllyednek, míg a jók feljebb emelkednek, így mindkét rész egy újabb szellemcsoportnak engedi át a helyét a földön. Ezek az újabb és még fejletlenebb csoportok még telve vannak zavaros gondolatokkal, tervekkel, eszmékkel, amelyeknek ismét ki kell alakulniuk, s a rotáció által megtisztulniuk. Azok az eszmék és gondolatok, amelyek csak valamennyire is tudnak hasonulni az Istentől lesugárzó igazsággal, megrögzítik, és magukba zárják azokat a szellemeket, akik ezeket a tisztább eszméket és gondolatokat, igaz és jó érzéseket asszimilálni képesek, akik bennük élnek, munkálkodnak, éreznek és gondolkodnak, egyszóval ennek a jónak érdekében tevékenykednek.

Ezek a csoportok alakítják ki azokat a szférákat, azokat a pozitív rétegeket a föld felett, amelyek nincsenek kitéve az örökös változásnak, hanem önmagukban fejlődnek, és hazát adnak a földön testesült szellemeknek, valamint azoknak, akik visszakerülnek földi életükből az őket megillető eszmekörbe, vagy pedig egy elkövetkezendő testöltés előtt abban az eszmekörben élnek, amelyhez földi életükben kapcsolódni óhajtanak. Ezek a szférák vonzzák a bennük lévő jó

által a jóhoz kapcsolódni kívánó értelmi és érzelmi világot, megtöltik azt eszmékkel, gondolatokkal és érzésekkel. Sugallnak az abban élő szellemeknek olyan dolgokat, amelyekről fogalmuk sem volt addig; egyszóval előresegitik őket a fejlődés útján. És amennyire ők munkálkodnak és dolgoznak a náluk alacsonyabb fokú szellemeken és embereken, és amennyi eredményt fel tudnak mutatni a felettük lévő magasabb, eszményibb világnak a fejlődés iskolájában, abban a mértékben ők maguk is előbbre haladnak. **Mert minden léleknek, aki már a jónak ismeretére jutott, munkálkodnia kell az önmaga jobbulásán, nemesbülésén, világossággal való telítésén. És munkálkodnia kell a nála alacsonyabb és sűrűbb rétegekben, hogy az általa megismert jót és igazat átadhassa azoknak, hogy mintegy megtelítse és feloldja az ő elveivel azokat a sötétebb, alacsonyabb és sűrűbb fluidokat, amelyek szintén javulás és tisztulás végett hívtak elő az életbe.**

Tehát ne gondolja senki, hogy amikor meghalt, és kiküzdötte magának egy jobb, nyugodalmasabb, békésebb szférában az otthonát, akkor már nincsen számára gond, nincsen munka, nincsen fáradnivaló. Még csak ott van igazán munka, még csak ott van igazán fáradozás! De ezt a fáradozást, ezt a munkát Isten kegyelme hatja át azokkal az eredményekkel, melyek örömmel és boldogsággal töltik ki az életet. Ebben a boldogságban megnövekedik és megerősödik a lélek, s mind szélesebb kört képes maga körül áthatni világosságával és szeretetével, s ennek következtében mind szélesebb körben látja kialakulni maga körül az életet, ő maga pedig ezáltal mind szorosabban kapcsolódik Isten kegyelméhez. Ezt az állapotot úgy kell elképzelni, mint az embert, amint az egyik kezét felfelé emeli, a másikat pedig lefelé nyújtja; egyik kézzel kap a fölötte lévőből, a másik kézzel továbbad az alatta lévőnek.

Azért nincsenek a szférák annyira elkülönülve egymástól, mert mindegyikben ez az alaptörvény: segíteni és segítséget

kapni. Ez a jelszó az összes szférákban: amit a szellem felülről kap, azt adja tovább, egyszerűen telítse élettel és világossággal azokat a megsűrűsödött fluidokat, amelyek fogva tartják, és rabbá teszik a félrefejlett szellemeket, akik a bűnök és tévedések folytán képtelenek kiemelkedni azokból az állapotokból, amelyekbe őket ezek a megsűrűsödött fluidok mintegy beletapasztották.

*

Az első szférában az élet kezdetén még együtt, van a tudattalan jó és a tudattalan rossz. Ebben a szférában a rotáció és a fejlődés folyamán tudatossá váló rossz e szféra alá, vagyis a halál szférájába esik, ahol a minősítési törvény (4.) azt részre bontja, hogy hosszú-hosszú idők folyamán újra feldolgozza. Ez a tudatos rossz a minősítési törvény szűrőjén áthaladva, ismét mint tudattalan rossz emelkedik föl az első szférába, az élet rotáló folyamatába, de most már egy fokozattal gyorsabb kibontakozási lehetőséggel, hogy újrakezdje a fejlődés és tisztulás útját. A tudatossá lett jó pedig felemelkedik, és megalkotja a második szférát. De fejletlensége folytán természetesen még ez a tudatos jó is nagy tömeg tudattalan rosszat visz magával, amely tudattalan rossz a fejlődés folyamán tudatossá válván, azt a tudatossá lett jó lerázza magáról, és az visszaesik az első szférába. Itt ez a második szférából visszaesett tudatos rossz az itt maradt tudattalan rossznak árnyékává válik, ami annyit jelent, hogy mint élettevékenységben fejlettebb princípium az első szférában visszamaradt tudattalan jóra és tudattalan rosszra egyaránt serkentőleg hat. Ez az élettevékenység tehát szétbontó hatással lesz a jóra és a rosszra, és amennyiben több jót vált ki, mint rosszat, az így kiváltott jóval együtt emelkedni fog, amennyiben pedig több rosszat vált ki, mint jót, a rosszal együtt süllyed.

A második szférából a tudatos rossztól megszabadult jó ismét feljebb emelkedik és megalkotja a harmadik szférát. Ebben a szférában a saját és a természet tevékenysége által ismét

tudatosá válik az ide is magával emelt rossz egy része, amely amint tudatosá válik, alásüllyed a második szférába, és ott szintén serkentő hatást fejt ki. (E serkentő hatásánál fogva természetesen ez a harmadik szférából visszaesett tudatos rossz értéke-sebb, mint a második szférában benne maradt tudattalan rossz.). Minden esetre a második szféra rossza már kevésbé rossz, mint az első szféráé, a harmadik szféra rossza kevésbé rossz, mint a második szféráé, s ez magában is megmagyarázza azt, hogy egy magasabb szférából az alatta lévő szférába visszaesett rossz ér-tékesebb, (már csak azért is, mivel több élettevékenységet tartal-maz) mint ebben az alacsonyabb szférában benne maradt rossz.

Mikor a harmadik szférából kibontakozó tudatos jó fel-emelkedik és megalkotja a negyedik szférát, akkor azt már igen-igen kevés anyag, vagyis a rossznak úgyszólván csak a tudatta-lan árnyéka kíséri, amely árnyék Isten kegyelmének s az idáig felemelkedett öntudatos szellemnek munkálkodása révén hama-rosan eloszlik.

*

A harmadik szféráig a föld villany-delejes árama folyton nyomja felfelé a szellemeket és az erőket. Olyanforma ez a folyamat, mint a szökőkút vizének útja: felnyomódik a víz, aztán részeire bomolva visszahull. A harmadik szférát jelké-pezi a magaslat, ahonnan a szökőkút vize visszahull, mert a föld vonzóereje visszahúzza, így a harmadik szférából még vissza kell ténniük a földre a szellemeknek, mert a rajtuk lévő anyag még hozzáköti őket a földhöz. Ezt a földre való visszatérést és a földtől való eltávozást mintegy a föld léleg-zésének lehetne nevezni. Mivel a harmadik szféra a földnek legjobb és legritkább rétege, innen jönnek azok a szellemek, akik elfogadják (mintegy beszívják) az igazságot, hogy raj-tuk keresztül az alacsonyabb szférák szellemi világosságához és melegséghez juthassanak. Azért ezt a szférát a tudóhöz le-het hasonlítani ebben a lélegzésben, mert a harmadik szféra

képes elfogadni a magasabb szférák szellemeinek hatásait, mivel addig a fokig már meg vannak tisztulva és érzéseik is eléggé fejlettek.

A negyedik szféra átmenet a magasabb szellemi világokba. A negyedik szférán túl minden szellemi fényben és világosságban ragyog; ott megszűnt az anyag és a kötött formák hatalma, ott a lélek a saját természetére van utalva, hogy abból hozzon ki az ő egyéniségének megfelelő eredményeket.

VI. A SZFÉRÁK. ()**

1. SZFÉRA. ()**

A VI., III. és VII. sz. törvények háromszögeinek alsó harmada képezi ezt a szférát. A legalsó szellemi réteg ez, mely az emberi testtel, a test természetétörvényével, az ösztöni étellel van a legteljesebb mértékben összekapcsolva.

Ebben a szférában a test képzete annyira teljes, hogy e szféra szellemeinek érintése az idegszférán keresztül érzékelhető. A tulajdonképpeni szerves test ide törekszik,^{9*} ezzel tart fenn kapcsolatot az idegeken keresztül. Ilyenformán az első szféra még annyira anyagi, annyira sötét, annyira burkolt, hogy a benne tartózkodó szellemek alig vannak az értelemnek magasabb fokozatán, mint az álom-állapotban élő ember értelme. Ez a testi emberek világa. A léleknek minden gondolatát és érzését az ösztön irányítja, magasabb, szellemibb törekvések itt még nem találhatók. Az értelem kizárólag az önzést szolgálja, s ennek érdekében fejleszti tovább a szellem az értelmet, mert az életet még kellemeesebbé és kívánatosabbá tudja tenni az ismeret segítségével. A lélek minden törekvése oda irányul tehát, hogy az élet javait a

⁹ * Ami azt jelenti, hogy a fizikai test átszellemesülési törekvése e felé a szféra felé gravitál, mivel a fizikai test éteri testté törekszik finomulni éppúgy, mint az éteri test fluidburokká.

maga részére megszerezhesse, s a legteljesebb mértékben kihasználhassa. De a természettörvény (III.), mely mindent hasonlóval viszonyoz, gátolja ebbeli törekvésében azáltal, hogy minden visszaélésért kérdőre vonja, és a következmények feldolgozására kényszeríti.

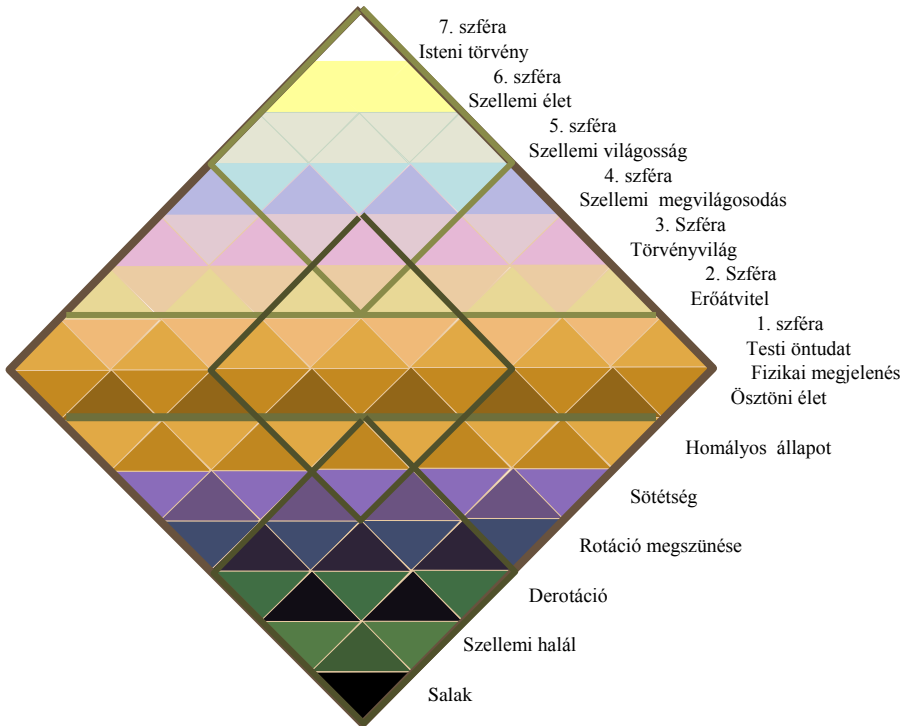
Ezt a fejletlen gondolkozást a haladás törvénye (rotáció) azáltal is fejleszti, hogy a saját jóléte érdekében az okok kutatásával is kényszeríti foglalkozni. Ilyen kényszerek a betegségek, fájdalmak, a természet mostohasága elleni védekezés, stb. Ebben a szférában az érzések nyersegek, durvák; harag, bosszú, kegyetlenség, erőszak, testiség és az anyag imádása jellemzi e szféra lakóit; gögös, dacos lelkek otthona ez a légkör. Mivel pedig ilyen természetű lelkek együtt nem boldogíthatják egymást, tehát szenvednek egymástól.

Az első szféra fogadja magába azokat a fejlődő szellemeket is, akik még nem régen kerültek a fizikai világ felszínére. Ezek részére az első szféra olyan, mint egy meleg otthon, amely fogva tartja őket, amíg kedvező alkalommal ismét a földi világba merülhetnek alá. Ezek még nem tudják a jó és rossz közti különbséget; ezek még csak az ő ösztöneik indítása szerint élnek. Itt még nincsen tudatos jó és tudatos rossz. Ezeknek a szellemeknek a világában kezdetleges minden. Istenfogalmuk még igen-igen csekély, éppen azért hiszékenyek, és éppúgy ki vannak téve a sátán befolyásának, mint a jó befolyásának; egyszerűen úgy gondolkoznak, hogy ami nekik kedvez, az jó, ami pedig nem kedvez, az rossz. Ez az első szféra egyik része.

A másik rész az ösztönök fejlesztésében túllépett emberlelkek hazája, valamint azoké a szellemeké, akiknek lelkében még a nyereség, durvaság, erőszakosság, kegyetlenség, zsarnokság és uralomvágy, érzékiség, bálványimádás, anyagelvűség, teljes hitetlenség, testiség, mind erős tényezők. Máskülönb pedig, a szentírás szavai szerint: a gyilkosok, paráznák, istentagadók, bü

IV. ábra

A szférák

Az egyes szférákat jelentő sávokban váltakozó háromszögek az adó és elfogadó princípiumot jelképezik. Az elfogadó princípium világosabban árnyalt háromszöge nyitott alapjával a felette levő szféra felé van fordulva, az onnan jövő hatás elfogadására készen; az adó princípium sötétebb háromszöge nyitott alapjával az alatta lévő szféra felé van fordulva, hogy hatását oda öntse ki.

bájosok, hazugok, az ebek^{10*}; szóval mindazok, akik nagy vétkeket követtek el Isten és az emberek ellen, ezeknek a súlyos vétkeknek, mint terheléseknek nyomásával ebben a világban vannak rögzítve.

Amikor az ilyen szellemek ezekben a világokban felébrednek, nagy tompulat, sötétség és fájdalom veszik őket körül. Nem látnak semmit, csupán bűneiket és vétkeiket, amelyeket elkövettek, amelyek itt mintegy alakot nyernek (mert hiszen az ő fluidjaikat magukkal hozzák ide és ezekből alakulnak azok ki) és itt, ebben az állapotvilágukban ezeket a bűnöket mind felfokozott formában élik végig, mert hiszen rotációjukban tartják őket elkövetett cselekedeteik. Az első szféra, amely még az ember világához tartozik, lemerül az anyag világának legalsó szintjére, mivel ezek egymással közvetlen érintkezésben állanak. Az ide tartozó szellemek a halál alkalmával alámerülnek mindazokba a szomorú állapotokba (7. és 4. törvényvilág), amelyekben végig kell szenvedniük azoknak a szétbontó és felosztató erőknek a munkáját, amely erők új alakulatokba gyúrva szállítják őket ismét a fizikai világ felszínére.

E szféra szellemei tehetetlenek önmagukkal és állapotukkal szemben, mert megdermedve és megbénulva sokszor élettelelneknek érzik magukat, mivel az életerejük amellyel segíteni tudnának magukon, meg van vastagodva.

Számukra a megszületés, amely csak hosszú-hosszú idő múlva következhetik be, valóságos mennyországi állapotot jelent, bármilyen nyomorúságos helyzetbe kerüljenek is, mert a testben érzett szabadság, mozgási lehetőség és a szabad választási lehetőségek az ő részükre nagyfokú enyhülést és boldogságot jelentenek.

¹⁰ * Az eb a legvastagabb önzés jelképezője: a jóllakott eb elmarja a konctól a másik ebet.

Az élet morzsoló malmában ezeknek a szellemeknek érzései és vágyai — amelyek még mindig az ő nyers indulataikból táplálkoznak, és amelyek sötét, vastag elveikből alakulnak ki — mindenestre ismét újabb meg újabb ütközésekbe viszik őket bele. És ha elég erős a lelkükben a tapasztalat nyoma, amelyet ebben az életükben szereznek, akkor egy fokkal világosabb, tisztább megismeréshez jutva, nagyobb, magasabb rendű tapasztalatot nyernek az életből, és megismerik, hogy mi a jobb.

Ehhez a jobbhoz kapcsolódva keresik azután az ő érzéseik, vágyaik megvalósítását, s e célból valamivel finomabb eszközökhöz nyúlnak, hogy az életüket velük végig küzdjék. Ezek a finomabb eszközök pedig ott állnak előttük azokban a lehetőségekben, amelyek őket körülveszik. És így megalkotják a második szférát.

2. SZFÉRA(**)

A második szféra már finomultabb idegnedvű és érzésvilágú szellemek hazája. Az ösztönt itt már tompítják és féktelenségében mérsékelik azok az érzelmek és vágyak, melyek egy jobb és nyugalmasabb állapotot sejtnek és keresnek, de az itt tartózkodó szellemek még nem képesek azt valósággá tenni a maguk részére.

A vad ösztönök, amelyek az első szférában még tudattalanok, a második szférában már részben tudatosakká válnak, s így veszítenek hatásaikból; a jó helyet keres a maga érvényesülésére, és bizonyos törvényt tart fenn. Azt mondhatnám, hogy az első szférának gögje, uralomvágya, zsarnokoskodása, mindenki felett való rendelkezésvágya a második szférában már valamilyen rendszert alkot, és némi jónak az elvégzéséhez, bizonyos eredményekhez köti az uralkodás lehetőségét.

Pl. a világ mindig a győzőnek adja a hatalmat; tehát nem uralkodhat mindenki, csak aki valami eredményt ért el, amely eredményt bizonyos jónak kell kísérsnie. Csak ilyen előfeltétellel ismeri el a rendszerbe kötött szellem maga felett az uralkodók jogait. Az emberben lévő határtalan önzés és kapzsiság pedig munka elvégzéséhez köti az értékek elosztását.

De a törvény csak egyszer engedi meg a győzelmet. A következő fordulónál a győzőkből legyőzöttek lesznek, s akkor meglátják az érem másik oldalát, habár a legyőzöttben még mindig ugyanaz a hajlam és ugyanaz a szenvedély lappang is, mint a győzőben. A legyőzöttekben aztán egy új érzés alakul ki, amely megérteti velük, hogy nem helyes és nem jó az az igazság, amelyet ők követtek, mert az az igazság szenvedést hozott. És gondolkodni kezdenek egy másik igazságról. A legyőzetés fájdalma és keserősége tehát új igazságot termel ki a lélekből, és más úton-módon igyekszik megkeresni vágyainak kielégülését, és az uralomvágyból kevesebbet enged meg magának, mert minden legyőzetéssel és fájdalommal közösebbnek érzi magát az egészszel. Mivel pedig a vad, féktelen erőket magáról leválni érzi, a többhöz kapcsolódik, hogy erős lehessen, mert a többségben, a tömegben szemléli az előtte még mindig kívánatos hatalmat.

Akik idáig eljutnak, azok mindenképpen tágitani igyekeznek a zsarnokok igáját, és megszervezik előbb elméletben, azután gyakorlatban a nagyobb szabadság rendszerét. A nagy zsarnokok helyébe kis zsarnokokat állítanak, és az egyeseknek kedvező törvények helyébe nagyobb tömegekre nézve kedvező törvényeket alkotnak. Így az első szféra zsarnoki rendszerével, összetartott tömegek a második szférában kisebb csoportokra bomlanak, amelyeket mind különféle érzések, gondolatok és különböző elvek vezetnek, de minden esetre már nagyobb mozgási szabadsággal. Ekkor tehát az egyénnek már a többség javát is szolgálnia kell, s mivel többeket befoglal az érdekközösségbe, megteremti a nagyobb szabadságot, s akkor a fölény, illetőleg a

győzelem eredménye a többen, a tömegben jelentkezik. Ez a második szféra gondolat- és érzésvilága az első szféra igazságával szemben.

Ahogy szűkebb körre szorul az uralomvágy, ahogyan elaprózódik a gondolatok és érzések minősége, abban a mértékben alakul át a magatartás is. Az elégedetlenek már nem forralnak boszszút, a gyűlölet nyilvánosan nem tombolhat, és gyilkosságig nem fajulhat, hanem helyette megszületik a furfang, a ravaszság; az a törekvés, hogy ésszel kerekedjék egyik a másik fölé. Itt már csak lappangva vannak meg a szenvedélyek, itt már bujkál, és nem hősködik az elégedetlenkedő, mert a sok ütközés folytán megismerte, hogy gőgös és önző törekvéseit büntetlenül nem elégítheti ki, mert mindig csak szenvedés és fájdalom a következmény. Ezért gyávává lesz, elbújik, meghunyászkodik, de lelkében ott él az elégedetlenség és a tehetetlen bosszú, mert a saját szenvedésének okát még mindig másokban keresi, mivel még nem érett meg arra, hogy önmagába tekintsen.

*

A második szférában mozgalmas az élet. Némileg csökkent a kényszer hatalma, nagyobb a gondolatszabadság, így a gondolatok terjeszkedőbbek, az érzések gyorsabb üteműek. Ennek következtében sokkal élénkebb és változatosabb életet élnek, mint az első szféra szellemei.

A második szférában a lelki vágyak kezdenek bontakozni. Amíg az első szférában a gőg úgyszólván csak vastag kegyetlenkedéssel, zsarnokoskodással és erőszakkal adott magáról életjelt, addig a második szférában már a gőgből bontakoznak a finomabb árnyalatok: a hiúság, a büszkeség, a becsvágy, stb. Ha a kegyetlenkedési vágy nem is olyan határozott és nagyfokú, az uralomvágy mégis a hatalom és dicsőség megszerzésére ösztönzi a lelkeket. Itt is felül akar emelkedni egyik a másikon, azonban még nem a nemes és jóra való törekvés eszközeivel, hanem erőszakkal. A szellemek azt hiszik, hogy ha egyik a másikat lenyűgözi,

a másik felett uralmat tud gyakorolni, akkor ő boldogabbá és szabadabbá lett. Itt még nem a „szolgálni”, hanem a „magát szolgáltni” elv érvényesül.

Heves, könnyen hívó, lobbanékony, lelkesedő, szenvedélyes természet itt az uralkodó, de az itt élő szellemek engedelmességet színlelő, ravaszságra, kétszínűségre, hazudozásra, pártoskodásra hajló természetükkel minden alkalmat igyekeznek felhasználni, hogy terhes állapotuktól menekülhessenek, és helyébe lehetőleg a kívánatosat megszerezzék. A törvénytől, mint hatalomtól félnek, de minden igyekezetük oda irányul, hogy azt kijátsszák, önzők, kapzsiak, irigyek, testies vágyaknak hódolók, haragosak, de nem engesztelhetetlenek és nem konok bosszúállók; indulataik rövidebb lejáratiúak. Sokan lágyszívűek és hamar sírnak; csapongó, állhatatlan természetük folytán majd ide, majd oda hajolnak; az igazságot nem képesek elviselni a maga mivoltában, hanem fellázadnak ellene; zúgolódók, elégedetlenkedők.

Meggondolatlanság és könnyelműség az egyik oldalról, szigorúság és vasfegyelem a másik oldalról; túlzásokra, kilengésekre hajló természetek világa ez. Nagy a gazdagság után való kapkodás; a renyhe és rest életmód, a fény, a pompa, a cicoma, a cím és rang után való vágyakozás. Itt, ezeknél a szellemeknél nagy értéke van a dicsőségnek, s általában mindennek, ami a testnek kedvez. Aki azután ezt meg nem szeresheti, annak lelkében ott van az irigység, aki pedig megszerezte, abban a kapzsiság, a főszenység és a telhetetlenség. Az indulatok, a szenvedélyek dominálnak az egész vonalon, és ebből kifolyólag a sértegetések és rágalomok hazája ez.

Ezeknél a szellemeknél ki van fejlődve a fekete mágia azzal a törekvéssel, hogyan lehet megkerülni az igazságot, és hogyan lehet hajhászni a szerencsét. Csalások és lopások itt szintén itt-hon vannak. A szépről és a jóról azonban van már bizonyos fogalmuk. És mivel itt mindenki előtt van értéke a szépnek, ennél fogva a kendőzésnek, az aranynak, a drágaköveknek, a fényűző

öltözködésnek nagy a kelendősége e szféra szellemeinél. **A földi világ igen nagy hányadát ez a szféra szolgáltatja, mert ez a legnépesebb. Nagy örömeiket és nagy szerencséseket érnek el a földön ezek a szellemek, de a nagy szenvedések és nehéz megpróbáltatások alatt sínylődők is innen kerülnek ki.**

Azonban mivel nagyon sokat szenvednek, nagyon sok a békétlenség, a háborúság, a büntetés és a bűnhődés e szellemek sorában, azért sokszor vágyódnak ők is a jobb és igazabb után. Keresik Istent, és imádkoznak is hozzá, de legfőképpen csak az általuk kívánatosnak tartott dolgok képezik imádságaik tárgyát. Ezenkívül még a félelem érzete készteti őket imádkozásra. **Van itt a vallásoknak mindenféle fajtája, a pogányoknak mindenféle ceremóniája, felékesített bálványok, és mindenkitől vak engedelmességet követelő törvények.** Ezek a törvények tartják fenn időről-időre a rendet kemény, erős kézzel, vasszigorral ebben a mozgalmas szférában. A fejlődő pogány lelkeknek, úgyszintén az egy Istent követőknek nagy táborai külön-külön csoportokba tömörülve élnek itt a maguk életét, míg a körforgás törvénye testbe nem öltözteti őket, hogy a földi világban másféle szellemekkel érintkezve tanuljanak, javuljanak, fejlődjenek és törekedjenek szellemibb célok elérésére.

De a szellemi élet ébredezőben van, s már éreznek szebb, jobb és igazabb érzésekkel is; már tudják, mi a szeretet, vágyakoznak is utána, sőt alkalomadtán meg is követelik; tudják, mi az igazság, és ha az érdekeikkel nem ellenkeznek, igazságosan cselekednek is, sőt ha a kedélyhangulatuk jó, még más egyéb jó cselekedetre is képesek. Hogy jó és becsületes embereknek tűnjenek fel, önmagukat felülmúló nagy dolgokra is hajlandók, mert a jónak látszata kívánatos előttük, de belső indíttatásból még gyengék az igazi jóra. A két nembeli szellemek egymáshoz való viszonya sok fájdalmat terem a földi életben. Az ébredező lelki vonzalom, mely egyik nemet a másikhoz fűzi, megtéveszti őket, és mohó

vággal vetik magukat az érzések örvénylésébe. A szerelmi lán-
golás féltékenységgel, bosszúval, érzékiséggel, hűtlenséggel, s
ennek minden következményével együtt erős izgalomban tartja
ezeket a lelkeket; nem egyszer gyilkosság vagy öngyilkosság vet
véget hányatott életüknek.

Magától értetődő, hogy ilyen túlfeszített idegéletet élők
között sok az idegbeteg, az örült, a megszállt és más testi-lelki
nyavalyákban szenvedő, mert ezeknek a heves, lobbanó fluidok-
nak valamiben ki kell égniük. Le kell válnia a salaknak a lélek-
ről, hogy a tisztább, jobb beismerésre megérett szellem feljebb
emelkedhessen. Oh milyen bölcsen rendelte el a kegyelem Iste-
tene, hogy egy ilyen sok-sok izgalmon és csalódáson átment
szellem megpihenhet a halál édes álmában! Mert bármilyen kez-
detleges volt is a hite Istenben, bármilyen homályos volt is az
igazságról való fogalma, nem várja a lelket a fűriák serege, ha-
nem megnyugvást nyújtó álm, melyből lassan ébred öntudatra
a szellem, és tisztább felismeréssel szemléli elhagyott földi éle-
tének emlékeit. S látva, mit tett rosszul, mit tett jól, erőt gyűjt,
hogy hibáival szembenézessen és legyűrhesse azokat, mert
megérti, hogy míg azokkal le nem számolt, boldogságról szó
sem lehet.

Ebből látható, hogy bármilyen kezdetleges legyen is a hit, mégis hatalmas tényezőjévé válik a léleknek úgy a földön, mint a szférákban, mert hatalmas előresegítő erő ez a haladás útján. Így észre sem veszik a nagy igyekezetben, hogy az őket éltető természet mint közeledik a földhöz, hogy a benne élőket testbe öltöztesse, s megszületnek egyenként anélkül, hogy tudnák, hogy a szellemi életből a fizikai síkra jutottak. Elvesztik emlékezésüket, és hátuk mögött marad a múlt. Csak a múltakból leszűrt tapasztalat, mint a természetükben megrögzített tudat sej-
teti velük, hogy mi az igazság.

3. SZFÉRA. (**)

Alig észrevehető az átmenet a második szférából a harmadikba, mert a felfogás azokról a dolgokról, melyek a második szférában uralkodó tényezők voltak, ugyanaz. Mégis lassan emelkedővé válik a hangulat, bár csendesebb az élet lüktetése; a természetes tulajdonságok harmóniára törekszenek, és a nagy szélsőségek nem halmozódnak fel annyira, mint a 2. szféra természetében.

Első pillanatra fakultabbnak, fáradtabbnak tűnik az egész természet; csak később, ha figyelmesen vizsgáljuk, látjuk meg, hogy bár halványabbak a színek s tompábbak a hangok, de kellemesebb az összecsendülésük. Az egész szféra mintha valamire figyelni látszanék. Igen, figyelnek a szellemek azokra a hangokra, amelyek már nem belőlük harsognak elő, mint az előző szférában, hanem rajtuk kívül álló, tőlük idegen, s tán ismeretlen forrásokból jutnak el hozzájuk. Legtöbbnyire fáradt, beteg, gyenge szellemek ezek, akik elfáradva az előző szféra tülekedésében, csalódásában, hiú reménykedésében, más megoldáshoz folyamodnak, hogy céljaikat elérjék. A hit és tudomány előre világít, segíti és oktatja azokat, akik hajlandók voltak levetni egyéni, önző vágyaikat, hogy a többiekkel testvéri közösségben együtt munkálkodjanak a törvényben. Ez a szféra anyagi értékekben ugyan kevesebbnek látszó, de lelkiileg gazdagabb, és nagyobb javakat tud felmutatni, mint a 2. szféra. Továbbá, mivel a lelki érzések nincsenek olyan nagyon kiszínesedve, ennél fogva ez a szféra bár szebb, jobb, kényelmesebb, tisztább, üdébb és egészségesebb a 2. szféránál, mégis sokkal egyszerűbb. A harmadik szféra meleg otthon, pihenőhely, és tanulóhely. **A 3. szférában vannak a pogány vallásoknak is mindazok a szellemcsoportjai, amelyek a legjobbat, a legtisztábbat hozták magukkal, amit a földön emberi természetükkel meg tudtak rögzíteni.**

Az egyszerűség, a szorgalom, a munka, s az ezzel együtt járó őszinteség és becsületesség világa ez. Most már megismerték ezek a szellemek a rosszat rossznak és a jót jónak, ennél fogva a

jót megbecsülik, és ahhoz ragaszkodva fejlesztik tovább. Ami a második szférában az ő részükre életfeltétel volt, ami a lelkükben vágyakat ébresztett, és ami érték volt a szemükben: a földi csillogás, a testnek kedvező és az ösztönöket fűtő és fejlesztő örömök, azokat itt mind kezdik megtagadni, annál is inkább, mert fejlődő szellemi látásukkal felismerik ezeknek káros következményeit azokban a lelki és testi betegségekben, melyeknek kihatását sokáig magukon hordozni kénytelenek.

Az egyszerű életmód, a kevéssel való megelégedés, a szegénység mint életkeret itt kezd a lelkek számára kívánatossá válni, mert belátják, hogy ez az a fejlesztő állapot, amelyben hitük és csekély megismerésük folytán mindig több és több eredményt tudnak elérni. Belátják azt is, hogy a szeretetet nem lehet kierőszakolni, hanem meg kell érte dolgozni; belátják, hogy a hatalmaskodás nemcsak előnyöket és jogokat jelent, hanem kötelességeket is ró az emberre. Kezdi tehát megtanulni ezeket a kötelességeket és arra törekszenek, hogy az igaz úton járjanak.

Megismerik azt, hogy a földi javak után való kapkodás nem lehet cél az ember lelke számára, mert hiszen a földi javak elmúlnak, és a testi szépség elhervad. Belátják, hogy a földi előnyök élvezői örökös aggodalomban élnek, mert nem tudják, mely pillanatban fosztja meg őket a végzet azoktól a javaktól, amelyek kívánatos állapotot jelentettek számukra.

Mivel az alsó szférákban nagyon sok szellem ezeknek a vágyaknak és szenvedélyeknek áldozatává válik, ezek révén itt már megtanulja, hogy a hatalom és a külső javak nem értékek, és nem érdemes a léleknek erőket fejlesztenie és ébresztenie magában, hogy ilyen irányú vágyait elérhesse. Belátják, hogy az a kicsiny, hiányos hitük, amit magukkal hoztak a második szférából, igen jó befektetés volt, mert az őket ezekben a csalódásokban és szenvedésekben nemcsak egyensúlyban tartotta, hanem lépésről lépésre vitte előre. Mindezek alapján fokról-fokra megismerték és

megkívánták a békességet, a nyugodalmat, és a békességnek előnyeit megismerve az a vágy alakult ki a lelkükben, hogy azt meg is tarthassák.

És látva a munkának békességes eredményét, megismerik és megszeretik a munkát. S mivel a becsületes munkával olyan előnyöket biztosíthatnak maguknak, amelyeket senki el nem vehet tőlük, azért aztán, ha nem is mindig nagy kedvvel, de mégis dolgoznak. Ugyanezért ragaszkodnak a törvényhez is, mivel látják, hogy a törvény nekik békességet és bizonyos szabadságot biztosít. Így megtanulják tisztelni a törvényt, és nem igyekeznek többé azt kijátszani, még ha nehezükre esik és gyötrődnek is annak nyomása alatt, de inkább tűrnek, semhogy fellázadjanak elene.

Ebben a béketúrásban — ha rákényszerített békességes túrésról van is szó — a lelkük mindjobban megtelik hittel, sőt fanatikus rajongással. És bármilyen legyen is ez az ő hitük, akár helyes, akár helytelen, ragaszkodnak hozzá, kitartanak mellette, erősen fogják, — mint a kötelet azok, akik meredély szélén járnak — mert attól félnek, hogyha a lelkük nem ragaszkodnék a hitnek külső formájához, akkor elkárhoznának és lezuhannának a mélységbe, amelyben annyit kellett szenvedniük.

Amikor ennyi ismeretet megszerez a lélek a 3. szférában, és elkövetkezik az az idő, amely az őt körülvevő életelv rotációjával ismét a fizikai sík felé tolja, már készen, kialakulva várja őt sorsa. Ezek a lelkek nem tudnak róla, hogy testbe fognak öltözni, de erősen felteszik magukban, hogy kialakult nézeteiktől nem tángítanak. Mikor azután a földre érnek és elosztódnak a fizikai síkon, ezekből lesznek a fanatikusok, akik nem gondolkoznak, hanem inkább csak hisznek, és makacsul ragaszkodnak elhitt igazságaikhoz.

Ezek közül kevesen vergődnek magasabb állásokba az emberi életben, mivel az ő lelkükben már a szférában elhalványult az

erre irányuló törekvés. Nem mintha nem ébredne fel az ő lelkükben is a vágy, hogy jobb állapotba jussanak, hanem mert nem tud kialakulni bennük az a *képesség*, amely őket az ilyenek elérésére nagyobb mértékben alkalmassá tenné; így aztán még az arra való lehetőségek is igen ritkán nyílnak meg előttük.

Az egyszerű, becsületes gondolkozású és őszintén érző emberek ebből a szférából kerülnek ki. Ritkán bírnak vonzó külsővel, és a természetük sem a lekötelező nyájasság. Inkább félénkek, gyanakodók, bizalmatlanok másokkal, szemben, mert ezek sok csalódáson átment, hiábavaló fáradtságoktól kimerült lelkek, akiknek igen nagy szükségük van a hit világosságára, mert enélkül igen nehéz lenne vezeklő útjukat végigjárniuk. Sokszor igen kevés örömük: van, de kevés a nagyon szerencsétlen és boldogtalan is köztük. Nagyon nem emelkedik fel a szerencsecsillaguk, híres-neves ember kevés lesz közülük, költők, művészek is ritkán válnak belőlük. De jó családapák és anyák, kik a gyermekeik iránt való szerétben elérik boldogságukat a földön. Tiszták, rendesek, takarékosak, szorgalmasak. Sokszor éppen a munka és a felettébb való szorgalom az, ami elvonja őket a lelkük fejlődését és üdülését elősegítő pihenéstől, tanulástól és szórakozástól. Ez a természet könnyen azt hozza magával, hogy beleesnek a felettébb való igazságoskodásba, ítélezésbe és erős kritizálásba.

Bár általában türelmeseknek mondhatók, de ez nem a szeretet elnézése, inkább a békesség megóvására való törekvés. Mikor azonban a béke látszatát megóvni nem tudják, igazságuk tudatában kemények, szigorúak, haragtartók és engesztelhetetlenek tudnak lenni. Többnyire nagyon komolyak; a szeretetük hűvösebb, meggondoltabb, de önzetlenebb, igazabb és kitartóbb, mint a második szféra lakóinak szeretete. Nem lánognak olyan hevesen, de nem is hűlnek ki olyan hamar. Szerelmi érzéseikben is hasonlóak; a családi életben oldódik fel minden szeretet érzésük.

A faji összetartás nagy bennük; hűen ragaszkodnak ahhoz a csoporthoz, amelybe születtek, és így jó hazafiak, a hagyományokhoz ragaszkodók. Mindamellet nem mentesek a gögtől, a dactól, a dicsvágytól, bírvágytól, fősvénységtől, irigységtől, haragtól, bosszútól, testiségtől és az anyag túlértékelésétől. Azért próbáik nem viszik őket túl nagy kísértésbe, mert könnyen megínognak, és hamar elbuknak, bár törekvéseik a legjobbak lehetnek. Haláluk alkalmával csendes pihenő jut nekik osztályrészü a szférákban, hol hibáik, tévedéseik mindaddig befödve maradnak, míg teljésén meg nem erősödtek. Tehát nem szenvednek, hacsak nagy visszaesés nem történt; akkor is gyógyuló állapotba jutnak, kellemes üdülés és boldog viszontlátások erősítik a lelket a további munkára. Sok örömet talál itt az, aki a földön türelmesen hordozta fájdalmait, szenvedéseit, megpróbáltatásait. És ha nem is teljesen, de részben sikeresen végezte feladatát, sok szép érzés felszabadul, és újjáalakítja, megszépíti a szellemet, ki már több erővel lát hozzá hibáinak, gyengeségeinek kiküszöböléséhez.

A harmadik szféra anyaga még mindig föld, és az e szférában élők ennek az anyagnak lemerülésével ismét csak a földön való megjelenésre kényszerülnek. Ezért az ő szellemi fokozatuk, az ő szellemi gondolkodásuk a földi életnek minden vonatkozását megőrzi a szférában is, éppen azért, mert hiszen a gondolat- és érzésviláguk még a földhöz tartozik. Meg lehet a 3. szférában találni mindent, ami a földön van, amit mint jót és kívánatosat a földről eltávozott szellemek emlékeikben magukkal vittek. Így megvannak mindenféle intézmények és törekvések, munkák, amelyeket a földön élők szerettek. De az ő környezetükből már hiányoznak mindazok a dolgok, amelyeket ezek a szellemek már elhagytak. Hogy példának említsem fel, hiányoznak a lebukok és csapszékek, a csavargók tartózkodási helyei; mindazok a gonosz vonatkozású építmények, amelyek nagy és gyöttrő szegénységet és a nyomorúság állapotait nyújtják a földi

ember részére. Hiányoznak mindazok a tévelygésből fakadó eredmények, amelyek annak idején azokat a szellemeket, akiknek a földön, testi életükben szenvedniük kellett, szenvedtették és megpróbáltatásukul szolgáltak. Ellenben vannak nagyszerű pihenőhelyek, kórházak, gyógyintézetek.

Bizonyos tekintetben a művészet is ki van fejlődve, azonban semmi sincs, ami a nagyozolást, a fényűzést, a hamis szépséget képviselné. Ezek a dolgok a 3. szférával nem adekvátok, mert itt már az igazság törvénye kezdi éreztetni hatását, amely arra készítet, hogy mindent tiszta őszinteségben kell mutatni. Hazug csillogás, értéknélküli szépség — ami a földön annyira el van terjedve, hogy a szép sokszor csak álarcul szolgál a rossznak — a 3. szférában már elmúlik, elkopik, megszűnik. Azért itt mintha a szépnek bizonyos fogyatkozását venné észre a szemlélő. Minden célszerű, egyszerű, tiszta, de nagyobb művészi szépségeket nem igen lehet találni. Mert azok a szellemek, akik itt nyugvópontra jutnak, a jónak és igaznak még nincsenek abban a megértésében, hogy azt meg is valósíthatnák, és a külsőben is kifejezésre juttathatnák. **Itt általában a törvényszerűség uralkodik. Megpihennek a lelkek, megbékélnek, tisztább hitet szerznek, az Isten felé való emelkedést érzik. De az ő fogalmaik még nincsenek megtisztulva a rideg földi formáktól, a rideg igazságoktól, miért is ezt a szférát még nem lehet a zavartalan békesség hazájának mondani.** Pihenő és fejlődő szellemek hazája ez, akik a nehézen, a fájdalmason, a nagy szenvedéseken már túl vannak. Itt a betegségek meggyógyulnak, a bánat és szomorúság megenyhül, az öregség visszafejlődik, és még azok is fiatalos formában jelennek meg, akik késő öregség után költöztek át a szellemvilágba.

A 3. szférában még a földi test alakját viselik a szellemek, az ú. n. perispritet, bár az itt már ritkább anyagú, mint az alsóbb szférákban. E szféra magasabb fokozatán már érzi a szellem, hogy testbe kell öltöznie, és rendszerint soká készülődik,

mert gyengesége tudatában fél az elkövetkezendőktől, mert már nagyobbak a próbák, a kísértések; többet kell felvennie azokból az előnyöseknek látszó földi javakból, mint előzőleg, és ehhez több alázatosság szükséges. Itt ritkán állhat meg a felfelé haladó lélek, mert megállni annyi, mint visszaesni. És nagy százaléka vissza is esik, mert könnyen elhiszi magáról, hogy mindazok az előnyök, amikkel rendelkezik, csak az ő egyéni érdemeinek következményei.

Akik azonban a próbát megállják, azok nagyon megerősödnek. Ezzel a megerősődéssel, ezzel az újjáépüléssel azután még nagyobb lelkesedés, tudásvágy, felfelé való törekvés alakul ki a lelkekben, amely átminősíti őket 4. szféra-szellemekké. Ez a 4. szférába való átmenet bizonyos meghaláshoz hasonló állapottal jár, mert lemarad róluk a föld anyagának utolsó erőszakos tartalma is. A 3. szféra befejezésével a föld szellemesített anyagai, amelyek még a föld vonzókörébe esnek, elváltozást szenvednek. **Ez a három alsó szféra mintegy külső, szellemi burkát képezi a föld anyagának.**^{11*}

Minden, ami a testbeöltözés alkalmával felszabadul a szigorú törvény sajtoló nyomása alól, megújulva, megtisztulva más formát, más alakot keres a legközelebbi testbeöltözéshez; egy fokkal mindig magasabb rendű, egy fokkal mindig ritkább fluidréteget alkot, s így egy fokkal mindig tisztábbá válik az a princípium, amely az élet rotáló körforgásában benne él. Amikor azután elérte ennek a szférának legfelső fokát, akkor szellemesülés következik; t. i. az az átváltozás, amelyről fentebb szólottam, az a bizonyos meghaláshoz hasonló átmenet.^{12**} Aki és ami ezen

¹¹ * Úgy lehet elképzelni az egész földi világot, mint egy gyümölcsöt: a föld a gyümölcs magja, az alsó három szféra a gyümölcs húsa, a negyedik szféra pedig a gyümölcs illata.

¹² ** A három alsó szféra, miután még anyaghoz kötött szellemeket tartalmaz, addig terjed, ameddig anyag van, vagyis a levegő határáig.

keresztülment, az már nem tartozik többé a föld törvényének számot adni. Magasabb törvényhez kapcsolatik, amely magasabb törvény az Isten kegyelmi törvényébe átmeneti állapotot mutat úgy az emberszellemek, mint a földi anyagok részére. Ez az átmeneti állapot az életnek sokszerű tarkaságát foglalja magában. Minden, ami a földön kialakult, és a szépnek, a jónak valamilyen formájához kapcsolódott, itt egy magasabb törvényvilág hatása alatt képződik tovább.

AZ ÁLLATI ÉS NÖVÉNYI ÉLETELV ELHELYEZKEDÉSE A SZFÉRÁKBAN. ()**

Miután a 3. szférával lezárul az anyag világa, a teljesség kedvéért röviden kitérek a földhöz tartozó állati és növényi életformákra is, mint amelyek az 1—3 szférákban helyezkednek el. A természettörvény a szellemeknek minden gondolatát, minden érzését és minden cselekedetét azoknak hatásaival együtt formába öltözteti. Ezek az étellel telített formák veszik körül őket úgy a fizikai világban, mint a szférákban is állatok és növények alakjában, és így szolgálják az élettörvényt, míg körforgásukat befejezve, magasabb létfokozatba emelkednek. **Az állati és növényi éltető lélek — legyen bár a legvisszataszítóbb megjelenési formába öltöztetve — tiszta és ártatlan;** de az a természet, amelyben megjelenik, át van itatva azokkal a hibás és rossz, vagy jó és örömet okozó erőkkel, amelyeknek kibontakozását, érvényesülését, a nagy egészsel való összekapcsolódását és a közösségben való felhasználhatóságát van hivatva megjelenésével szemléltetni.

Az 1. szféra első felében még nem tudatos az élet, tehát itt a jó elv a rossztól még nem különült el. Az 1. szféra második felébe és a **2. szféra első felébe** tartoznak a vérengző és ragadozó vadállatok, melyek úgy az emberekre, mint az állatokra veszedelmesek, pld.: az oroszlán, a tigris, a mérges kígyók, a tengerben élő ragadozó hüllők, cápák, polypok, stb. Ugyancsak ide

tartoznak a sötétséget kedvelő kisebb ragadozó állatok is, mint ellentét-fluidok. Ide tartoznak mindazok a mérges növények, amelyek kisebb vagy nagyobb mennyiségben fogyasztva az embernek és állatnak halálát okozzák, és mindazok a fűneműek, amelyek nem válnak hasznára a természetnek, mert megmérgezik azt.

A 2. szféra második felében vannak azok a ragadozó állatok, amelyek már nem támadják meg egyenesen az embert, hanem ravaszsággal és alattomosággal lesnek prédájukra, azonban szükség esetén szembeszállnak az emberrel is. Ilyenek például a hiéna, a farkas, valamint azok a ragadozók, amelyek csak állatokat pusztítanak. Ide tartoznak még a rovarok, valamint a hasznos és nem hasznos férgek és a kártékony hullók.

A 2. szféra második felébe és a **3. szféra** első felébe tartoznak azok az átmeneti növények, amelyek állatok táplálására alkalmasak, de ember táplálására még nem. Ugyancsak ide tartoznak azok a növények is, amelyek ugyan táplálékul használhatók az ember részére is, de vadon tenyésznek.

A 3. szféra második felébe tartoznak azok az állatok, amelyek egymást pusztítják ugyan, (mint pld. a halak), de az ember táplálására használhatók. Ide tartoznak a táplálkozás céljára használt vadak is, valamint a megszelídíthető állatok, a kitegyesztett háziállatok, az ember segítői. Ezek már törvényes fluidok. A 3. szféra második felébe tartoznak a kitegyesztett és táplálékul szolgáló növények, gyümölcsök és virágok, még pedig az utóbbiak a 3. szféra legmagasabb rétegébe.

A 2. és 3. szféra magasabb rétegeibe tartoznak még a jótékony hatást szolgáltató fák, amelyek magukból kellemes, a levegőt felüdítő anyagokat árasztanak. Általában minden növény, amit a föld fokozata szerint jónak és szépnek ismer az ember, ebben a szférában megtalálható.

Amely fluidok már felszívódtak a növényekbe és használhatók a természetben, azok már nagy előhaladást tettek még akkor is, ha ellentétes természetű növényeket éltetnek. Ezek az ellentétes fűneműek, amelyek mérges hatásúak, szintén felhasználhatók, mert igen kicsiny adagban gyógyítólag hatnak olyan betegségek ellenében, amelyeket hasonló fluidu szellemek okoztak a maguk testi burkában.^{13*}

Tehát semmi sem felesleges, vagy hiábavaló a nagy természetben, csak az ember nem ismeri még ki magát az őt körülvevő erők és életformák között, nem tudja, minek mi a rendeltetése az életben, mert az önmaga rendeltetését sem ismeri. Az élet céltalan pusztítása, az életelv eme formákba zárt és érzékenységgel felruházott, s némi öntudatot nyert alakjainak kínzása, a velük való kegyetlenkedés: az élet törvénye ellen való bűn, amelynek következményei elől nincs kitérés. Az ember testében jelentkező sok-sok fájdalom az élettörvény ilyen formában való megsértésének a következménye.

Az állati lélek az ember fokozatához legközelebb álló értelmi állomás lefelé. Az állati lélek az érzések kisugárzását az értelem megkerülésével a finommá fejlett tájékozódó ösztön útján veszi át. Így az állatnak az emberhez való ragaszkodása és szeretete természetes visszhangja annak a magasabb rendű értelemmel párosult szeretetnek, amellyel az ember hajol le az alacsonyabb rendű életformához. Mivel az ember a mélyen bukott szellem megtestesülése a földön, azért az őt körülvevő életprincipium az emberi után hasonulni törekszik. Innen van, hogy az állati természetben hasonló hibák és gonosz hajlamok — de sokszor nemes tulajdonságok is — nyilvánulnak meg, mint az emberben.

Az egész természet tükörképe a benne élő testesült szellemeknek. Az állati lelkek tömegei az emberi lélek tulajdonságait mutatják,

¹³ * A homoeopathia gyógyszerei. Itt rejlik a homoeopathia alapelvének lelki háttere.

és mulandó életükkel a rotációban mint a nagy egésznek részekre bontott, de szolidárisan összetartozó formái vesznek részt. *Az állati lélek minden egyes befejezett étellel magasabb fokozatot és magasabb rendű megjelenésformát nyer.* A halál után pedig a szférában álmodozó, azaz nem öntudatos életet él, míg ismét a fizikai síkra nem tolja a rotáció ereje. Minél alacsonyabb rendű az állati lélek, annál nyersebb tulajdonságokat von magához, illetőleg a nyers és durva tulajdonságok alacsonyrendű állati fluidokat vonzanak testesülésbe. Tehát azok a szellemek, akik ilyen durva és alantas érzésekben élnek és ilyen fluidokat sűrítenek, hasonlóan vad és alacsonyrendű erőknek a testesülését mozdítják elő. Ők maguk is e szörnyek világában élnek örök rettegésben. Amikor azonban megszűnik a durva és gonosz fluidok kitermelése, megszabadulnak e formák társaságától.

Az állati lelkek jó vagy rossz tulajdonságokkal való telítése az emberi lelkek természetének haladásából vagy süllyedéséből szükségképen következik. Így a tiszta életelvnek sokat kell szenvednie különböző testülései során az ember bűnei és tökéletlenségei miatt. **Az állatot szeretni kell, ha az nem ártalmas és gonosz természetű;** ha pedig veszedelmes ellensége az embernek, akkor gyorsan ölü halálnemmel pusztítani lehet, de akkor sem kínozni és gyötörni, mert az bűn az Élet ellen. Annál kevésbé szabad az akár munkára használt, akár táplálkozásra szánt állatokat kínozni, mert ez nemcsak az élet ellen való bűn, hanem az embernek a saját testével szemben is, mert minden ilyen kínos gyötréssel kimúlt állat húásával és vérével magához vonzza az ember bűnének büntetését. **A sok húsevés különben is megbosszulja magát,** nemcsak az ember testében a betegségek alakjában, de lelki erőiben is, ahol idegen, nyers, az akarattal alig kormányozható erők ellenállását kénytelen tapasztalni. Azért, aki csak teheti, az állati élet megszüntetésével előállított tápláléktól tartózkodjék. Nem mintha a húsevés alacsonyabb - rendű, a hústalan táplálkozás pedig magasabb rendű lélekké

tenné az embert! Nem, a szellemi vagy lelki magasabbrendűség a tápláléktól nem függ. A táplálékra a testnek van szüksége és az a testé, ameddig a lélek érzéseinek rovására nem megy. De a ragadozó, a prédára leső állatok természete a pusztítás elvéből képződik és válik rettenetessé, így az embert is mérhetetlen önzése, folyton fokozódó testi igényei a ragadozó állatok természetéhez teszik hasonlónak.

Az egyik ember megszokta a húst és megeszi, sőt megkívánja, mert azt *hiszi*, hogy testi erőinek felszaporítását éri el vele; a másik ember *lemond a húsevésről*, mert tisztátalannak *hiszi a hús* által magához vett állati fluidokat és lelki haladásának gátját látja bennük. Vannak azonban felébredt szellemű emberek, akiknek lelke sohasem tud az állatok kíntásának és ölésének gondolatával megbarátkozni, mert az élet részleges öntudatával bíró formákban az ő lelkéhez közelálló lényeket érez meg a szeretete, és ezért nem eszik húst.

A szeretet mindig legközelebb áll az igazsághoz. A szeretet mindennek a felemelését megtisztítását, átnemesítését munkálja; s aki szeretetérzést sugároz ki a teremtett mindenségbe, az ugyanazt kap vissza. Minden megérzi a szeretet áldást jelentő hatalmát, és minden hálával viszonzozza azt.

4. SZFÉRA. (**)

Elhagyjuk a harmadik szféra utolsó állomását és előttünk áll csillogó díszével a 4. szféra természete. Illatos, puha, könnyű légköre csábítgatja a szellemeket ide, mert első pillanatra azt hiszi mindenki, hogy csupa pihenés ésszórakozás itt az élet. Pedig nem úgy van. Kemény munkások dolgoznak itt az igazság megmásíthatatlan betűivel, s állítják össze a természetet irányító erőket. Az anyagtól felszabadult érzések, tévedésmentes gondolatok fonódnak egybe, és bájos, finom formákat alkotva hirdetik, hogy az igazság nem durva, nem kíméletlen, nem éles, nem

szögletes, hanem *szép*. A szépség itt kezdődik a vonalak harmonikus elrendezésében, a színek pompájában.

Mély érzések titokzatos szépségekkel gazdagítják ezt a világot; a múltak emlékei megszépítve, átalakulva ott pompáznak minden léleken, mert itt megszűnt az anyag hatalom lenni. A szellem ura múltjának és jelenének, s amit szeretett, ami boldogította a múltban, azt előveheti, és élhet benne. Minden megtisztulva, eszményesítve található itt meg, új ragyogásban. Azért itt a nemes egyszerűséggel párosul a ragyogó pompa. Minden lélek úgy érzi, mintha egy régen keresett otthonba lépett volna.

A 4. szférában új körülmények között, könnyű anyagban, nagyobb mozgási képességet és felfokozott életkedvet érznek magukban, és ennek a szférának gyorsan lüktető életébe hamar elmerülnek a szellemek. Mert itt nagy átváltozások vannak. Az alulról felfelé törekvők részére nagy munkaalkalmak, a tudásvágynak kielégülése, a szépnek megismerése által új vágyak alakulnak ki, új lehetőségek bontakoznak ki a szellemek előtt úgy, hogy itt egészen más természetű élet van, mint a föld légkörét képező három alsó szférában.

A szellemek természete itt is sokféle: vannak könnyen lelkesedő, a szeretetben lobogó lánggal égő, majdnem szenvedélyesnek mondható szellemek; és vannak higgadt bölcselkedők, akik egyszerűsíteni igyekeznek mindazt, amit társaik részletezve találnak jónak. Sokoldalúak és találékonyak a szép és jó elfogadtatásában, és abban, hogyan kell a kevésbé fejlett szellemekkel megértetni és megszerettetni az igazat. Ha szükséges, áldoznak is; nem rettennek vissza a szenvedésektől, bátrak és kitartók, akarakterősek és tántoríthatatlanok. A 4. szféra a szellemesített fluidok gyűjtőcsarnoka, ahol még egy utolsó próbával teljesen elszakadhatnak a földi fogalmaktól a szellemek, és beleilleszhetnek, belenövekedhetnek az isteni törvénybe. Az igazságot eddig csak mint törvényt ismerték és tisztelték a szellemek, és

bár engedelmeskedtek neki és áldásait megbecsülték, de lényegében nem értették meg, mert nem is tudhattak a törvény szellemébe betekintést nyerni. Ez az érzésbe rögzítettség a 4. szférában felbontódik, s a földi törvény kötött fogalmától szabaddá válnak mindazok az érzések, gondolatok és elvek, amelyeket eddig számukra a törvény magában foglalt, és kibontakozva ott állnak a szellem előtt, hogy azokat megismerje, megszeresse, és azokba beleélje magát. A szépről és jóról eddig alkotott fogalmai megváltoznak, megtisztulnak, felszabadulnak azoktól a terhektől, amelyek azokat az anyaggal való szoros összeköttetés folytán addig megrögzítették, és kibontakozni nem engedték.^{14*} A második szféra erősen hullámzó érzésvilága az itteni élénk, lüktető életet utánozza, csakhogy tökéletlenül. Amíg a 2. szférában a tudás, a tudomány elbizakodottá, hatalmaskodóvá, fenn-

¹⁴ * A lélek vágyakozásának a szép és jó után úgy a földön, mint a földi szférákban kell is ilyen elnyomatást szenvednie, mert az anyagiás, sűrű burok alatt, mely a szemnek tetszetős és kívánatos, nem ritkán a kísértő bűn lappang, mely a testen keresztül a lélek veszedelmét jelenti.

„A látszat csal”: hosszú, keserves tapasztalatok árán jutott el erre az igazságra a gondolkodó földi ember. S aki a lelkét a fájdalmas csalódásoktól meg akarja őrizni, az elzárja a szívét a látszatos szép és jó előtt, de keresi az *igazságot*, mely a földön sokszor számkivettségben él, nyomorog, korbácsütések alatt vérzik, zsarnokok igája alatt nyög, véres verejtéssel dolgozik. Mert kigúnyolják és eltapodják azt, aki az Istennek ezt a legkönnyebben érthető törvényét meg akarja valósítani a földön. Mivel a sűrű anyag alkalmas közeg arra, hogy az igazság által széppé formált életjelenséget egy időre megrögzítse, a valóság szerint semmi széppel nem rendelkező alantas szellemek között állandóan nagy és ádáz küzdelem folyik, hogy ezt az üres formát is maguk részére megszerezhessék. Ezért van a földön is a nagy tülekedés a vagyon és a kincsek után, és mindamaz örömök után, melyek a földi életet széppé, kellemessé és kívánatosá teszik előttük. Jóllehet ezek mind a kegyelem nyújtotta ajándékok, mégis, mivelhogy ezeknek megszerzése sokszor az isteni törvénynek nagyfokú mellőzésével jár, a szellemi értékekért fáradozó lélek nem nyújtja ki értük a kezét. Így a földi életben nemcsak lemond az élet szépségeiről, hanem károsaknak is ítélve ezeket, mint a kísértés eszközeit megveti. Itt azonban, az igazság eme világában, ezek nélkül a terhek nélkül ismerik meg a szellemek a szépet, s mintegy a lehullott bilincsektől megszabadulva új erővel kapcsolódnak bele az életbe, hogy a valódi, kívánatos értékeket megszerezhessék.

hézázóvá, önteltté teszi a szellemet, addig a 4. szférában mindezek nélkül ismeri meg a tudás gyönyörűségét, hogy azzal önmagának és az őt körülvevő világnak a fejlődését is elősegíthesse. Amíg a 2. szférában minden az ember önzését szolgálja, addig a 4. szférában mindent, amit az ember, illetőleg a szellem magáévá tesz, igyekszik a köznek, az egész világnak a javára fordítani. S ahogyan a szellem beleéli magát ezekbe az érzésekbe és gondolatokba, aszerint veszíti el a személyes énhez kötött addigi fogalmát; elfeledkezik önmagáról, hogy az őt körülvevő világ boldogításában találja fel önmagát.

A vallás fogalmai, amelyek a 2. szférában külső ceremóniák és megrögzített formák szerint ígérik a szellemeknek az üdvözülést, és szabályokhoz kötött eljárások szerint az üdvösséget, itt teljesen megtisztulnak a külsőséges alakiságoktól. Itt a vallás igazságai a hit mennyei világosságává magasztosulnak a szellem előtt, aki ebben a mennyei igazságban megtalálja minden kérdésre a feleletet, és megismeri azokat a nagy lelki forrongásokra okot adó, nehezen érthető igazságokat, amelyekkel hiába került szembe mindaddig, ameddig csak a test képzetéhez rögzítette az önmagáról mint egyénről alkotott fogalmait. **Ezért itt már nincs felekezet, csak vallás, az Igazság Vallása, mely kegyelemmé alakult a szeretetben.** Ez a vallás a megtérésben, az együttérzésben és az ebből folyó segíteni vágyásban nyilatkozik meg.

Itt megtalálja a szellem a magyarázatot azokra a szenvedésekre és nyomorúságokra, amelyeket mindez ideig át kellett élnie és elviselnie. Ezt a magyarázatot össze tudja egyeztetni Isten jóságával és igazságosságával, és önmaga is elkezd dolgozni azon, hogy az igazság pontról pontra beteljesedjék. Mert a 4. szféra a föld igazságának szellemesített hazája. Most már a szellem nemcsak azért engedelmeskedik a törvénynek és nemcsak azért igyekszik eleget tenni a törvény minden egyes pontjának,

hogy valamiképp össze ne ütközzék a törvénnyel, mert fél a következményektől, hanem **azért tölti be az igazság pontjait, mert ezek az ő lelkének meggyőződésévé, tápláló erőivé váltak.**

Itt megtalálják a szellemek az igazságnak azt a tápláló értékét, azt a nélkülözhetetlen atmoszférát, amely nélkül nem állhatna fenn a világ. Ennek következtében eddigi hitük és bizalmuk Istenben tudássá válik, olyan hatalommá, amely őket mint szellemeket megtartja, mert — hogy földi nyelven fejezzem ki magamat — az igazság testükké és vérükké vált, azaz immár az ő lelkük lényegét képezi.

Mivel pedig a 4. szférában az igazságnak kiteljesedése ilyen precízen, pontról pontra meg van magyarázva, ez egészen az igazság szellemével tölti el őket. Azért amikor az ilyen szellemek bármiféle célból a földre jönnek — akár azért, hogy az igazságot a világban megrögzítsék, akár azért, hogy a szépről, jóról és igazról a világnak tudást nyújtsanak, s hogy az ő életük által mintegy behintsek a világot az ő szférájuk himporával: nemcsak betöltik a törvényt, sőt még többet is cselekszenek, mint amennyit a törvény előír. Nemcsak azért becsületesek többé, mert nem tehetnek a törvény ellenére, hanem azért, mert a törvény szelleme az ő lelkük meggyőződésévé vált. Ezért nem lehetnek mások, mint amik.

*

De a megváltó szeretet nem hatja még át őket olyan mélyen, hogy áldozatokat tudnának hozni azokért, akik az igazságot megbántják. Ez oknál fogva rájuk nézve sokszor megpróbáltatást jelent a földi élet, a tekintetben, hogy nem válnak-e fölöttébb igazságosakká. Ezek a szellemek ily esetekben nehéz kérdések elé állítatnak, amelyeket az ő lelkük világosságával igyekeznek megoldani, és meg is oldanak, azonban szükségük van rá, hogy a felsőbb világgal, az 5. szféra lenyúló világosságával közvetlen

kapcsolatot nyerhessenek, hogy mind jobban és jobban megérezzék az áldozat szükségességét, hogy eljussanak annak megismerésére, *hogy az igazságnak fel kell oltadnia az áldozatos szeretetben*. Azért a 4. szférában élő szellemek, bár jók, kedvesek és szeretetreméltók, mégis nehezen tudnak megbocsátani. Megbocsátanak, de még fáj nekik a megbocsátás. Ez az ő természetük, erre a szférára még mint a föld tévedésének mintegy utolsó árnyéka vetődik reá. Ez még nem Isten Ország, csak a menny előcsarnoka, ahol készülődnek és sorakoznak a szellemek, hogy belépjenek Isten Országába, a békesség honába, ahonnan nincs többé fájdalmas visszatérés, hacsak nem az áldozatkész szeretetnek önmagát felemészítő lángjában.

*

A 4. szférából nem vonzza többé le a szellemeket a földön való testöltés törvénye, mert akik a 4. szférába bejutottak, vagyis áttisztultak, azokra nézve a körforgás törvénye, amely őket a földi, fizikai síkra visszaszállítaná, nem létezik többé. A szellemnek a maga erejével való szárnypróbálgatásai már azok a testöltések, amelyek őt még a földi világba hozzák: talán egy nagyon szeretett hozzátartozóért való áldozatként, esetleg egy magasabb fokozat eléréseért, vagy pedig a léleknek a rosszal szemben való megerősítéseért. Ezek képezik azokat az indokokat, amelyek az ilyen szellemet a test felöltésére készítetik.

Mert a negyedik szférában tudatossá válik az anyagnak még a legminuciózusabb hatása is, amelyet eddig azok a törvények és formák, amelyek alatt idáig fejlődött, eltakartak előle.^{15*}

¹⁵ * Úgy értem ezt, hogy a szellem még egyszer önszántából az anyagi lét mesgyéjére áll, ahol próbaképpen hatnak reá az anyagnak olyan tudatossá vált hatásai, amelyekben a negyedik szféráig fölfejlődött szellemre nézve kísértés rejlik, mivel ő még nem tisztán szellemi lény, még emberi motívumok ragadnak a lelkén.

Így pl. vannak nagyon sokan, akik jó, becsületos, jóra törekvő emberek és szellemek, nem láznak fel semmi ellen, s mégis úgy gondolkoznak, hogy ha nekik nagy vagyoniuk volna, mennyi jót tehetnének az embereknek. Mások szívesen feláldoznák

A negyedik szféra szellemeire nagy szüksége van a földnek, mert a negyedik szféra a második szférának eszményesített, ragyogó állapota, és a második szférára nagy lelkesedésénél, nagy törekvésénél fogva elevenítő hatást gyakorol. A negyedik szféra szint, ragyogást visz a második szférába; a második szféra szellemei pedig legalább is kétharmad részét teszik ki a földön élő emberiségnek.

Mivel a negyedik szféra ennyire eleven életet él, mintegy mennyországot képezi a földnek, mert a negyedik szférában minden eszményesítve van meg, ami a földön létezik, és minden, amit a föld elfogadni képes, ami megtalálhatja az átlagemberek szívéhez az utat, ami csak szép és jó, az a negyedik szférából jön a földre.

A negyedik szférabeli szellemnek a testöltés elérése céljából keresztül kell hatolnia a 3. 2. és 1. szférán és ezeknek a szféráknak anyagát magára kell vennie, hogy a föld természetével összekapcsolódhassék.

Az ilyen szellem számára megszűnt a „szemet szemért, fogat fogért” törvény hatalma; számára nincsen többé okozati karma. Mégis az ilyen szellemek sem alakíthatják a saját sorsukat, hanem hozzá kell alkalmazkodniuk a föld törvényéhez, azokhoz a fluidokhoz, amelyekbe bekebeleztetnek, amely

magukat, mint az emberi szabadság hősei abban a hiedelemben, hogy ezzel boldoggá tették az emberiséget.

Hiszen nemes és tiszta érzés a hazafiasság, amellyel egyesek bizonyos fajhoz ragaszkodva önmagukat feláldozzák, és mindent megtagadnak maguktól, hogy egy fajnak élhessenek. De ez még nem tisztán szellemi motívum, mert ezen még rajta tapad az anyagnak a fogalma. Az ilyen szellemek még *nagyon akarnak*; a maguk erejével, a maguk hatásaival akarják a jót is szolgálni, ahelyett, hogy az Isten kegyelmére bíznák magukat, meg az ügyet is, amelyben ők csak mint eszközök szolgálnak.

A negyedik szférán, mivel a benne élők még ilyen fogalmakkal küzdenek, szinte még meglátszik a föld pora és füstje; a jóra törekvés, a tisztább eszmék, az igaz szeretet mellett még megvannak a nagy fájdalmak, a nagy szenvedések, a nagy megpróbáltatások emlékei. Mert az igazságot még nem a mindent feláldozó szeretet indításából követik; az igazságot még csak betöltik, de nem tudják felbontani a szeretet erejével.

fluidoknak fejlesztésére, vagy felemelésére vállalkoznak. Ezekkel kell nekik összeköttetésbe jutniuk, és ezáltal ezeknek a fluidoknak ú.n. okozati törvénye, kármája az, amelyben dolgozniuk kell, amelyet végig kell küzdeniük, ha azt akarják, hogy ezeket a fluidokat kiemeljék a törvény hatóereje alól.

Így történik az meg, hogy bár a 4. szféra formaképző természete a szépnek, a jónak, az igaznak, az őszintének hódol, és így ezek a szellemek formailag tökéletesebb alakot éltetnek, a földön való megjelenésükben mégis ritkán harmonikus a külsejük, ritkán látszik meg rajtuk első pillanatra az ő szférájuk szellemi fokozata. Sokszor elmaradott, vagy éppen rossz természetes erők burkolatába kerülve, először a rosszra hajló természetes erőknek a leküzdését kell az ilyen szellemnek elvégeznie, hogy a későbbi időben szabadon fejezhesse ki magát. Így nagyon sokszor megtörténik, hogy egy viharos ifjúság után ragadja meg egyik-másik szellemet a szent életre való vágyakozás. Sok próbát végigélt gyermekkor és viharos ifjúság után tudják magukat ezek a szellemek felküzdeni arra a fokozatra, hogy a külsejük a bensővel egyszerű legyen, vagyis a külső ember megjelenésében és magaviseletében a benső énnel, a szellemnek törekvéseit magán viselje.

Így van nagyon sok ilyen jeles ember, aki a földön nagy és szép dolgokat vitt véghez, az Úr országába lelkeket emelt föl, és megtérésével példát adott arra, hogyan lehet az alacsony szellemi állapotból fölemelkedni egy magasabb, tisztább szellemi színvonalra egyszerűen hit által. Nagyon sokszor van, hogy rakoncátlan gyermekkor és szertelenségbe került ifjúkor után csendes, jó, becsületes és a világnak sokat ajándékozó élet fejlődik ki.

Ez azonban nem törvény, mintha ez minden szellemmel így történnék, csak nagyon sok eset van rá. Művészek, költők, írók sokan lesznek közülük a földön, s ha körülményeik nem kedveznek, legalább is kedvelői lesznek ezeknek és minden szépnek, jónak, igaznak követői. De földi testükben könnyen

megettéveszti őket a látszat, és lángolásukban túlzásokba esnek. Sokat csalódnak, mert ritkán értik meg, s könnyen összetévesztik őket természetük révén a második szféra kezdetleges szellemeivel, mivel — mint a 2. szféra szellemei — ezek is hullámzó érzésvilágot árulnak el; de mindenkor, mindenben, még tévedéseikben is magasabb szempontok vezetik őket.

*

Szerelmi érzésük a testiségtől és mindenféle érdektől mentes tisztább rajongás; a lélek érzése ez már, a duálfél öntudatlan keresése és vonzása, akivel egyet képezve a legteljesebb harmóniát teremtheti meg a lélek maga körül. **De ritkán történik, hogy egyenlő fokozatú szellemek találkozhassanak a szerelemben,** mert ez mindkettő részére stagnálást eredményezne: elmerülve az érzelmekben, bizonyos fokú boldogság fogva tartaná a lelket, és az elválás után nem érezne erőt egyik sem a saját lelki másának keresésére.

Így tehát, ha jobb, tisztább és magasabb is a szellem, a földön sokszor csalódik, mert alacsonyabb fokozatú másik nemű szellemet kell vállalnia, hogy azt a szerelmi érzés szálain emelje magasabb, tisztább érzésvilágba, s megtanítsa a hűségre, a tisztaságra és sok más egyébre, ami nélkül a lélek szűkölködik.

*

A földnek igazi áldásává válik egy-egy ilyen testbe való leszál-lás. Haláluk alkalmával nem sokat időznek e szellemek a test erőinek világában, és az úgynevezett halálos álom nem létezik számukra. Hiszen földi életükben is többet időznek lelki világukban, mint a test világában, mert gondolataik és érzéseik csak az elismert jót és igazat tükrözik vissza, s finomabb idegszférájuk érzékenyebb a láthatatlan világból jövő benyomásokra. Megérzéseik, sejtéseik vannak, melyek az idő és tér hatalmát nem respektálják.

Szellemeik ők a földi testben is, ha nem is tudnak róla. A test levetésekor boldog felébredésben van részük, és csak azokat sajnálják, akikhez a szeretet kötötte őket, s akikkel szemben mindent elkövetnek, hogy őket magukkal emeljék.

5. SZFÉRA. (**)

A negyedik szféra színes, káprázatos világát elhagyjuk. Lassan, alig észrevehetően ismét halkul a hang, csendesebb lesz az élet lüktetése, halványulnak a színek. De finom, csillogó, párszerű fény rezeg rajtuk, és ez sejtelmesen széppé varázsol mindent, amire csak ráhull. Új színt, új formát nyer, s leheletkönnyűvé lesz minden. Itt megszűnik a teher, a súly, inkább minden a felfelé emelkedés érzetét kelti. Ez a szféra a pihenés, a tiszta szellemi érzések, és kiengesztelt, helyrehozott tévedések feldolgozásának a helye. Azt lehetne mondani, hogy ez a bűnbocsánat szférája, mert csak itt tudja még a szellem, mennyit s hogyan tudott tévedéseiből a legjobb akarattal is helyrehozni, s mennyit bocsátott meg neki az Úr. *Mert ha Isten meg nem bocsátana, lehetetlen lenne egyetlen léleknek is üdvözülni.*

Mivel pedig ezen a fokozaton már a lélek nem tökéletlen, és az isteni bocsánatnak nagy értékét fel tudja fogni, mélységes benső hálával emelkedik feljebb az érzések szárnyain. A szellemi lét gyönyörteljes valósága megragadja lelkét, és vágyai, törekvései úgy ébrednek fel sorban, mint egy ifjúnak, és serkentik a szellemet, hogy tanuljon, cselekedjék minél többet; dolgozzék az isteni törvényben. Az életvágó olyan erővel ösztönzi erre, aminek nem képes ellenállani.

Élni és dolgozni! Ez a vágy hajtja itt az ifjúvá nőtt szellemeiket; megszerezni mindent, amit a lélek régesrég, a paradicsomi időkben elveszített, és aminek folyton ellene dolgozott, míg a földön élt, s a bűn álmát aludta.^{16*}

¹⁶ * Ebben az álomban elfeledkezett a lélek mindenről, mert kábultságát a megtévesztés szelleme azzal a hiú ábránddal igyekezett fokozni, hogy mindent elérhet, ha az ő

Ebben a szférában van a szellem első halvány visszaemlékezése a paradicsomi állapotra. Ez azt jelenti, hogy ebben a szférában már kibontakozott a szellem, és urává lett azoknak az alsóbb lelki erőknek, amelyekben vágyak keletkeztek, amely vágyak őt olyan beteljesülés felé vontatták, amelyet csak az „igazság” által vélt elérhetőnek. Itt a szellem már észreveszi, hogy bármilyen eszményi magaslatára emelkedjék is az igazságnak, az *egyén igazságának el kell tűnnie Isten igazságában, amely az áldozatos szeretet*^{17*}

tanácsán jár; megszerezheti a boldogságot, ha azt mástól elveszi; megszerezheti a hatalmat, ha a másikat rabságba hajtja; a dicsőséget, ha mást letipor és megszegyenít; a gazdagságot, ha mást kihasznál, és hogy mindenhez hozzájuttatja, csak neki engedelmeskedjék. Ez a megtévesztés szelleme így biztatja őt: ugyan mit használ a hit, amely majd az idők végén biztat valamelyes kis boldogsággal?! Ez most van, ezt elérheted, csak ki kell nyújtanod érte a kezedet! És a szegény lélek kinyújtja a kezét, de boldogság helyett a háló sűrűsödő fonásában akad meg mindaddig, míg le nem mond a hamis boldogságról, a hiú örömökről, a mulandó jókról. Akkor felveszi a keresztet, és halad az igazság útján, melyet a mi Urunk mutatott meg.

Küzdelmes harc, fájdalom, csalódás, könny, vér, fáradság, verejték, születés-halál, vizionlátás-búcsúzás, felemelkedés-lesüllyedés, dicsőség-szégyen, hatalom-nyomorúság egymást váltotta fel, míg végül ebben az égi otthonban ébred fel a szellem. Mindaddig, ameddig a szellem az anyagnak csak a legkisebb tapadását is érzi magán — bármilyen eszmétől legyen vezéreltetve, bármily fejlett igazságérzete legyen is — nem tudja a lelkében kitölteni azokat a nyitva maradt kérdéseket, amelyek még a negyedik szférában is ott állnak olyan események bekövetkezésénél, amelyek az „igazság” törvényével meg nem fejthetők. Mert bármilyen részekre bontsa is, bármily apró parányokra részletezze is az igazságot a lélek, mégsem találja meg a feleletet azokra a kérdésekre, amelyek előtte felmerülnek, valahányszor az igazi boldogságot és az igazság legtokéletesebb megvalósulásának az érvényesülését keresi. Mert amit az igazság részletezésében a lélek a maga számára megtalálhat, azt mind el is kell vesztítenie, mert mindennek, ami az igazság szerint beteljesülni kívánna, a szeretetben és a megbocsátásban kell felolvadnia.

¹⁷ * Az ábrából látható, hogy ez már egy egészen más törvényvilág (Isten törvénye) és ennek csak lesugárzása a kegyelmi törvény. Ennek ismerete azt is érthetővé teszi, hogy azok a szellemek, akik fokozatuknál fogva még távol állnak az áldozatos szeretetnek mindent megbocsátó igazságától, miért ragaszkodnak görcsösen a karma igazságához. Mert az ő lelkükből még hiányzanak azok az elemek, amelyekhez az isteni törvény igazsága kapcsolódni tudna.

Ez a gondolat megállítja a szellemeket az önmaguk továbbfejlésztésének munkájában, mert itt belátják, hogy ameddig ők ebben *az áldozatos szeretetben* fel nem olvadnak, ameddig az ő „igazságuk” át nem alakul önmagukat odaadó szeretetté, addig semmiképpen sem léphetnek át abba az örökkévalóságba, amely Istennel olvasztja össze őket. Csak amikor ennek tudomására jutott a szellem, akkor tudja megérteni, mi az a bűnbocsánat; akkor tudja csak tulajdonképpen megismerni igazán Krisztus megváltó munkáját. Azt lehet mondani, hogy tulajdonképpen csak akkor válik valóságosan szellemmé.

Minden lélek elfárad, mire ideér, és pihenni vágyik. A pihenéssel a hit erősödése, bizonyossággá való kiforrása, ebben pedig a lélek megtisztulása és teljes újjáalakulása következik be. A messze múlt nyitva áll a lélek előtt, és veszély nélkül szemlélheti letűnt életeit; sem a letűnt örömteljes, akkor boldognak hitt idők nem vonzzák vissza többé az eshetőségek világába, sem a szenvedések, a gyötrelmek nem rettentik el, ha arról van szó, hogy a szeretetnek áldozzék, mert semmi előtte a fájdalom és a szenvedés azért, hogy a szeretet érvényesülhessen.

A szellem látja, tudja, érzi, hogy csak egy törvény van, melyből minden törvény táplálkozik: az isteni szeretet törvénye, amely felfüggeszti az igazságot, hogy hathasson, terjeszkedhessék, éltethessen, újjáteremthessen. Megérti a bűnbocsánatot, az Isten hozsuzútúrásának nagy titkát, és beleolvad önmaga is ebbe a nagy titokba, és ő is megbocsát, feloldja ellenségeit a hozzájuk fűződő számtörvény alól, és ő maga is a kegyelmi törvény munkásává, irányítójává válik.

*

Mivel ez a hely a tanuláshoz, a pihenéshez és felfelé fejlődéshez a szférája, és így gyakorlati munka alig van, ennél fogva e szféra

lakói, hogy tettekben is tevékenykedhessenek, az alsó szférákban munkálkodnak; még pedig a harmadik szférában fejtenek ki nagyobb tevékenységet, mivel érzésileg inkább ezzel kapcsolódnak. Papok, tanítók, orvosok, s általában minden szeretetmunkában fáradozók innen nyernek támogatást, ha hitükkel segítséget kérnek. Megnyugvást, hitet, vigasztalást, szeretetet sugároz ki magából ez a szféra, és egészséget, gyógyulást, üdítő álmot hoz a betegnek. A megtérésben lévőket segíti, és jó reménységgel biztatja próbáikban; bűnbánatra hangol, és csendes bizakodással bátorít, mert ilyen természetűek a szellemek, akik ezt lakják.

Testet is öltenek szeretteikért, hogy őket előre segítsék; de természetük törekeny és túlérzékenységük folytán a gyengébb harmadik szféra természetét vonzzák. Így elvesztik külső énjükben a belső én kifejezőképességét. A földön hallgatag, magukba zárkózott, mélyérzésű, éles értelmű, tiszta életű, erkölcsös embereké lesznek, akik szeretik a mély bölcséletet, a tudományt; egyszerűek, szerények, áldozatkészek.

Sokan közülük a papi pályán a szerzetesrendekben, női szellemek pedig apácázárdákban élnek le életüket, mert őket is megtéveszti a látszat. De mindenütt csalódás éri őket, mert földi életükben sehol sem találják meg azt a boldog békét, azt a sejtelmesen szép és tartalmas benső életet, melynek emléke ott maradt a lelkükben, és vonzza őket vissza, lelki hazájukba. Vallásos mozgalmakban, emberbaráti intézményekben, s mindenütt megtaláljuk őket, ahol szív és ész találkozik egymással. Úgy a szegénységben, mint a gazdagságban alázatosak, jók és becsületesek. Feltétlen hívők; az anyag nem befolyásolja őket, és éppen ezért az úgynevezett praktikus életben nem sok sikert érnek el. Könnyen elszakadnak a földtől, és könnyen lemondanak minderről, ami földi. Halálukkal csak boldogságukhoz jutnak közelebb, mert ne feledjük el, hogy ők fáradt és pihenő szellemek. Az igazi szellemvilág itt kezdődik, s ők még itt csak gyermekek és ifjak, akik átmentek a halál törvényéből az élet törvényébe.

Ők nem tekintenek többé lefelé, csak felfelé, mert amit ők ebben a pihenő állapotukban megsejtettek, ami után vágyakoznak, az feljebb van; az a hatodik és hetedik szféra színeiben valósul meg.

6. SZFÉRA. (**)

Itt ismét hangos és ragyogó az élet; az álmok valóra váltak, a vágyak beteljesedtek, a gyermeki, bátortalan szellemekből kifejlett, erős egyéniségek lettek. Az igazság ismerete, a szabadság korlátot nem ismerő hatalma, a szeretet lángolása új lelkesedéssel, határtalan ambícióval tölti el a lelküket. A tudásvágy, az ismeretszomj, a cselekvési vágy hatalmas erővel sarkalja őket előre, hogy mindig szebbet, jobbat, igazabbat alkossanak, hogy küzdjenek meg az ellentéttel, és győzelemre vigyék a jót, az igazat. Erős, kifejlett és kipihent szellemek ezek, akik tudatos munkát vállalva dolgoznak előbb az alsóbb szférákon, s később testet öltve a földi életben jelennek meg mint emberek, még pedig mindig a legnehezebb helyeken, a legveszélyesebb pontokon. Nem félnek, nem rettegnek, mert erőseknek érzik magukat Krisztusban.

Leszállnak ők a mélységbe, az emberi eltévelyedésnek a legmélyére is, ha ott csak egy is akad, akiért érdemesnek látszik a munka és a szenvedés. Mert kemény munkásai ők az Igazságnak és a Szeretetnek. Lelkükben az alázatosság, a türelem, az elnézés, szívükben a szeretet ki nem alvó lángja lobog, mert hisznek a jó s az igaz diadalában. Ha testüket a máglya tüze emészti is meg, a lelkük reménysége még akkor sem fonnyad el. És ha egész erdőt emészti is meg a tűz, mely az Igazság elhamvasztására törekszik, és ha az Ég és a föld egybeolvad és megszűnik az élet, még akkor sem lesznek hűtlenek eszméikhez, mert lelkük tudja, hogy a régiék nyomán új élet fakad, és ez az új élet majd az ő igazságukból táplálkozik. Mert az ő igazságuk az Isten igazsága, és ők ennek az igazságnak a továbbadói, terjesztői. A föld

ritkán szereti őket. Sokszor egyedül, társtalanul, egyetlen megértő lélek nélkül róják végig földi útjukat, mert ők mindig előőrsei, fáklyahordozói egy jobb, igazabb kornak, mely elkövetkezendő. S mivel fizethet a föld az ilyeneknek? Szenvedéssel, megvetéssel, gyalázzal, gúnnyal, és kínos halállal.

Ugyan mi lenne, ha számolnia kellene az ilyenek életéért a szellemi csöcseléknek?! Mikor fizethetné le a „karma” szerint az ilyen tiszta, magas és nemes lelkek szenvedéseit az alacsony vágyaktól fűtött ösztönművelő?! **Áldozati bárányok kellenek, nem „Isten haragját” kiengesztelni, hanem a gonosz erejét megtörni; mert nem Istennek van szüksége erre, hanem a szegény, bűnbánó alásüllyedt embernek és gyámoltalan szellemnek.** Ezek a szellemek tudják, mi vár rájuk a földi testben és tudatosan vállalják mindazt a szenvedést, nehéz megpróbáltatást, ami a jónak és igaznak sorsa itt a földön. Eszméiket ritkán érti meg, és ritkán fogadja be az a korszak, melyben élnek; de később, az idők folyamán mind több és több megértő és elfogadó támad, kik megvalósítják és elfogadtatják a tömeggel is azt az igazságot, amely a haladás és fejlődés útján hatalmas segítőeszköznek bizonyul.

Minden népnek, minden nemzetnek voltak és vannak ilyen kimagasló szellemi nagyjai, akik nem keresik a saját dicsőségüket, hasznukat, előnyeiket; sőt ha rendelkeznek is földi előnyökkel, minden gondolkozás nélkül odadobják azokat, hogy másoknak hasznára lehessenek. Tűrnek, szenvednek, s inkább a vértanúhálált választják, semhogy az igazságnak egyetlen pontját is feláldozzák.

Ez a kitartás, hűség, tántoríthatatlanság jellemzi az egész szféra természetét. Minden, ami igaz, ami jó, ami szép, ami boldogságot okozó a földön, ennek a szférának a munkája. Az alapos ismeret, a tudás világa ez; mert amit egyszer innen hoztak le, az már nem változhat meg, nem alakulhat át, mert a legkisebbtől a

legnagyobbig minden tökéletes a maga nemében a föld természetére nézve, ami innen előkerült.^{18*}

Tudománya, irodalma, zenéje, művészete, szervező- és vezetőképes szellemei mindenütt hódítanak, újjáalakítanak; mert a jó, ha rögtön nem is, de később követőkre talál. A legnagyobb rend, összhang és a legnagyobb szabadság uralkodik itt minden szellem részére, örömeiket, boldogságukat fokozza az, ha lelkük javait másokkal megoszthatják. Amikor egy-egy nehezebb küldetés után visszatérnek ide, szellemi hazájukba, a hetedik szféra csillogó szépségű pihenőhelyére jutnak, hogy tovább fejlődjenek, és további ismereteket gyűjtsenek.

7. SZFÉRA. (**)

A földtől számítva a három alsó szféra a föld természetét mutatja; a negyedik átmeneti erők világa a Nap többi bolygónak légkörébe, az ötödik szféra a Vénusz középső életelvével rokonjellegű; a hatodik átmenet a Vénusz magasabb és a Jupiter alsóbb életelvéhez; a hetedik a Jupiter magasabb légköréhez és a Nap szférájához. A hetedik szféra nagy, általános központi főállomás az egész napköziség számára. Nemcsak a földről és a föld szféráiból jövő szellemek, hanem a jupiterszellemek, sőt a nap-szellemek elosztó és tartózkodó helye is ez.

Ennélfogva ennek a világossága uralja az egész napköziséghez tartozó összes bolygók szféráit. Így a föld szféráinak a világossága is innen táplálkozik, minek következtében ebben a világosságban mint tükörben mindaz láthatóvá válik, ami csak a földön történik. Tehát ennek a szférának a sugárzása hatja át és köti össze a nap bolygónak egész szellemi világát; olyan interplanetáris nagy állomás ez, ahol mint semleges területen mindennek és mindenkinek keresztül kell haladnia, mielőtt a Nap szférájába

¹⁸ * Azért tulajdonképpen csak ezeknek a szellemeknek a munkáját lehet *alkotásnak* nevezni.

jutna. Innen valamennyi bolygóra lehet — hogy úgy fejezzem ki magamat — útlevelet, azaz minősítési fluidokat kapni. Óriási forgalom van itt; és mégis tökéletes harmónia.

Hatalmas központja ez a tudásnak és ismereteknek; olyan végtelenül nagy ügyvezetésnek, amelyben minden legkisebb jelentéktelennek látszó lélek el van könyvelve ennek a világosságnak sugárözönében, és minden könnycsepp fel van jegyezve, ami mint igaz, ide beérkezett, mert mindent, ami igaz, ami jó alkotott, megőriz és felhasznál a Szeretet. Ez az adminisztráció olyan tökéletes, hogy egy szempillantás alatt az kerül felszínre, amire szükség van. Évezredek előtt lejátszódott életek eredményei életeleven formákban vannak megőrizve itt. Az életnek előttek elképzeltetlen méretei tárulnak fel; a múltak, a jelenvalók és eljövendők emberi értelemmel megmérhetetlen távolságai vannak itt megörökítve. Ezért van az, hogy minden szféra élete, mint tükörben, úgy látszik meg ebben a világosságban. Minden léleknek az a vágya, hogy ide juthasson.

A 7. szférával igen ritkán kaphat a föld lakója kapcsolatot, mert ennek lakói nem jönnek a föld légkörébe. Ugyanis mire ebbe a szférába jut a földi ember szelleme, már átszellemesítette, elvitte magával minden járulékát. Akiket szeretett, azokat a különböző életek alatt mind biztos haladási útjukra vezérelte, ahonnan már nyugodtan szemlélheti őket. Így sem érzelmi, sem természetes kapcsolat nem tartja őt többé össze a földdel. A hetedik szférával bezárul a földi ember szelleme előtt a látóhatár, mert ezt a szférát már így nevezhetjük: „Isten Országá”. Az isteni szeretet bezárja a felső három szférát; (5., 6., 7.), s ennek a háromszögnek a törvényébe nem jut be sem zavaró emlék, sem összhangrontó érzés.^{19*} Ezek már a boldogság helyei, hol az anyagtól teljesen mentes élet vár a lélekre.

¹⁹ * Az 5. és 6. szféra mintegy külső burka a 7. szférának. Már a 4. szféra sem tartozik a földhöz, hanem uralja azt és az alsó szférákat.

Itt már nincs a szellemnek éteri teste (periszprít), nincs egy külön törvényt követő természete. Itt a szellem a saját erőiben, fluidjaiban él, melyekből akaratával olyan alakot formálhat, amilyen az ízlésének megfelel. Alacsonyabb fokozatú szellemek előtt éppen úgy láthatatlan, mint a szellemek a földi testben élők előtt.

A hetedik szféra olyan viszonyban áll a többi szférákkal, mint a földön a fővárosok a kisebb városokkal és falvakkal: minden oda törekszik, ami szépet, jót, nemeset, finomat a szellem alkotni tudott. Így amit és akit csak szeretett valaha az ember, itt megtalálhatja, mert ide be kell érkeznie mindennek és mindenkinek. Így a föld természetének és szféráinak alkotott remekei, nagy és szép igazságai, szeretetei, szerelmei, önfeláldozásai, hűségei, könnyei, fájdalmai, ha azok valamely szép és nagy érzésből származtak, itt megtisztítva, beragyogva a szféra világosságától, megőriztetnek.

Ebben a szférában a szépség már magától értetődő, mert a belső, lelki én tükröződik át a fluidburkon, és olyan formát alakít, amely leghívebben mutatja meg, ki és mi ő tulajdonképpen. Itt várják meg egymást a duálszellemek, ha nem volt alkalmuk egymással útközben találkozni, mert ezen a szférán túl már nem lehet elváltan élni. A duálfelek érzéseik, gondolataik, vágyaik és természetük hasonlóságáról okvetlen felismerik egymást; de sajnos, sokszor hosszú idő telik el, míg a hiányzó fél fel tudja magát küzdeni erre a szellemi magaslatra. Ezeken felül még két szféra van: a Nap szférái. Ezeknek azonban sem természetét, sem szellemi fokozatát nem tudná el sem képzelni a földi ember, azért ezekről bővebben írni teljesen felesleges volna.

VII. A LÉLEK FEJLŐDÉSÉNEK ÚTJA A SZELLEME- SÜLÉSIG(**)

A lelki fejlődés törvény. Ebbe a törvénybe bele van kapcsolva az ellentét is a kegyelem által, hogy az ellenszegülésben elfáradt lelkek szabadulhassanak a kárhozattól, és megtérésükkel szellemesülést nyerhessenek. Azért az emberré lett ellenszegülő szellemek, mint kegyelmet elfogadó szellemi magvak, saját természetükben ébrednek fel az életre, nem bűnhődni, hanem fejlődni; természetes megjelenésük még nem bűn, és így bűnhődésről sem beszélhetünk.

Az alsó természet hat fokozatán keresztül (1. V. ábra 1-6-ig) a tudat szendereg. Mire a tudat felébred (a 7. fokon), mint ember jelenik meg a fizikai síkon.

Ez már óriási eredmény, és a létállapotban nagy emelkedés, amely emelkedés ismét egy magasabb fokú életlehetőség ígéretét foglalja magában. A fejlődésnek I. fokán az egyszerű gondolkodás van jelölve, mellyel a szellemi mag a tudat által megismeri önmagát, azaz testi énjét. E gondolkozásával összetartja lelki erőit az „én” fogalmában. Ezentúl ebben a fogalomban találkoznak az összes szálak, amelyek a gondolati világban indulnak és érkeznek. Az „én” fogalma előtt eltölpül minden. Ezen keresztül látja a világot, az embereket, állatokat; ő maga a középpont, ami után minden igazodik, mert őérette van minden ebben a fogalomban. Ez az önzés ébredése.

A II. fokon az élet apróbb nagyobb megpróbáltatásai és a természet mostohasága védekezésre szorítják az embert, s mivel mindenben önmagából indul ki, következésképpen jónak látja kedvében járni annak, akit vagy amit le nem győzhet, s akaratával nem irányíthat. Ebből születik a ravaszság, a kétszínűség, hízélgés, alakoskodás és félrevezetés.

A következő III. fokon az anyagnak minél nagyobb megismerése és az „én” érdekében való minél nagyobb felhasználhatása

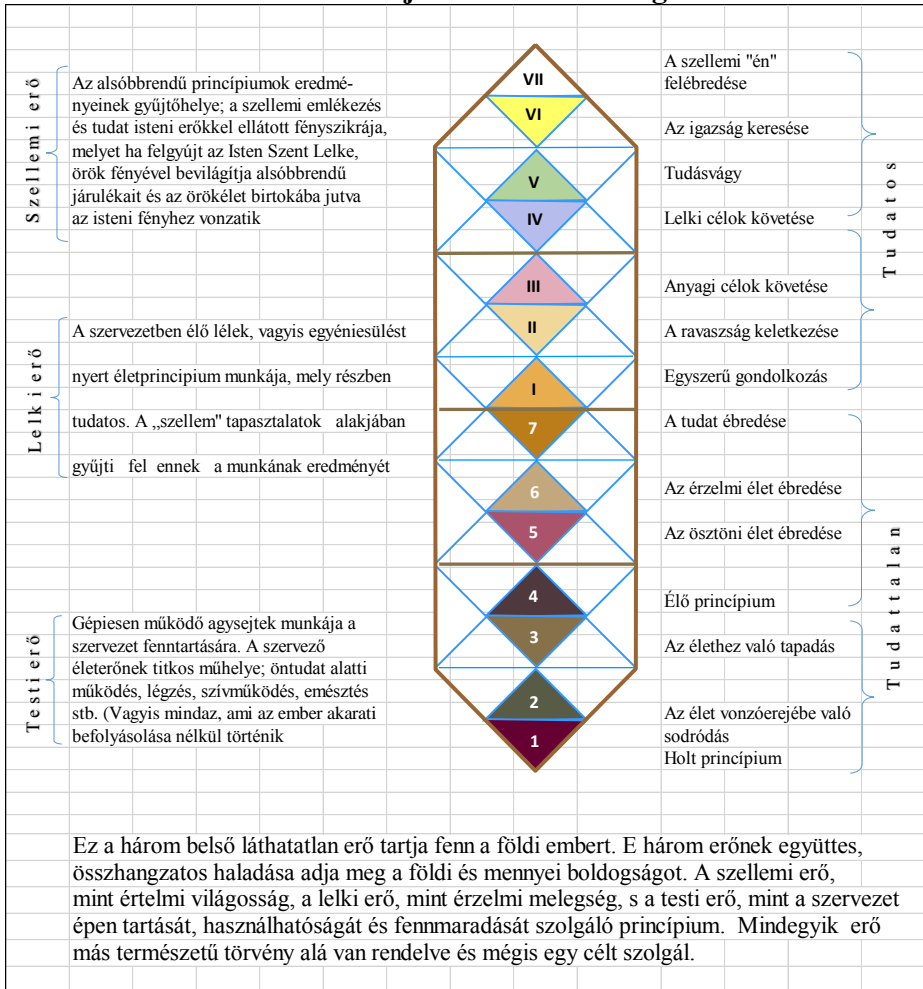
rabul ejti az értelmet, úgy, hogy az anyagot mint célt látja a legnagyobb értéknek a földi ember. A gazdagság után való törtetés korszaka ez. Mikor pedig ebben is elfárad, mert kielégülést nem nyert, belső énjéből, mintegy magból, kelnek ki a lelki fejlődés bódító virágai (IV.): az uralom- és hatalomvágy, az önzésből a gőg, a gőgből a hiúság. Mindezekből pedig a különböző fájdalmak, csalódások és szenvedések keletkeznek, és a szenvedések szülik meg a vágyat a szabadulás után.

Ezek a fejlődési fokok a legváltozatosabbak, mert az érni kezdő szellemi mag erős hánykolódásaival majd fel a magasba szökik, majd a mélyben hever összezúzott lelki „én” fogalmaival. Majd a tudás és az ismeretek minél nagyobb, mennyiségének megszerzéséért töri-zúzza magát (V.), majd a dicstelen életek csalódásaiban fakul szürkére, bánatosra, szenvedőre, ami őt az igazság keresésére ösztönzi (VI.). És beletéved az abszolút Egy nagy igazságának összetört, apró számtörvényeibe, amelyeknek megfejtésén hamarabb összezavarodik harmóniátlan gondolati énje, mintsem egyetlen számot is valódi helyére állíthatná. De mivel az ember lelki természete az „én” fogalmából fejlődött erre a fokra, képtelen másból kiindulni. Mert azt hiszi, hogy másképpen elveszítene lábait alól a talajt; így hát csökönyösen ragaszkodik kiindulási pontjához minden idáig fejlett lélek. A szentírásban megjelölt „bölcsek és értelmesek” ezek, akik előtt az Istennek titkai rejtve vannak. (*„Hálákat adok Néked én Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsektől és értelmesektől és megjelentetted a kis gyermekeknek. Máté XI. 25. v.)*

Az Isten szellem, és gondolatai is szellemiek. Így az alig felserkent öntudat, a szellemi mag még nem képes megérteni azokat. Meg kell érnie, ki kell fejlődnie, a lelki törekvések állapotain keresztül ki kell csiszolódnia, hogy az első isteni sugarat, a szellemi világosságot vissza tudja tükrözni Isten felé. Csak ha ez bekövetkezett, **akkor lett szellemmé a lélek**, s akkor

ébredt fel szellemi öntudatára (VII.) . Ez az a pillanat, amikor megállt lelki fejlődésének tetőfokán, és urává lett alsóbb erőinek.

V. ábra (**) A lélek útja a szellemesülésig

A végtelen tér szabaddá lett részére, és az örökkévalóság egyetlen jelenné vált, mert mindazok az erők, amelyek eddig tudásának határt szabtak, most engedelmes szolgáivá lettek, amelyeket akaratával mozgathat.

Eddig a pontig fejlődik mindenki a törvény (rotáció) vezetése alatt. Ezen a ponton túl vagy feljebb emelkedni, vagy bukni lehet. Eddig a föld tápláló édesanyja fejletlen csemetéinek, ezen a fokozaton túl már mostohává válik részükre. A szellemi ébredés minden egyéniség részére új létállapotban való megjelenés lehetőségét nyitja meg. A homály, mely eddig befedte énjének egy bizonyos részét eltűnik, és tisztánlátó szellemi tudattal tekint lényének alsóbb rendű természetét képező járulékaiba. A szellemi világosság, mint egy isteni sugár, átvilágít minden útjába kerülő akadályon és felbont minden sűrűséget és sötétséget. Megszűnik részére tér és idő, természettörvény és anyag hatalma. Urává lesz mindezeknek a fogalmaknak és felül-emelkedik rajtuk.

Szellemi fényével behatolhat a magasabb létállapot törvényvilágába is, és éppen ebben van a próba. Ezért az egy pillanatért kell az embereknek és szellemeknek oly sokat tanulniuk, megpróbáltatniuk, szenvedniük, hogy ezzel a pillanattal el ne bukjanak. Mert ha itt elbuknak, zuhannak le elkábulva, szármszegetten, hogy elvakult szemeikkel, összeroncsolt lelkeikkel újra kezdjék a lelki fejlődés fáradalmas országútján a zarándoklást.^{20*}

²⁰ * A kultúra csúcspontjára fejlődött mai emberiség jutott el erre a válaszütra nagy tudásával, rengeteg ismeretével, kifinomult ízlésével és igényeivel. Most vagy elfogadja Istent, és magát lélekben megalázva szerzett képességeit az ő céljának szenteli, vagy a tagadás szelleméhez csatlakozik, s összes Isten kegyelméből szerzett képességeit ennek szolgálatába állítja. Előbbi esetben egy nem remélt boldog szférába jut, utóbbi esetben pedig alázuhan, s előlről kell kezdenie ismét a lassú, nehéz fejlődést.

A szellemi „én” felébredése az emberi szellemek között nem megy észrevétlenül, sőt nagy fordulatot hoz létre sokszor nemzetek, népek fejlődésében vagy alásérésében, mert az ilyen emberszellem egyéni megjelenésének varázslatos erejével eszmék és vágyak diadalra juttatását segíti elő. Ezek azok a lelki nagyok, akik hatalmasat, nagyot művelnek szellemük fényével és erejével. Csak az a kérdés, hogy vajon ez az erőpazarlás, ez a szellemi fénysarkítás (polarizáció) megfelel-e a felsőbb létállapot szellemi törvényeinek? Feloszlik-e ebben a munkában az egyéni „én” érdekeit szolgáló tudat önző természetének ereje, vagy pedig ezzel az önteltséget, a gőgöt és az istentagadást szolgálja-e?

A szellemi „én” felébredése a fejlett lélekben nagy átalakulással jár. Beletekintve lelkének tárházába, ott olyan törvényt lát uralkodni, amely folyton ellenkezik isteni énjének törvényével. Felismeri az „önző én”-t, mely rettenetes erővel támad az „isteni én” gondolati és érzési tartalma ellen. Felismeri ellentétes természetét, mely a maga uralmával oly hatalmasnak tetszik, hogy nincs földi ember, aki önmagában bizakodva, önerejére támaszkodva megküzdhetne vele. Ez az alig felcsillanó szellemi öntudat olyan, mint a sötét éjszakában a villámlás. Egy pillanat alatt vakító fény, és a következő pillanatban mélységes sötétség boríthatja be lelki valóját. Az Isten jelenléte, az Isten tudata, az Isten igazságos törvénye, a halhatatlanság: mint valóságok állnak a lélek előtt, s felismeri tökéletlenségét, elvetemedettségét a Tökéletes előtt, és megtér Istenhez. Felveszi az Isten törvényét, és küzd az alsó, „önző én” lelki természete ellen, hogy alsóbb énje feloszoljék, s teljes erejében támadhasson fel szellemi énje. **Krisztus megváltó munkájának eredményét ebben a nagy küzdelemben használja fel a lélek. Krisztus meggyőzte e föld lelki természetének törvényét (az ellentétet), és utat nyitott a szellemesülés fokaihoz minden egyes léleknek. „Valaki hiszen, megtartatik, aki nem hisz, elkárhozik”.** A szó szoros értelmében így van. Mert nincs lélek, aki a maga erejéből

megállhatna a szellemesülés fokozatain Krisztus nélkül. Hit nélkül mindenki zuhan le a lejtőn, és alásüllyedve mindinkább elveszíti a világosságot és a szabadságot, hogy azt rosszra ne használhassa.

De ha szellemi világosságával az istenség fényébe kapcsolódik, és az Isten törvényének a földre lenyújtott szálain indul el az ilyen lelkileg fejlett egyéniség, s szellemi „én”-jének felébredésével beletapad az istenség titkainak csodálatos szépségébe, akkor elfelejti gondolataival „én”-jének alsóbbrendű természetét felkeresni. Nem kápráztatja el a saját egyéniségének varázsa, mert úgy találja, hogy ő még igen kicsiny és tökéletlen valaki ahhoz a Nagyhoz képest, aki nálánál is kisebbé tette Magát szeretetből. Beletekint ugyan alsóbb természetébe, hogy megismerje önmagát, de csakis azért, hogy a szellemében kiformalódott Krisztus eszmény után alakítsa át azokat az erőket, amelyek felett uralmat nyert. Így legyőzve az ellentétes erőket, ezek is felszabadulnak a gonosz eszme irányítása alól, s feltámadást, szellemi újjászületést ünnepel a szellemvilág.

De hányan jutnak el erre az átszellemesülésre! Mily kicsiny azok száma, akik lelki fejlettségükkel elnyerik szellemi újjászületésüket, s mily nagy azok száma, akik alámerülnek a tisztátalan lelki vágyak szennyes hullámaiba! Isten kegyelmi törvénye által azért adott az alig fejlett lelki palánta mellé szellemi vezetőket minden korban és időben, hogy az egyén ne csak lelkileg, hanem szellemileg is befolyásolva legyen, hogy a lélek önző természete a szellemi fényt és világosságot a maga céljai szerint ne használhassa ki. Minden népnek, minden fajnak minden korban megvoltak a saját fejlettségéhez való szellemi vezetői, kik ugyan különböző módon, de egyformán egy istenfogalmat és egy halhatatlansági fogalmat hoztak a földre. Úgy az egyesek, mint a népfajok ezekben a fogalmakban éltek, munkálkodtak, fejlődtek, míg a szellemesülés fokához érve vagy alámerültek, vagy feljebb emelkedtek, s eltűntek a föld színéről.

A szellemi öntudatra ébredéssel megváltozik a lélek; mindaz, amit a magasabb rendű gondolatok és törekvések mint eredményt a lélek erőiben szellemesítettek, különválva új körforgást kezd, és új törvényt alkot, új világot épít. Az eszmények világát, amely világban élve az öntudat fokozottabb mértékben képes elfogadni az isteni fényt, mely az eszmények folyton tökéletesebb változataiból feléje özőnklik. Ebben a fokozatban a szellemember mélységes bölcsessége, magas tudása, vonzó szeretete s erős akarata az, amely hatást gyakorol az alsóbbrendű erőkre, és megragadva azokat erős mozgásba hozza velük a természetes világot. Nem önérdékből, sem hiúságból, hanem a benne élő törvény indításából kénytelen immár cselekedni. Épen ezért, mikor a szellemi törvény az egyénben kifejlődött, ellenségévé válik az addig jónak vélt lelki törvénynek és lassú, de emésztő tűzzel semmisíti meg alsóbb lelki természetét, mely az egyén önzésén épült fel.

Mert bár az önzés bizonyos fokig a lelki fejlődés eszköze volt, azonban a szellemi fejlődésnek kerékkötője, mert a „szellemi én” a „lelki én” megszűnéséből, feloszlásából születik. A lelki vágyak az anyag szellemének forma után való törekvései, a szellemi vágyak pedig Isten leheletének mindent felszívó és boldogító kiáradásai. A lelki vágyak a változás törvényének alárendelt élethullám felvetett jelenségei, a szellemi vágyak pedig az örökkévalóságra előkészített, kifejlődött alakok és formák élettel való telítése. Minden *szellemi törekvés* az isteni egység fogalmában oszlik fel, és egyenlőképpen boldogítva hatni kíván. Ebben a törekvésében feláldozza egyéni boldogságát, hogy az összességben folyton-folyvást megnagyobbodva találhassa meg azt. Ezzel szemben a *lelki törekvések* folyton telhetetlenebbül vetik magukat az egyéni „én”-ben felaprózott és az összességnek szánt mulandó értékekre; ámde minél többet vesz el valaki más-tól, annál kínzóbb a vágy még több után.

Ez a kétféle természet kemény harcot vív egymással mindaddig, míg az alsóbbrendű, a lelki törekvések és vágyak legyőzve nincsenek, és a szellemiek nem diadalmaskodnak. Amikor ezt elérte, akkor a diadalmas szellemi „én”-t kibeszélhetetlen örömmel üdvözli a szellemi egység, az összesség. Ekkor az élet magasabb szintje nyílik fel előtte, s a szellemi világok kimondhatatlan boldogsággal várják az érkezőt. A legyőzött erők és anyagok szintén változáson, egy megújulási folyamaton mennek át, és ezzel az egyén sajátjaivá válnak, mivel ezeket mintegy felszabadította, megváltotta az alantasabb fokú törvény alól. Az erők szellemesülésével gazdagabb lesz a szellemi világ, és szegényebb lesz az ellentét világa. A gazdagsággal hatalom jár, a hatalommal erő, az erősödéssel az ellenfél gyöngülése következik be. Ezért igyekeznek a sátán minden eszközt felhasználni a földön, hogy a szellemesülést megakadályozza.

*

A lelkek szellemesülésük után nem játszanak szükségképpen szerepet a földön, mert egy jobb, tisztultabb világban is befejezhetik teljes kifejlődésüket.

*

A lélek fejlődésével párhuzamosan a szellemi fejlődésre is gondot fordít a Kegyelem, mert a szellemi világosság kibontakozása a lélek fejlesztésénél is hathatós segítő tényező.^{21*} A lélek önző hajlamai lágyabb, szelídebb formában jelentkeznek, és csoportként egy-egy eszmében rotálva, s abban munkálkodva haladnak a szellemek az igaz Jó valódi forrása felé. Míg a lélek apróbb-nagyobb hibáit le nem köszöri, szellemileg fejletlen

²¹ * T. i. a *lélek* fejlesztését a rotáció (a természettörvény) magában is elvégezné; azonban a jónak és rossznak még a *szellemi tudat* kibontakozása előtt való megismerése nemcsak meggyorsítja a lelki fejlődést, de meg is kíméli az egyént a legfájdalmasabb kilengésektől

egyéniség. A fejlődéssel pedig mindig fájdalmak és szenvedések járnak, mert a fájdalom érzete van hivatva figyelmeztetni a szellemet, hogy a helyes utat keresse.

Sokan nincsenek tisztában ezzel, és lázadoznak a természet emez irányító befolyása ellen; de minden hiába, ez elől elmenekülni nem lehet sehová, mert minden ajtó, melyet a fejletlen lélek menekülése közben megnyitni próbál, a törvénybe vezet, és ha egy rövid pillanatra el is tolja magától a szenvedések poharát, később maga kéri, hogy kiürítse azt. Minden lelki igazság önző, és fájdalmat terem akár a jelenben, akár a jövőben. Ha ma más szenved azért, hogy „én” örömteljes napokat lássak, holnap már én szenvedem annak következményeit, mert a természettörvény addig forgatja a dolgokat és a lelkeket, míg pontosan az elkövetett mulasztások kellős közepébe helyezi azokat, akik e bajokat létrehozták. A tudatlanság, meg a lelkek fejletlenségéből folyó felületesség az oka mindennek. Minden kornak megvan a maga fejlettségével járó felületessége, amelyre csak ennek a rossz következményei után jönnek rá az emberek. Sokszor a rossz úgy elhomályosítja egy-egy eszmének az előnyös oldalát is, hogy eldobják a jót a vele járó rossz miatt; pedig a rossz csak az emberi lélek fejletlenségének, tudatlanságának a következménye.

Az isteni kijelentés, mely legtisztábban Krisztus által adott, a földi ember részére a legérthetőbben és a legelfogadhatóbban magyarázza meg a lélek egyenes fejlődési útját felfelé, mert szellemileg világítja meg a dolgok lényegét. Isten igazsága: szeretni mindenkit és mindent; mindazt, amit az ember a saját részére jónak, kívánatosnak tart, megosztani azokkal, akiket szeretünk. Így megszűnik az „én” egyeduralma, és embertársamban önmagamat látom, önmagamat szeretem, és önmagamat igyekszem boldogítani. Ha őt szenvedni látom, magam szenvedek, mert szenved bennem a szeretet, mely vele összeköt, szenved bennem az isteni lényeg, és ezért boldogtalan vagyok. És ha

ez szenved bennem, és én ezt a magam akaratából megszüntethetem, boldoggá tettem magamat és szeretteimet. Hogy ez a szeretet ne szenvedjen, igyekszem minden olyan okot kiirtani lelki hajlamaimból, amelyek szenvedtető okozatot teremhetnek. Ezáltal javultam, tisztultam, művelődtem, tudásomat gyarapítottam, képességeimet fejlesztettem, szóval azon munkálkodtam embertársaim és a magam érdekében, hogy az egész szeretetemmel átfogható körzetemet boldogítsam.

Aki így érti meg Krisztus igazságát, az helyes úton jár, és a legrövidebb idő alatt eléri célját. A Krisztus által adott igazság még tovább megy: „szeresd ellenségeidet”, „a gonosznak ne állj ellene gonosszal, hanem a benned lévő jó erejével győzd meg azt.” Nehéz feladat az emberi lélek önzéssel átitatott természetének, hogy lemondjon a dédelgetett „én” igazságáról. Mert az ember, ha már nem tesz is rosszat az ellene vétőnek, de a jót mégis csak sajnálja attól, aki neki rosszakarója, mert ez előtte valahogyan nem „igazság”. Valóban, földi szemüvegen nézve nem igazság, mert igazság szerint a gonoszságnak gonoszul kell bűnhődnie. **De Isten nem is „igazság” szerint ítél, és nem érdem szerint jutalmaz, mert Isten a szeretet.** Ha „igazság” szerint ítélne, találna-e egyet is a testet öltött szellemek között, aki teljesen jó és igaz volna? **Nem volna élet, nem volna öröm, nem volna egy percnyi béke, ha Isten fel nem függesztené az igazságot, és hosszútűrésének fátylával be nem takarná az emberek és bukott szellemek bűneit, tévedéseit, fel nem tartóztatná a bűnök következményeit, időt és alkalmat kínálva fel a szellemeknek a megtérésre, a javulásra.** Hiszen Ő „esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak”.

Minden lélek egyedül Isten kegyelméből lehet igazza, nem pedig érdem szerint. A megtértek jutalma nem a földön való kivételes élet, hanem a szolgálat, mellyel Isten ügyét előbbre vihetik azoknak lelkében, akiket Isten szólít a megtérésre. Míg a lélek meg nem tér, azaz míg fel nem eszmél

anyagi álmából, a bűn kábultságából, addig minden mozdulata bűn, minden vágya, minden gondolata tévedés. Mert még mikor jót akar cselekedni, akkor is önzően cselekszik, nem magáért a jóért, hanem a vele járó dicsőségért. A meg nem tért lélek bizony sokszor ellenség, mert utat enged az indulatnak és sértő, bántó eljárásával, gonosz önzésével testi és lelki károkat okoz azoknak is, akik őt jóakarátú pártfogásukkal előre segítik az élet rögös útjain.

Az Isten ígéjétől áthatott lélek nem fizet gonosszal azoknak, akik hozzá gonoszak voltak, mert ha Isten időt ad a gonosznak a megtérésre és áldásaival árasztja el azokat, akik nem is ismerik őt, mennyivel inkább gondja van azokra, akik ismerik és követik az ő törvényét! Isten megbocsátja a vétkeket, elnézi a tévedéseket. És az ember, aki emberi természetén keresztül ezer meg ezer szállal van a bűnhöz és tévedéshez kötözve, és azt várja és kéri, hogy az Isten kegyelme ezeket megoldozza: odakötözheti-e a kárhozat tengelyéhez az ellene vétkezőt?! **Az apró, emberies, törmelékigazság így egyenlítődik ki nagy, mennyei igazsággá Isten kegyelmének törvényében.**

Isten kegyelme, ez a ragyogó sugár, melyet nevezhetünk életnek, üdvösségnek, boldogságnak, de értékét fel nem foghatjuk, meg nem becsülhetjük, mert minden fogalmunkat felülmúlja: beragyogja földi életünknek minden napját, a jelent, melyet minden egyes ébredéskor ujjongó örömmel köszönt a lelkünk, mert minden egyes napot, melyet helyesen élünk le, szellemünk javára fordít a mi Istenünk. Minden egyes nappal emelkedünk a tudatlanságból a tudatos létbe; rabláncaink, melyek rajtunk csörögnek, fokozatosan tágulnak; a bűnnek maradványait, a betegségeket, a nyomorúságokat, a csalódásokat, a fájdalmakat, a bánatokat, ezeket a testünkhöz kötő mulandóságokat nemsokára elhagyjuk. Szellemünk legyőzi a halál és a kárhozat szörnyeit, a bűnre hajló természetet, mely elválasztott bennünket Istentől, és elkülönített az ő többi gyermekeitől, testvéreinktől.

Ebben a felfedezésben eltörpül előttünk a mások bűne, tévedése, és sietünk menteni, ami még menthető, sietünk gyógyítani, ami még gyógyítható, míg Istenünk kegyelme tart felettünk védőpajzst, hogy bűneink következményei, az igazság törvényének ítélete, itt ne érjenek bennünket. Az okos és a helyzet megismerésére felébredt szellemek sietnek a szabadulásra, a felkínált kegyelmet örömmel ragadják meg, s hálás érzésekkel tevékenykednek, munkálkodnak az Úr szőlőjében, mielőtt még beesteledik, azaz e mostani korszaknak vége lesz.

E korszak utolsó kijelentése a szellemek tana, mely Isten kegyelmét és az emberekhez való nagy szeretetét hirdeti, melyet szent Fia, az Úr Jézus Krisztus által jelentett ki, akit csodálatos módon szűztől születettetett és harmadnapon feltámasztott a halálból. Hogy valakik hisznek, ebben, és elfogadják Jézust Krisztusnak, azaz Megváltónak, Szabadítanak és az általa adatott igazságot isteni igazságnak, és életük napjaiban aszerint cselekszenek: el ne vesszenek az ítéletnek, a számadásnak napján, hanem vehesék az ő bűneiknek bocsánatát, és elnyerhessék vétkeiknek, tévedéseiknek következményeitől való szabadulásukat. Hogy megtérjenek még az ő életükben, és bizonyosságául szolgáljanak azoknak az igazságoknak, melyeket Isten az emberiség szabadítására ajándékozott.

A földi élet Isten kegyelmének ajándéka; a sötétségből a világosságra való felébredés. És ha már ez az élet is annyi örömet és boldogságot nyújt a léleknek, hogy képes érte gonoszt is cselekedni az ember, mennyivel nagyobb érték az örökkévalóságot kínáló élet, mely Isten közelében várja azokat, akik ma még a bűn által a kárhozat útját járják!

A kegyelem ma még mindenkit hív, mindenkit vár, mindenkit elfogad; a megtérés lehetősége ma még nyitva áll. A holnap Isten kegyelme van; annak adja, akinek akarja; nem tudhatja a lélek, nem veszi-e el tőle egy óra, egy pillanat alatt a természettörvény az ő testét, mellyel Isten kegyelme felruházta? És akkor hiába a vágy, az

akarat; elmúlt a lehetőség felette, amelyben ennek a kegyelemnek áldásait megszerezhetné volna! Mindenki, aki hallja, mindenki, aki olvassa, gondolkozzék felette: mi egy nap a földön, mi egy élet a kegyelem idejében? Minden értéket felülmúló ajándék, melyet Isten a születéssel adott az embernek!

Azért, aki ezt az életet eldobja magától, vagy valaki másnak annyira elviselhetetlenné teszi, hogy az a halálba menekül, vagy aki a más életét kioltja: a kegyelem törvényét csúfolja meg vele. Az élet nagy érték, és kiszámíthatatlan következményeket hord magában; azért ember vigyázz, mert feletted a beláthatatlan magasság, mely hív, vonz, szeret, ajándékozik, boldogít; lábaid alatt a feneketlen mélység, mely sötétben tátja ki torkát, s várja, hogy lelked bűnös természetét követve ellene állj a jónak, az igaznak, s elveszítve az egyensúlyt beleszedülj a mélységbe, hogy elnyeljen az a kárhozatra, a szenvedésre.

Mert hogy mikor nyílik börtönöd ajtaja, s mikor emel ki onnan a kegyelem törvénye, hogy hány évszázad, vagy évezred múlva kerül a felszínre ismét az az anyag, amelyet neked kell feldolgoznod, azt Isten hosszútűrésének fátyola takarja.

Azért mindenki térjen meg az ő bűneiből, hogy az Úr meggyógyíthassa hibás természetéből az ő lelkét, hogy éljen!